

NOVA

**Samuel R.
Delany**

(33)

NOVA

**Samuel R.
Delany**

Název originálu: **NOVA**

Ilustrace na obálce: **Barclay Shaw**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Jiří Bouda**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 1968 by Samuel R. Delany

All Rights Reserved

Copyright © 1994 for the Czech translation by J. Bouda

Copyright © 1994 for Cover by B. Shaw via Agentur Schlück

Copyright © 1994 for the Czech edition by **Laser**

ISBN 80-85601-82-6

KAPITOLA PRVNÍ

„Hej, Myško! Zahraj nám něco," zavolal jeden z mechaniků od baru.

„Ještě ses nezapsal na žádnou loď?" pokáral ho ten druhý.
„Zreziví ti zásuvka do míchy. No tak, předved' nám nějaké číslo!"

Myška přestal přejíždět prstem po okraji sklenice. Ačkoli chtěl říci 'ne', řekl 'ano'. Potom se zamračil.

Mechanici se zamračili také.

Byl to starý muž.

Byl to silný muž.

Když Myškova ruka dorazila k okraji stolu, ta lidská troska se zapotácela. Bokem narazila do pultu. Dlouhými prsty na nohou se praštila o nohu židle: židle na kamenné podlaze zatancovala.

Starý. Silný. A třetí věc, kterou Myška spatřil: slepý.

Muž se zakymácel před Myškovým stolem. Ruka vylétla nahoru: žlutými prsty zasáhl Myškovu tvář. (Noha pavouka?)

„Ty, chlapče..."

Myška zíral na perleťový lesk za drsnými, mžourajícími víčky.

„Ty, chlapče. Víš ty vůbec, jaké to bylo?"

Musí být slepý, pomyslel si Myška. Pohybuje se jako slepý. A hlavu drží nepřirozeně. A ty jeho oči...

Podivín ho poplácal po ruce, popadl židli a trhl s ní k sobě. Když na ni dopadl, zaskřípalo to. „Víš ty, jak to vypadalo, jak to vonělo, jaký to byl pocit... víš?"

Myška zavrtěl hlavou; mužovy prsty mu oťukávaly tvář.

„Odlétali jsme tam odtud, chlapče, a po našem levoboku se třpytilo tři sta sluncí Plejád jako kaluž mléka posetá drahokamy a na pravoboku nás obklopovala celá ta černota. Loď byla mnou a já jsem byl lodí. Těmito zásuvkami -" Objímkami na zápěstích zaklepal o stůl: *cvak* - „jsem byl zapojen do projektoru své lopatky. A potom -" Jak mluvil, strniště na spodní čelisti se zvedalo a zase klesalo. „Byl jsem soustředěný na tmu a najednou světlo! Jak jsme leželi v projekčních kajutách, natáhlo se k nám, popadlo nás za oči a nechtělo

se jich pustit. Bylo to, jako kdyby byl vesmír naruby a celý den námi prozuřil jako bouře. Nedokázal jsem vypnout senzorické vstupy. Nedokázal jsem se podívat jinam. Byly tam všechny barvy, na které bys jen mohl pomyslet, a na plátně noci dělaly skvrny. A nakonec ty šokové vlny: stěny zpívaly! Magnetická induktance oscilovala lodí a skoro nás rozkodrcala na kusy. Potom však už bylo příliš pozdě. Oslepl jsem." Tělo na židli zvadlo. „Jsem slepý, chlapče. Ale je to zvláštní druh slepoty; já tě vidím. Jsem hluchý; ale když se mnou hovoříš, většině toho, co řekneš, rozumím. Čichová zakončení jsou mrtvá a chuťové pohárky jazyka také." Ruka na Myškově tváři splaskla. „Necítím povrch tvého obličeje: většina nervových zakončení pro hmat je také mrtvá. Máš tvář hladkou nebo zvrásnělou a chrupavčitou, jako je ta moje?" Žluté zuby zasazené do rudých dásní se zachechtaly. „Dan je slepý takovým zvláštním způsobem." Ruce klouzaly po Myškově vestě a zachytily se na tkaničkách. „Ano, zvláštním způsobem. Většina lidí oslepne ve tmě. Já mám v očích oheň. Mám v hlavě celé to kolabující slunce. Světlo vybičovalo tyčinky a čípky na mé sítnici k nepřetržité stimulaci, popletlo barevné spektrum a vyplnilo každý otvor. Je to, co vidím teď. Takže ty, načrtnutý tady, ale osvětlený tamhle, jsi přesevětlený duch pekla. Kdo jsi?"

„Pontichos," navrhl Myška. Hlas mu zněl, jako když písek drhne o vlnu. „Pontichos Provechi."

Dan zkřivil obličej. „Jmenuješ se... Jak jsi to řekl? Rozechvívá mi to hlavu na kusy. V uších se mi krčí pěvecký sbor a dvacet šest hodin denně vykřikuje směrem do lebky. Nervová zakončení vysílají statickou elektřinu, smrtelný chropot, že slunce od té doby umírá. A přesto slyším tvůj hlas, i když jen jako ozvěnu něčeho, co někdo vykřikl ze vzdálenosti stovek yardů." Dan ztěžka zakašlal a složil ruce v klín. „Odkud jsi?" Otřel si ústa.

„Odtud z Draka," řekl Myška. „Ze Země."

„Ze Země? Odkud? Z Ameriky? Pocházíš z malého bílého domku v ulici lemované stromy a s bicyklem v garáži?"

No to jo, pomyslel si Myška. Slepý a k tomu hluchý. Myška mluvil správně, ale nikdy se ani nepokusil korigovat svůj přízvuk.

„Já. Já jsem z Austrálie. Z bílého domku. Žil jsem na okraji Melbourne. Byly tam stromky. Měl jsem i bicykl. Ale to už bylo dávno. Dávno, víš, chlapče? Znáš Austrálii na Zemi?"

„Byl jsem tam." Myška se na židli kroutil a docela rád by věděl, jak odtud zmizet.

„Jo. Tak to bylo. Ale ty to nevíš, chlapče! Nemůžeš vědět, jaké to je, prodírat se zbytkem života s novou zaraženou dovnitř mozku a vzpomínat na Melbourne, na bicykl. Jak jsi říkal, že se jmenuješ?"

Myška se podíval doleva na okno a doprava na dveře.

„Nemohu si to zapamatovat. Všechno zahaluje rámus toho slunce."

Mechanici, kteří do té doby naslouchali, se otočili k baru.

„Na nic už si nedokážu vzpomenout!"

Černovlasá žena a její světlovlasý společník u druhého stolu se vrátili ke kartám.

„Ach, poslali mě za doktory! Ti řekli, že pokud odříznou zrakový a sluchový nerv a tím je oddělí od mozku, to hučení a světlo možná přestanou! *Možná?*" Zvedl ruce k obličeji. „A přeludy světa, které do mne vstupují, by také mohly přestat. Tvé jméno? Jak se jmenuješ?"

Myška měl v ústech připravená slova... promiňte, ehm? Musím už jít.

Ale Dan zakašlal a křečovitě se chytil za uši.

„Áááách. To byla svinská cesta, svinská, všechno pod psa. Ta loď se jmenovala *Roc* a já byl kyborg a pracoval jsem pro kapitána Lorqa Von Raye. Dotáhl nás" - Dan se naklonil přes stůl - „takhle blízko" - jeho palec se letmo dotkl ukazováčku - „na *takovouhle* vzdálenost od pekla. A dostal nás zpátky. Můžeš ho, chlapče, proklínat, a také kvůli tomu proklínat illyrium, ať jsi kdo jsi. A odkud jsi!" Dan hlasitě zakašlal a trhl hlavou dozadu; ruce na stole poskočily.

Barman se rozhlédl. Někdo se hlásil o pití. Barman sevřel rty, ale pak se odvrátil a zavrtěl hlavou.

„Bolest," Danovi poklesla hlava, „pokud s ní žiješ dostatečně dlouho, už není více bolesti. Je to něco jiného. Lorq Von Ray je šílenec! Dotáhl nás tak blízko na okraj smrti, jak jen mohl. Ted' mě opustil, z devíti desetin mrtvého, tady na okraji Sluneční soustavy. A

kam teď -" Dan ztěžka oddychoval. Něco mu pleskalo v plicích.
„Kam teď slepý Dan půjde?"

Náhle popadl okraje stolu. „Kam teď Dan půjde!"

Myškova sklenice spadla na zem a rozbila se o kameny.

„To mi řekneš ty!"

Znovu zatřásl stolem.

Přicházel k nim barman.

Dan se postavil, otočil židli a protřel si oči prsty. Dvěma
vrávoravými kroky přešel sluneční paprsky, které osvětlovaly
podlahu. Ještě dva kroky. Poslední zanechal kaštanově hnědou stopu.

Černovláska zalapala po dechu. Blondák položil karty.

Jeden z mechaniků vykročil, ale druhý ho chytil za paži.

Dan udeřil pěstmi do lítaček. Byl pryč.

Myška se rozhlédl a sklenice znovu spadla na kamennou podlahu,
tentokrát měkce. Barman si zapojil zametací stroj do zásuvky na
zápěstí a stroj se sunul se syčením přes smetí a krvavé úlomky.

„Chcete jiný drink?"

„Ne," zašeptal Myška zničeným hrtanem. „Ne. Měl jsem dopito.
Kdo to byl?"

„Býval kyborgem na *Rocu*. Už týden dělá tady po okolí problémy.
Na mnoha místech ho vyhodí, jakmile vstoupí do dveří. Jak to, že
máte takové obtíže se zapsáním na loď?"

„Ještě nikdy jsem nebyl na mezihvězdném letu," ozval se Myška
drsným šepotem. „Získal jsem osvědčení teprve před dvěma lety. Od
té doby jsem byl zapojen jen při trojúhelníkových letech malých
dopravních společností, které působí uvnitř Sluneční soustavy."

„Mohu vám poskytnout jakoukoli radu." Barman odepnul čistící
stroj ze zásuvky na zápěstí. „Ale budu se držet na uzdě. Ashton Clark
s tebou." Zazubil se a odcházel zpátky za barový pult.

Myška nebyl ve své kůži. Zahákl si tmavý palec za kožený
řemínek na rameni, vstal a šel ke dveřím.

„Eh, Myško, no tak. Zahraj nám něco -"

Dveře se za ním zavřely.

Schoulené slunce pokládalo na hory zlaté paprsky. Obrovský
Neptun na nebi vrhal na planinu strakaté světlo. Z opravářských
krytů, vzdálených asi půl míle, se vypínaly hvězdné lodě.

Myška scházel podél pásu barů, levných hotýlků a jídelniček. Ve většině z nich žebrol, hrál za stravu a spal v rohu něčí místnosti, když se na skok zastavil, aby vystupoval na celonoční party. Byl nezaměstnaný a malomyslný a tohle nebylo to, co by měl podle svého osvědčení dělat. Nebylo to, co chtěl.

Zahnul na dřevěný chodník, který vedl těsně u hrany Pekla³.

Komise Draka vybudovala na satelitu pece na ilirium k roztavení jádra měsíce, aby jej tak učinila obyvatelným. Povrch měl teplotu jako za mírného podzimu a atmosféra samovolně vyvěrala ze skal. Umělá ionosféra ji udržovala uvnitř. Jinými projevy čerstvě roztaveného jádra měsíce byla Pekla¹ až ⁵², vulkanické trhliny, které se otevřely ve skořápce měsíce. Peklo³ bylo téměř sto yardů široké, dvakrát tak hluboké (s hořícím červem, který se pekl na jeho dně) a sedm mil dlouhé. Za světlé noci kaňon doutnal a vydával kouř. Jak tak Myška krácel na okraji propasti, horký vzduch ho hladil po tváři. Myslel na slepého Dana. Přemýšlel o temnotě za Plutem, za hranicí hvězd, které se nazývají Drako. Dotkl se koženého vaku na boku.

Ten vak Myška ukradl, když mu bylo deset let. Vak ukrýval to, co Myška miloval nejvíce.

Utíkal vystrašený z krámků s hudebními nástroji, schovaného pod bílou klenbou, mezi páchnoucími stánky s kůžemi. Na břicho svíral ukradený vak a přeskakoval krabice s dýmky z mořské pěny, které se rozvířaly a obsah vypadával na zaprášené kamení. Proběhl pod dalším obloukem a dvacet metrů se prodíral davem, který se valil po Zlaté cestě, na níž sametem obložená okna ožívala zlatem a světlem. Vyhnul se chlapci, který mu byl v patách, a rozhoupal táč se skleničkami čaje a šálky kávy. Když se táču se třemi držadly vyhýbal, ten poskočil nahoru a stranou, čaj a káva se zatřásly, ale nic se nevylítlo. Myška utíkal dál.

Při další zatáčce minul horu vyšíváných střevíců.

Bahno mu postříkalo tenisky, když šlápl do díry v dláždění. Zastavil se, prudce oddychoval a zvedl hlavu.

Klenby nikde. Mezi budovami se snášel slabý deštík. Myška sevřel vak pevněji a hřbetem ruky si rozmazal kapky po obličeji. Potom vyrazil klikatou uličkou vzhůru.

Z parkoviště vyčnívala cařihradská Spálená věž, ztrouchnivělá, žebrovaná a černá. Když se Myška dostal na hlavní ulici, lidé kolem něj se míhali a brodili se v tenkém povlaku, který pokrýval kameny. Kožený vak, přitisknutý na kůži, byl stále vlhčí od jeho potu.

Kdyby bylo dobré počasí? Pak by snadno utíkal zkratkou v postranních uličkách. Ale teď klusal hlavní ulicí a částečně se držel stranou od jednokolejky. Razil si cestu mezi obchodníky, studenty, nosiči.

Na dlažbě kodrcaly sánky. Myška využil příležitosti a vyskočil na žlutou uhánějící plošinu. Řidič se zazubil - zlatě skvrnitý půlměsíc v hnědém obličejí - a dovolil mu zůstat.

O deset minut později Myška vyskočil a snažil se zmizet nádvořím Nové mešity. Srdce mu ještě pořád hlasitě tlouklo. Stále mrholilo a několik lidí si mylo nohy v kamenných korytech na zdi. Z lítacích dveří vchodu vyšly dvě ženy, nazuly si boty a pospíchaly v dešti po lesknoucích se schodech.

Kdysi se Myška zeptal Lea, kdy byla Nová mešita postavena. Rybář z Federace Plejád, který vždycky chodíval s jednou nohou naboso, se podrbal v hustých blondatých vlasech a zadíval se na zčernalé zdi, které se zdvihaly a vytvářely kupole a jehlovité minarety.

„Asi tak před tisíci lety.“

Ale to jen hádal.

Nyní Myška Lea hledal.

Vyběhl z nádvoří a prodíral se mezi nákladáky, osobními auty a autobusy, které se tlačily u příjezdu na most. Za přechodem prošel pod pouliční svítilnou železnou brankou a pospíchal po schodech dolů. Na špinavé vodě o sebe narážely malé čluny. Za těmito čluny se vzdouvaly hořčicové vody Zlatého Rohu proti pilířům a dokům se vznášedly. Za ústím Zlatého Rohu, na druhé straně Bosporu, se trhaly mraky.

Paprsky dopadaly v ostrém úhlu a opíraly se do vlnek za trajekty, které pluly ke druhému kontinentu. Myška se na schodech zastavil, aby pozoroval třpytivé vody průlivu, na které dopadalo víc a více světla.

V mlhavé Asii probleskovala ve zdech barvy písku okna. To byl počátek dojmu, který způsobil, že Řekové před dvěma tisíci lety nazvali asijskou stranu města Chrysopolis - Zlaté město. Dnes je tu Uskudar.

„Hej, Myško!" Leo ho zdravil z červené rozkládací paluby. Natáhl nad člunem ochrannou plachtu, rozestavil dřevěné stoly a rozmístil sudy místo židlí. V kádi vyhřívané prastarým generátorem olepeným kolomazí se škvařil černý olej. Kromě toho ležela na žlutém gumáku hromada ryb. Žábry byly zháknuty se spodními čelistmi tak, že každá ryba měla na hlavě karmínovou kytičku. „Hej, Myško, co to máš?"

Za příznivějšího počasí tu obědvali rybáři, dokaři a nosiči. Z oleje vyrazila žlutá pěna.

„Mám to... to, o čem jsi mluvil. Mám to..., chci říct, že si myslím, že je to ta věc, o které jsi mi říkal..." Slova byla uspěchaná, zadýchaná, váhavá a znovu zadýchaná.

Leo, který měl jméno, vlasy a tělo pořízka po svých německých prarodičích (a charakter řeči mu byl propůjčen v dětství* na rybářském pobřeží planety, jejíž noci ukrývaly desetkrát více hvězd než noci pozemské), vypadal zmateně. Zmatek přerostl v údiv, když Myška vytáhl kožený vak.

Leo ho uchopil pihovatýma rukama. „Jistý si jseš? Kde jsi-"

Na člun vkročili dva dělníci. Leo spatřil na Myškově tváři obavy, a tak přešel z turečtiny do řečtiny.

„Kde našel jsi toto?" Charakter řeči zůstal ve všech jazycích stejný.

„Ukradl jsem to." I když slova vycházela z poškozených hlasivek nárazy vzduchu, v deseti letech mluvil osiřelý cikánek asi půltuctem jazyků, které ohraničovaly oblast Středozevního moře, a mluvil daleko snadněji než lidé jako Leo, kteří se učili jazyky pod vedením učitele v hypnóze.

Stavební dělníci, kteří byli umazaní od motorových lopat (a snad omezení jen na turečtinu), se posadili ke stolu, masírovali si zápěstí a drbali si míšní zásuvky na kříži, kde byly ty velké stroje do jejich těl zapojeny. Objednali si ryby.

Leo se sehnul a hodil. Vzduchem krátce prolétlo stříbro a olej zahučel.

Pak se opřel o zábradlí a zatáhl za zdrhovací šňůru. „Jo." Mluvil pomalu. „Ani jeden na Zemi a ještě méně tady, já nečekal jsem. Odkud je to?"

„Získal jsem to na bazaru," vysvětloval Myška. „Pokud to lze na Zemi nalézt, tak jedině na Velkém bazaru." Ocitoval přísloví, které přineslo Královně měst miliony milionů.

„To taky slyšel jsem," odpověděl Leo. Poté pronesl opět v turečtině: „Dej oběd těmto pánům."

Myška vzal naběračku a naložil ryby na talířky z umělé hmoty. Co bylo dáno na olej jako stříbrné, vyšlo z něj žluté. Muži vytahovali z košíků pod stolem kusy chleba a dali se jen tak rukama do jídla.

Myška vylovil z oleje další dvě ryby a přinesl je Leovi, který stále seděl na zábradlí a usmíval se do vaku. „Logickou představu z této věci, mohu já dostat? Nevím to. Od té doby, co lovil jsem ve Vzdálených Koloniích ryby na návnadu z metanu, nikdy neměl jsem ve svých rukách jeden takovýhle. Tenkrát uměl jsem velmi rád dobře hrát." Vak sklouzl na zem a Leo nasál mezi zuby vzduch. „Ten pěkný je!"

Na klíně mu leželo ve zmačkané kůži něco, co mohla klidně být harfa, ale také to mohl být *počítač*. Na spodní části byly na jedné straně krátké struny jako na citeře, s indukčními plochami jako na theremínu a pražci jako na kytáře. Na druhé straně byly prodloužené basové struny guitariny. Některé části byly vyřezány z tropického dřeva, jiné byly ulity z nerezavějící oceli. Vstupy byly černé, umělohmotné, a celé to bylo čalouněné plyšem.

Leo to obrátil.

Mraky se ještě víc trhaly.

Sluneční světlo běželo po lícové straně a blýskalo se na oceli. Dělníci zaklepali mincemi o stůl, pak přimhouřili oči. Leo jim přikývl. Položili peníze na umaštěná prkna a v rozpacích opustili člun.

Leo něco provedl s kontrolkami. Ozvalo se jasné zazvonění; vzduch se zachvěl; a když jste si odmysleli smrdutý zápach mokrých provazů a dehtu, objevila se vůně... orchidejí? Před několika roky, když mu bylo asi pět nebo šest let, přivoněl Myška k takovým divoce rostoucím orchidejím v polích na kraji silnice. (Tenkrát tam také byla

velká žena v potištěné sukni, která mohla být matkou, a tři bosí muži značně zarostlí vousy. Jednomu z nich říkal, tak jak mu bylo přikázáno, otče; ale to bylo v nějaké jiné zemi...) Ano, orchideje.

Leo pohnul rukou; ze chvění se stalo mihotání. Ze vzduchu se snášel jas a splýval s modrou září, jejíž zdroj byl někde mezi nimi. Vůně zvlhla růžemi.

„Funguje to,“ vykřikl Myška chraplavě.

Leo přikývl. „Lépe než ten, který míval jsem. Baterie na illyrium téměř zbrusu nová je. Rád bych věděl, zda ty věci, které hrával jsem na lodi, stále ještě hrát umím.“ Jeho obličej se pokryl vráskami. „Příliš nebude to dobré. Ze cviku jsem.“ Rozpaky vymodelovaly Leovy rysy do výrazu, který Myška nikdy předtím neviděl. Leo se dotkl rukou držadla ladem.

Tam, kde světlo vyplňovalo vzduch, získalo osvětlení její tvary. Otočila se a dívala se na ně přes rameno.

Myška zamrkal.

Byla průsvitná; a přece mnohem skutečnější koncentrací, kterou potřeboval, aby určil její bradu, rameno, chodidlo, obličej, dokud se neotočila, nezasmála a nevrhla na něj podivuhodné květy. Myška zavřel oči a zmizel pod jejich okvětními lístky. Dýchal přirozeně, ale při této inhalaci prostě nemohl přestat. Otevřel ústa vůním a prodlužoval nádech, dokud se mu od spodku žeber prudce nestáhla bránice. Bolest obloukovitě vyšlehla za hrudní kost a on musel vydechnout. Rychle. Potom začal pomalu znovu...

Otevřel oči.

Olej, žluté vody Zlatého Rohu, špína; avšak květy ze vzduchu zmizely. Leo si hrál s nějakým knoflíkem a svou jedinou botu měl opřenou o spodní příčku zábradlí.

Byla pryč.

„Ale...“ Myška udělal krok, zastavil se, zabalancoval na špičkách prstů a hrdlo mu usilovně pracovalo. „Jak?...”

Leo vzhlédl. „Zrezivělý, já jsem. Kdysi velmi dobrý jsem býval. Ale to už dávno je. Dávno. Kdysi, kdysi na tuhle věc opravdu hrát jsem uměl.”

„Leo... mohl bys...? Chci říct, říkal jsi, že... Nevím... Já si nemyslím...”

„Co?“

„Učit! Mohl bys mě učit?“ Leo se zadíval na ohromeného cikánského chlapce, který se tady, v docích, stal jeho přítelem a kterému vyprávěl pohádky o svých putováních po oceánech a přístavech mnoha světů. Byl na rozpacích.

Myškovy prsty se vzrušením chvěly. „Ukaž mi to, Leo! Ted' mi to musíš ukázat!“ Když Myška prozkoumával svět, myšlenky se mu točily od Alexandrie přes berberskou Arábii a skončily v Itálii.

„Bellissimo, Leo! Bellissimo!“

„Dobrá -“ Leo cítil něco jako strach z chlapcovy dychtivosti, které se obával už dříve.

Myška se díval na ukradenou věc s bázní a hrůzou. „Ukážeš mi, jak se na to hraje?“ Pak udělal něco odvážného. Jemně vzal tu věc Leovi z klína. Strach byl pocit, se kterým žil Myška celý svůj otřes provázený krátký život.

Tím, že po té věci sáhl, načal Myška složitý proces, kterým se stal sám sebou. Se zvědavostí znovu a znovu otáčel senzorickým syringem.

Na konci zablácené ulice, která se zarývala do kopce za železnou branou, měl Myška noční zaměstnání. Nosil z čajovny tácy s kávou a salepem davem mužů, kteří se potloukali sem a tam kolem úzkých skleněných dveří, nahrbení, aby viděli na ženy přecházející uvnitř.

Ted' přicházel Myška do práce čím dál tím později. Zůstával na člunu tak dlouho, jak jen mohl. Leo mu ukazoval, kde se na vyleštěném syringu skrývají všechny zobrazitelné vůně, barvy, tvary, pohyby a struktury. Přístavní světla v míli dlouhých docích mrkala a Asie probleskovala mlhou. Myškoví se začaly otevírat oči i ruce.

O dva roky později mu Leo oznámil, že prodal člun a přemýšlí o tom, že poletí do jiných končin Draka, možná na Nový Mars, kde bude na prachových lyžích chytat ryby. V té době už Myška co do úrovně překonal laciné iluze, které mu Leo ukázal poprvé.

O měsíc později opustil Istanbul i Myška a v Eder-nakapi, mezi kameny, ze kterých odkapávala voda, čekal, dokud mu řidič nákladáku nenabídl, že ho sveze k pohraničnímu městu Ipsala. Překročil řeckou hranici, připojil se k červenému vagónu plnému cikánů a po dobu trvání cesty se vrátil k rumunštině, svému rodnému

jazyku. V Turecku pobýval tři roky. Mimo oblečení, které měl na sobě při odjezdu, vzal s sebou jen záhadný tlustý stříbrný prsten, který byl příliš velký pro kterýkoli jeho prst - a syrinx.

Když o dva a půl roku později opouštěl Řecko, prsten měl stále u sebe. Vypěstoval si jeden a tři čtvrtě palce dlouhý nehet, stejně jako ostatní chlapci, kteří pracovali ve špinavých uličkách blešího trhu v Mones-teraiky, kde prodávali koberce, mosazné cetky a cokoli, co by turisté kupovali. Pracovali pod okrajem geodové kupole, která zakrývala čtvereční míli athénskému trhu. A Myška měl stále u sebe syrinx.

Výletní loď, na níž pracoval jako plavčík, vyplula z Pirea do Port Saidu, proplula kanálem a směřovala k domovskému přístavu v Melbourne.

Když se plavil nazpátek, tentokrát do Bombaje, vystupoval jako kabaretní umělec v nočním klubu na lodi: Pontichos Provechi, který pro vaše potěšení znovu vytváří největší umělecká díla, hudební i výtvarná, a to s doprovodem vůní. V Bombaji dal výpověď, velmi se opil (bylo mu tenkrát šestnáct), chodil po špinavém molu, třásl se a bylo mu zle. Přisahal, že už nikdy nebude hrát čistě jen pro peníze. („No, tak, chlapče! Než nám předvedeš obrysy Pantheonu, udělej znovu ty mozaiky stropu Svaté Sophie - a udělej je tak, aby se houpaly!") Do Austrálie se vracel jako plavčík. Vylodil se se svým záhadným prstenem, dlouhým nehtem a zlatou náušnicí v levém uchu. Už po patnáct set let měli námořníci, kteří překročili v Indickém oceánu rovník, právo nosit tuto náušnici. Stevard mu propíchl ledem zmrazený ušní lalůček jehlou na plachty. Myška měl syrinx stále u sebe.

V Melbourne hrál znovu na ulici. Hodně času trávil v kavárně, kde se to hemžilo hosty z Cooperovy Akademie pro astronauty. Chodil s jednadvacetiletou dívkou a ta si myslela, že s těmito hosty sedává ve třídě.

„No tak, poříd' si nějaké zásuvky. Nakonec je stejně někde dostaneš a můžeš se zrovna tak naučit něco o tom, jak se zásuvky používají k jiným účelům, než je práce v továrně. Rád cestuješ. To bys mohl také létat mezi hvězdami a řídit odpadní jednotku."

Když se nakonec s dívkou rozešel, měl osvědčení kyborga pro jakoukoli inter- i intrasystémovou loď. Stále měl svoji náušnici, nehet na malíčku, záhadný prsten - a syrx.

I s osvědčením bylo těžké dostat se na mezihvězdný let přímo ze Země. Několik let byl zapojen na krátkých obchodních linkách, které prováděly střídavé trojúhelníkové lety: Země - Mars, Mars - Ganymed, Ganymed - Země. Ale to už měl černé oči rozzářené hvězdami.

Několik dní po osmnáctých narozeninách (přinejmenším to byl den, který s tou dívkou v Melbourne za narozeniny určili) se Myška přesunul na druhý z Neptunových měsíců, z něhož startovaly velké obchodní linky po planetách Draka, po Federaci Plejád, a dokonce i do Vzdálených Kolonií. Záhadný prsten mu nyní seděl.

Myška se procházel po okraji Pekla³, podpatek boty mu klapal a bosá noha došlapovala tiše (tak jako chodil v jiném městě na jiném světě Leo). Byla to jeho nejnovější cestovatelská zkušenost. Ti, kteří pracovali na meziplanetárních lodích za podmínek volného pádu, si vypěstovali hbitost v prstech nejméně jedné nohy (někdy i obou), dokud se nevyrovnaly rukám pozemských „nešiků“, a potom už vždy nechávali tuto nohu bosou. Komerční nákladní lodi pro mezihvězdné lety měly umělou gravitaci a ta tomuto umění překážela.

Jak se tak loudal pod platany, listy v teplém vánku šuměly. Pak ramenem do něčeho vrazil. Zavrával, někdo ho chytil a otočil.

„Ty nešiko, ty prcku s krysím obličejem...”

Nějaká ruka mu sevřela rameno a trhla jím do vzdálenosti paže. Myška pohlédl na muže, který na něj shora mžoural.

Někdo se zřejmě pokusil ten obličej rozsekat. Jizva se klikatila od brady, blížila se k srpku tvrdých rtů, zvedala se vzhůru obličejovými svaly - žluté oko bylo zázrakem zachováno - a protínala levé obočí; tam mizela v rudých, černošských vlasech, žíhaných hedvábně žlutým plamenem. Plet' se v jizvě táhla jako měď vtlučená do žíly z bronzu.

„Kde si myslíš, že chodíš, mládenečku?”

„Promiňte -”

Muž nosil na vestě zlatý odznak důstojníka.

„Myslím, že jsem se nedíval -“

Množství svalů na čele se pohnulo. Za čelistí naběhl tlustý svalový pruh. Zvuk se vyřinul zpoza obličeje. Byl to smích, plný a pohrdavý.

Myška se usmíval a nenáviděl ho. „Myslím, že jsem se nedíval, kam jdu.“

„To si myslím, že ne.“ Ruka ještě dvakrát dopadla na Myškovo rameno. Kapitán zavrtěl hlavou a odkráčel.

Myška celý zmatený a ostražitý odcházel.

Potom se zastavil a ohlédl se. Zlatý odznak na levém rameni kapitánovy vesty byl ozdoben jménem Lorq Von Ray. Myška se rukou dotkl vaku, který nesl pod paží.

Odhodil černé vlasy, které mu spadávaly přes obličej, rozhlédl se a pak vyšplhal k zábradlí. Zahákl botu i nohu za spodní příčku a vytáhl syrx.

Vestu měl zašněrovanou jen zpola a nástroj si opřel o malé, jemně vymodelované svaly na hrudníku. Sklonil obličej a dlouhé řasy se přivřely. Ruka s prstenem udeřila do indukční plochy.

Vzduch se naplnil šokujícími představami.

KAPITOLA DRUHÁ

Katin, dlouhý a geniální, se šoural k Peklu³ s očima upřenýma na zem a myslí nahoře na měsících.

„Ty, chlapče!”

„Co?”

O plot se opíral neholeny, zchátralý člověk a jeho šupinaté ruce svíraly tyč zábradlí.

„Odkud jsi?” Zchátralec měl oči zamlžené.

„Z Měsíce,” řekl Katin.

„Z malého bílého domku na ulici lemované stromy, s bicyklem v garáži? Já jsem bicykl měl.”

„Můj domek byl zelený,” řekl Katin. „A stál pod vzdušnou kupolí. Nicméně bicykl jsem měl.”

Zchátralec zalomcoval zábradlím.

„Ty to nevíš, chlapče, ty toto nevíš.”

Člověk musí šilencům naslouchat, pomyslel si Katin. Začínají být vzácnější a vzácnější. A vzpomněl si, že si má udělat poznámku.

„Je to tak dávno... tak dávno!” Stařec se odkolébal pryč.

Katin zavrtěl hlavou a znovu rozhýbal tělo do chůze.

Byl nemotorný a absurdně dlouhý; skoro šest stop a devět palců. Do této výšky rychle vyrostl v šestnácti letech. Protože nikdy doopravdy neuvěřil, že je tak vysoký, ještě deset let měl sklon hrbít se v ramenou. Obrovské ruce měl zasunuty za opasek kratšů. Chodil dlouhými kroky a rozháněl se přitom lokty.

Myslí odcestoval zpátky k měsícům.

Katin, který se na Měsíci narodil, měsíce miloval. Od doby, kdy přesvědčil své rodiče, stenografy při soudu Draka na Měsíci, aby mu dovolili získat univerzitní vzdělání, žil vždy bezpečně na měsících. Vzdělání získal na Harvardu, v tom centru záhadného a poučného Západu, který byl stále rájem pro bohatce, excentriky a génie - z čehož poslední dvě podmínky splňoval.

Změny, které utvářely povrch planety od himalájských výšek po jemné, žhavé saharské duny, znal jenom z doslechu. Mrazivé lesy

lišejníků na rovníku rudé planety nebo noc versus den na Merkuru - to vše zažil pouze díky psychoramatickým cestovním záznamům.

To však nebyly věci, které by Katin znal nebo miloval.

Měsíce?

Měsíce jsou malé. A měsíční krása spočívá v proměnách stejnosti. Z Harvardu se Katin vrátil na Lunu a odtud odešel na stanici Phobos, kde se zapojil do baterie záznamních jednotek, nízkokapacitních počítačů a adresografů - oslavovaný úředník v registratuře. V čase volna podnikal v traktoristickém oblečení se zaměřovačům čočkami výzkumné výpravy na Phobosu, zatímco kolem obíhal na únavně blízkém obzoru Deimos, jasný kus skály o průměru deset mil. Nakonec dal Katin dohromady skupinu, která na Deimosu přistála a prozkoumala ten mrňavý měsíc tak, jak jen může být malý svět prozkoumán. Potom se přesunul na Jupiterovy měsíce. Před jeho hnědýma očima se otáčely Io, Europa, Ganymed, Callisto. Saturnovy měsíce se otáčely za rozptýleného světla prstenců ještě dávno před Katinovo samotářskou výpravou, na kterou vyrazil ze separace, kde byl ubytován. Prozkoumával s fascinující intenzitou ve dne i v noci šedivé krátery, šedivé hory a údolí. Jsou měsíce stejné?

Kdyby byl Katin na kterémkoli z nich a najednou ho se zavazanýma očima odvedli jinam, okamžitě by identifikoval petrologickou strukturu, krystalické útvary a obecnou topografii. Využívali Katina, aby rozlišoval krajinu a její charakteristické znaky do nejjemnějších detailů. Znal vášně, které procházely rozmanitostí celého světa či člověkem - ale neměl je rád.

Zacházel s těmito antipatiemi dvěma způsoby.

Kvůli vnitřnímu projevu psal román.

Na řetízku na zápěstí měl zavěšené ozdobné nahrávací zařízení, které mu darovali rodiče, když získal stipendium. V té době obsahovalo kolem sto tisíc slov poznámek. Ještě nezačal první kapitolu.

Kvůli manifestaci navenek si vybral tento osamělý život, který byl pod úrovní jeho vzdělanosti a ani nebyl nijak zvlášť v souladu s jeho povahou. Pomalu se vzdaloval dál a dál od ohniska lidské aktivity, které pro něj stále představoval svět zvaný Země. Teprve před

měsícem dokončil kurz pro kyborgy. A dnešního rána přicestoval na tento poslední Neptunův měsíc -poslední měsíc Sluneční soustavy.

Měl hnědé, hedvábné a neudržované vlasy, které byly dost dlouhé na to, aby ho za ně někdo při rvačce popadl (pokud by byl tak vysoký). Ruce pod opaskem masírovaly ploché břicho. Když došel na chodníček, zastavil se. Někdo seděl na zábradlí a hrál na senzorický syrx.

Několik lidí zastavilo a dívalo se.

Barvy zaplavovaly vzduch fugálními vzory zahrnujícími vítr a vřesoviště, aby se dále vytvarovaly v zářivý smaragd a matný ametyst. Vůně zaplavily vítr octem, sněhem, oceánem, zázvorem, mákem, rumem. Podzim, oceán, zázvor, oceán, podzim, oceán, oceán a znovu vlny oceánu a mezi tím zakaleně modře pěnílo světlo a osvětlovalo Myškův obličej. Elektrická arpeggia neo-ragy se tenounce vlnila.

Myška seděl na zábradlí a díval se na ty imploze na jasných implozích a hnědé prsty mu poskakovaly po pražcích, zatímco světlo vyvěralo z přístroje na hřbetu rukou. A prsty dopadly. Zpod dlaní vyskakovaly představy.

Shromáždily se asi dva tucty lidí. Všichni přivírali oči a otáčeli hlavy. Světlo iluzí se třásl na očních víčkách, proudilo v rýhách kolem úst a vyplňovalo vrásky brázdící čela. Nějaká žena se poškrábala na uchu a zakašlala. A nějaký muž se šťoural na dně kapes.

Katin se díval přes množství hlav.

Někdo se prodíral dopředu. Myška vzhlédl a stále hrál.

Slepý Dan se kolébavě potácel kupředu, zastavil se a pak se pomalu prodíral ohněm, který vyluzoval syrx.

„Hej, no tak, jdi tam odtud -“

„No tak, staříku, hejbni se -“

„Chceme vidět, co to ten chlapec vyrábí -“

Dan se pohupoval v centru Myškovy kreace a kýval hlavou.

Myška se zasmál; potom jeho hnědá ruka sevřela držadlo promítání a světlo, zvuky a vůně se stáhly okolo jedinečného, úžasného démona, který stál před Danem a skučel, šklebil se a mával

šupinatými křídly, která s každým zamáváním měnila barvu. Démon zaječel jako trumpeta a zkroutil obličej tak, že připomínal Danův vlastní, ale měl ještě třetí oko, které se rychle otáčelo.

Lidé se rozesmáli.

Přízrak poskakoval, pak se uvelebil Myškovi na prstech. Cikán se škodolibě ušklíbl.

Dan se potácel kupředu a jednou rukou šátral kolem sebe.

Démon zaječel, otočil se zády a sehnul se. Ozval se zvuk jako tlučení ventilů a diváci vybuchli smíchy.

Katin, který se opíral o zábradlí vedle Myšky, pocítil, jak se mu rozpaky rozlévá teplo po krku.

Démon prováděl psí kusy.

Katin se natáhl, položil dlaň přes optické indukční pole a obraz rozmazal.

Myška na něj zostra pohlédl. „Hej...”

„Tohle dělat nesmíš,” řekl Katin a zabořil svou velkou ruku Myškovi do ramene.

„Je slepý,” řekl Myška. „Neslyší, necítí - neví, co se děje kolem...” Jeho černé obočí se zamračilo, ale hrát přestal.

Dan stál osamocený a zapomenutý uprostřed davu. Najednou zaječel. A pak znovu. Zvuk mu rozezněl plíce. Lidé couvli. Myška a Katin se podívali směrem, kterým se zmítala Danova paže.

Z řady lidí vystoupil kapitán Lorq Von Ray. Měl na sobě tmavě modrou vestu se zlatým odznakem a jizva mu plápolala ohnivě rudě.

Dan ho i navzdory slepotě poznal. Otočil se a vypotácel z kruhu lidí. Jednoho muže odstrčil, nějakou ženu udeřil hranou dlaně do ramene a zmizel v davu.

Dan odešel, flétna ztichla a pozornost se přesunula na kapitána. Von Ray se plácl do stehna tak, že dlaň zapraskala na černých kalhotách jako prkno. „Zadržte! Přestaňte!” křičel.

Hlas zněl mohutně.

„Přišel jsem, abych shromáždil posádku kyborgů na dlouhou cestu, pravděpodobně podél vnitřního ramene.” Žluté oči měl tak plné síly! Rysy kolem provazovité jizvy pod rezavými hrubými vlasy se roztáhly do úsměvu. Pojmenovat však výraz znetvořených úst a obočí chvílku trvalo. „Dobrá, kdo z vás chce záchytný bod na půli

cesty k okraji noci? Kráčíte v písku nebo tančíte po hvězdách? Ty!" Ukázal na Myšku, který stále seděl na zábradlí. „Chceš jít se mnou?"

Myška seskočil.

„Já?"

„Ty a ten tvůj pekelný kolovrátek! Pokud si myslíš, že víš, do čeho jdeš, chtěl bych někoho, kdo by si pohrával se vzduchem před mýma očima a lechtal lalůčky mých uší. Přijmi to místo."

Myškovy rty se roztáhly do širokého úsměvu a objevily se zuby. „Jasně," a úsměv zmizel. „Půjdu." Slova vycházela z mladého cikána jako šepot starého pijáka whisky. „Jasně, že půjdu, kapitáne." Myška přikývl a jeho zlatá náušnice se zaleskla nad vulkanickou trhlinou. Horký vítr vanoucí přes zábradlí mu shrnul vlasy.

„Máš kamaráda, se kterým chceš ten let absolvovat? Potřebuji posádku."

Myška, který v tomto přístavním městě neměl nikoho obzvláště rád, pohlédl na neuvěřitelně dlouhého mladíka, který ho přerušil, když trápil Dana. „A co tenhleten prcek? " Palcem ukázal na překvapeného Katina. „Neznám ho, ale kamarád je to dobrý."

„Tak dobře. Tak to mám..." Kapitán Von Ray na chvíli přimhouřil oči a oceňoval Katinova pokleslá ramena, úzký hrudník, vystouplé lícni kosti a měkké modré oči, které se vznášely za kontaktními čočkami, „...dva." Katinovi se rozpálily uši.

„Kdo dál? No tak, co je? Bojíte se opustit tuto malou studni gravitace, která se koncentruje v tom prťavém slunci?" Trhl bradou směrem k ozářeným horám. „Kdo půjde s námi tam, kde noc znamená věčnost a rána vzpomínání?"

Dopředu vykročil nějaký muž. Měl pleť barvy císařských hroznů, dlouhou hlavu a plné rysy. „Jsem pro vyrazit." Když mluvil, svaly pod čelistí a nahoře ve kšticí se kroutily.

„Máš společníka?"

Vystoupil druhý muž. Jeho pleť byla průsvitná jako mýdlo z pryskyřice. Vlasy měl jako bílou vlnu. Nějakou chvíli trvalo, než vás přešla chuť praštit ho do obličeje. Měl tytéž ostré zářezy v koutcích tvrdých rtů, stejnou šikmou čáru pod zvonovitými nosními dírkami, stejně zalomenou přední stranu lícni kostí: dvojčata. Když

druhý muž otočil hlavu, Myška uviděl mžourající růžové oči zahalené stříbrem.

Albín položil širokou ruku - pytel kloubů a prací zničené nehty připojené k předloktí širokými modravými cévami - na rameno svého bratra.

„Poletíme společně.“

Jejich mluva byla pomalá, stejná, s protahováním samohlásek typickým pro kolonie.

„Ještě někdo?“ kapitán Von Ray se rozhlížel po davu.

„Mě chcete, kapitáne, vzít?“

Dopředu se protlačil jakýsi muž. Na rameni mu mávala křídly nějaká věc.

Mužovi se ve větru, který nepocházel z propasti, chvěly chloupky. Vlhká křídla té věci na jeho rameni se skládala a opět roztahovala, jako onyxová želatina. Muž natáhl ruku a dotkl se místa, kde černé drápy vytvářely na jeho sukovitém rameni nárameník barvy onyxu a pohladil lopatkovitým palcem pevně zaháknuté tlapky.

„Máš kromě svého zvířete ještě jiného společníka?“

Vystoupila z řady, malou rukou v jeho, a následovala ho ve vzdálenosti natažené paže.

Vrbová větvička? Ptačí křídlo? Jarní vítr v rákosí? Myška se probíral svou senzorickou pamětí, aby našel něco, co by se rovnalo její jemnosti. A neuspěl.

Její oči měly barvu oceli. Pod tkaničkami vesty se při dýchání pravidelně zdvihala malá ňadra: Když se potom rozhlédla, ocel se zatřpytila. (Je to silná žena, pomyslel si Katin, který si uměl takových nuancí povšimnout.)

Kapitán Von Ray složil ruce do klína. „Vy dva a zvíře na tvém rameni?“

„My šest zvířátek, kapitáne, máme,“ řekla.

„Dokud mi nezničí loď, tak to bude v pořádku. Ale prvního létajícího ďábla, o kterého zakopnu, hodím přes palubu.“

„Dobře, kapitáne,“ odpověděl ten muž. Šikmé oči v jeho brunátném obličejí se zvrásnily úsměvem. Volnou rukou teď uchopil protilehlý biceps a prsty klouzal po blondáté srsti, která pokrývala obě předloktí a hřbet každého kloubu, až držel ženinu ruku ve svých

dvou. Myška si uvědomil, že je to pár, který hrál v baru karty.
„Chcete kdy, abychom se nalodili?“

„Hodinu před svítáním. Má loď vzlétne, aby se setkala se sluncem. Je to *Roc* na rampě číslo sedm. Jak vám říkají přátelé?“

„Sebastián.“ Zvíře tlouklo křídly do mužova zlatého ramene.

„Tyž.“ Přes tvář jí přelétl stín zvířete.

Kapitán Von Ray sklonil hlavu a upřeně se na ně zadíval zpod zrzavého obočí tygríma očima. „A nepřátelé?“

Muž se zasmál. „Prokletý Sebastián a jeho létající černý doprovod.“

Von Ray se podíval na ženu. „A tobě?“

„Pořád Tyž,“ řekla tiše.

„Vy dva.“ Von Ray se otočil k dvojčatům. „Vaše jména?“

„On se jmenuje Idas -“ řekl albín a znovu položil ruku na bratrovo rameno.

„- a to je Lynceus.“

„A co by řekli vaši nepřátelé, kdybych se jich zeptal, jak se jmenujete?“

Tmavý pokrčil rameny. „Jen Lynceus -“

„A Idas.“

„A tobě?“ Von Ray kývl směrem k Myškoví.

„Pokud se jedná o přítele, může mi říkat Myška A mí nepřátelé se nikdy moje jméno nedozví.“

Když se Von Ray podíval na dlouhána, klesla mi víčka do poloviny žlutých bulv.

„Katin Crawford.“ Katin byl sám překvapen, že se tak ochotně přihlásil. „A až mi moji nepřátelé řeknou, jak mě nazývají, tak vám to sdělím, kapitáne Von Rayi.“

„Bude to dlouhá cesta,“ řekl Von Ray. „A střetnete se s nepřáteli, o kterých jste nevěděli, že vašimi nepřáteli jsou. Pracujeme proti zájmům Prince a Ruby Red. Vyrazíme s prázdnou nákladní lodí a vrátíme se - pokud se budou kola osudu otáčet správně - plně naložení. Chci, abyste věděli, že tuto cestu již dvakrát před vámi podnikli. Jednou stěží odstartovali. A jednou jsem se dostal na dohled k cíli. Ale ten pohled byl nad síly některých členů mé

posádky. Tentokrát mám v plánu vyrazit, naplnit zásobníky a vrátit se."

„Kam my letíme? " zeptal se Sebastián. Příšera na jeho rameni přešlápla z jedné nohy na druhou a přitom zamávala křídly, aby udržela rovnováhu. Rozpětí jejích křídel činilo skoro sedm stop. „Co tam venku, kapitáne, je?"

Von Ray pohodil hlavou vzhůru, jako by viděl cíl cesty. Potom pohledem pomalu klesal dolů. „Tam venku..."

Myška pocítil, jako by měl kolem krku ovinutou nějakou látku a někdo právě chytil její volné konce a udělal uzel.

„Někde tam v dálce," řekl Von Ray, „je nova."

Strach?

Myška chvilku pátral po hvězdách a našel Danovo zničené oko.

Von Ray kroužil přes propasti spousty měsíců a oči mu vylézaly pod upínací deskou z důlků, zatímco někde, v lůně Galaxie, kolabovala hvězda.

„Jsme na lovu novy."

Tak to je *opravdový* strach, pomyslel si Myška. Víc než zvířecí chvění v hrudi, které se valí do žeber.

Je to začátek milionu cest a nohy máš přitom přilepené na stejném místě.

„Musíme letět až k planoucímu okraji toho implodujícího slunce. Celé kontinuum v oblasti novy tvoří prostor, který byl vyvržen. Musíme letět k samotnému okraji říše chaosu, přivést zpět plnou hrst ohně a co nejméně se na cestě zastavovat. Tam, kam se chystáme, neplatí žádné zákony."

„Jaké zákony máte na mysli?" zeptal se Katin. „Lidské nebo zákony přírodní, zákony fyziky, psychologie a chemie? "

Von Ray se odmlčel.

„Všechny."

Myška popotáhl kožený řemínek, který mu visel přes rameno, a spustil syrx do vaku.

„Je to závod," řekl Von Ray. „Znovu vám to říkám. Našimi soupeři jsou Prince a Ruby Red. Neexistuje žádný lidský zákon, kterým bych je mohl zastavit. A jak budeme poblíž novy, zhroutí se i vše ostatní."

Myška odhodil vlasy z čela. „To bude pestrá cesta, co, kapitáne?" Svaly v jeho hnědém obličejí poskočily, otráslly se, aby se nakonec fixovaly v úšklebku, který měl za úkol zamaskovat chvění. Ruka uvnitř vaku narazila na vykládání syringů. „Opravdu pestrá cesta." Jeho chraplavý hlas se v očekávání nebezpečí zachvěl. „Vypadá to, že to bude cesta, o které budu moci zpívat." A znovu se zachvěl.

„Co se týče té... plné hrsti ohně, kterou povezeme nazpět," spustil Lynceus.

„Plné nákladní zásobníky," opravil ho Von Ray. „To je sedm tun. Sedm ingotů, každý bude vážit tunu."

Idas řekl: „Nemůžete přivést domů sedm tun ohně ..."

„- tak co to vlastně budeme přepravovat, kapitáne," dokončil Lynceus.

Posádka vyčkávala. I ti, co stáli poblíž posádky, vyčkávali.

Von Ray se protáhl a masíroval si pravé rameno. „Illyrium," řekl. „A získáme ho přímo ze zdroje." Ruka poklesla. „Předložte mi svá klasifikační čísla. Když s tím budeme hotovi, chci vás vidět až hodinu před svítáním na palubě *Rocu*. "

„Napij se -"

Myška ruku odstrčil a tancoval dál. Hudba se rozbíjela o kovové zvony a červená světla prchala kolem baru jedno za druhým.

„Napij se -"

Myška se svíjel v bocích před kapelou. Tyň se zmítala naproti němu a její tmavé vlasy se pohupovaly na lesknoucí se kůži ramen tam a zpět. Oči měla zavřené a rty se jí chvěly.

Někdo říkal komusi druhému: „Tady to je, tohle pít nebudu. Dopij to za mě."

Tyň mávala rukama a blížila se k Myškoví. Pak Myška zamrkal.

Tyň se začala třást.

Myška znovu zamrkal.

Pak uviděl Lyncea, jak drží ve svých bílých rukou syrx. Za Lynceem stál jeho bratr; smáli se. Skutečná Tyň seděla v rohu místnosti a míchala karty.

„Hej," řekl Myška a rychle k nim přešel. „Koukněte, nehrajte si, prosím, s tím sladkým dřevem. Pokud na to umíte hrát, dobrá. Ale napřed se mě zeptejte."

„Jó," uklidňoval ho Lynceus. „Ty jsi byl jediný, kdo to mohl vidět-"

„- bylo to pouze v přímém paprsku," odpověděl Idas.
„Omlouváme se."

„V pořádku," Myška si vzal syrx. Byl opilý a unavený. Vyšel z baru a toulal se bez cíle podél žhnoucího okraje Pekla⁸. Nakonec přešel most, který vedl k rampě číslo sedmnáct. Nebe bylo černé. Jak přejížděl rukou po zábradlí, prsty a předloktí měl odspodu osvětlené oranžovou barvou.

Před Myškou stál někdo opřený o zábradlí.

Myška zpomalil.

Katin se zasněně díval přes propast a obličej měl zdola ozářený, jako by měl masku d'ábla.

Zprvu si Myška myslel, že Katin mluví sám k sobě. Potom si všiml zdobeného přístroje v jeho rukou.

„Říznete-li do lidského mozku," říkal Katin do záznamového zařízení, „najdete mezi mozečkem a prodlouženou míchou svazeček nervů, který se podobá lidské postavě o velikosti pouhých několika centimetrů. Ten spojuje senzorické vjemy, které procházejí vně mozku, s intelektuálními abstrakcemi, které se vytvářejí uvnitř. To porovnává vjem z vnějšího světa se zkušenostmi světa uvnitř. Prořízněte uvolněnou změť vláken, která spojují svět se světem -"

„Hej, Katine!"

V horkém vzduchu, který se chvěním stoupal z lávy, na něj Katin pohlédl.

„- váží hvězdnou soustavu s hvězdnou soustavou, což udržuje sektor Draka, jehož centrem je Slunce, Federaci Plejád a Vzdálené Kolonie, každou tuto skupinu jako samostatnou jednotku; shledáte se s vířením diplomatů, zvolených či samozvaných úředníků, poctivých či zkorumpovaných podle toho, jak si to vyžaduje situace - zkrátka najdete vládní masu, která získává svůj tvar podle planet, které reprezentuje. Její funkcí je odpovídat za sociální, ekonomické a kulturní tlaky, které probíhají říší a mění ji, a tyto tlaky vyrovnávat.

A kdyby byl někdo schopen říznout přímo do hvězdy, uprostřed hořícího plynu by našel pilíř čisté prvopočáteční látky, zhuštěné a nestálé, stlačené do tohoto stavu vahou hmoty okolo. Byla by sférická nebo zploštělá jako tvar samotného slunce. Během slunečních erupcí toto centrum přenáší vibrace přímo vzhůru hmotou hvězdy, a tím ruší vibrace proudící z proudových přesunů na povrchu slunce.

Někdy se v malých těliscích, která vyrovnávají tlaky vjemů na lidský mozek, něco porouchá.

Vládní a diplomatická masa často nemůže zvládnout tlaky světa, kterým vládne.

A když něco není v pořádku s vyrovnávacím mechanismem uvnitř slunce, šíření neuvěřitelných hvězdných tlaků se přemění do titánských sil, které způsobí, že se slunce změní v novu -"

„Katine?"

Katin vypnul nahrávač a podíval se na Myšku.

„Co to děláš?"

„Dělám si poznámky pro svůj román."

„Tvůj co?"

„Archaický druh umění, který byl nahrazen psychoramatem. Bohužel. To umění bylo schopné duchovních i uměleckých delikátností, kterým se nejsoučasnější formy umění ještě nevyrovnaly. Já jsem anachronismus, Myško." Katin se ušklíbl.

„Díky za džob."

Myška pokrčil rameny. „O čem to mluvíš?"

„Psychologie." Katin uložil nahrávač zpět do kapsy. „Politika a Fyzika, psáno s Ph. Tři *Péčka*. "

„Psychologie?" ptal se Myška. „Politika?"

„Umíš číst a psát?" zeptal se Katin.

„Turecky, řecky a arabsky. Ale anglicky moc dobře ne. Písmena v angličtině nemají nic společného s vydávanými zvuky."

Katin přikývl. Také byl trochu opilý. „To je hluboká úvaha. Proto byla angličtina tak dobrým jazykem pro romány. Ale to příliš zjednodušuji."

„A co ta psychologie a politika. Fyziku znám."

„Obzvláště," říkal Katin směrem k plovoucímu, žhnoucímu pruhu skály, který se zařezával o dvě stě metrů níže, „psychologie a politika našeho kapitána. Ty mě fascinují."

„Jó. A to jako co?"

„Jeho psychologie je v tomto směru zcela zvláštní, protože ji neznám. Jak poletíme, budu mít příležitost ji pozorovat. Ale politika je možnostmi přímo obtěžkána."

„Jó? Co to znamená?"

Katin sevřel prsty a balancoval bradou na kloubu ruky. „V ruinách kdysi velké země jsem navštěvoval institut vyššího vzdělávání. Kousek přes dvůr byla budova, která se jmenovala Von Rayova Laboratoř psychologických věd. Byl to přírůstek z celkem nedávné doby, starý, pokud mohu hádat, asi tak sto čtyřicet let."

„Kapitán Von Ray?"

„Jeho dědeček, předpokládám. Budova byla škole darována na počest třicátého výročí nezávislosti Federace Plejád, která jí byla udělena rozhodnutím soudu Draka."

„Von Ray je tedy z Plejád? Nemluví tak, jako by byl. Hádal bych, že Tyž a Sebastián jsou odtamtud. Jsi si jistý?"

„Jeho rodina tam určitě má majetky. On asi trávil čas po celém vesmíru a cestoval stylem, kterému bychom rádi přivykli. Kolik bys vsadil na to, že svou nákladní loď vlastní?"

„Cožpak nepracuje pro nějaký kartel?"

„Ledaže by ho vlastnila jeho rodina. Von Rayové jsou asi nejmnocnější rodina ve Federaci Plejád. Nevím, jestli tady kapitán je jen vzdálený příbuzný, který má to štěstí, že nosí stejné jméno, nebo zda je to přímý dědic a potomek. Ale vím, že to jméno je spojené s kontrolou a organizováním celé Federace Plejád; je to ten typ rodiny, co má letní sídlo ve Vzdálených Koloniích a jeden či dva městské domy na Zemi."

„Tak to je významný muž." Myška mluvil chraplavým hlasem.

„To je."

„A co ti Prince a Ruby Red, o kterých mluvil?"

„Jsi tak hloupý nebo jsi kompletně produkt přespecializování 31. století?" zeptal se Katin. „Někdy sním o tom, že se vrátí velké renesanční postavy dvacátého století: Bertrand Russell, Susanne

Langer, Pejt Davlin." Podíval se na Myšku. „Kdo vyrábí všechny meziplanetární či mezihvězdné hnací systémy, na které si jen můžeš pomyslet?"

„Red-shift Limited -" Myška se zarazil. „To je Red?"

„Kdyby to nebyl Von Ray, předpokládal bych, že mluví o jiné rodině. Ale protože je to Von Ray, je pravděpodobné, že hovoří právě o této rodině Redů."

„Zatraceně," řekl Myška. Red-shift byla etiketa, která se vyskytovala tak často, že jste si jí ani nevšimli. Red-shift vyráběla součástky pro všechna možná kosmická hnací zařízení, nástroje na jejich montáž, stroje na jejich obsluhu, náhradní díly.

„Redové jsou rodinou průmyslníků s kořeny někde v počátcích vesmírných cest; jsou velice pevně spjati zvláště se Zemí a obecně vzato s celou soustavou Draka. Von Rayové nejsou tak stará, ale zato mocná rodina z Federace Plejád. A teď spolu možná soutěží o sedm tun illyria. Nenutí to tvé politické vnímání, aby se chvělo o výsledek?"

„Proč by mělo?"

„Jsem přesvědčen, že umělec, který se zabývá sebevyjadřováním a projekcí svého vnitřního světa, by měl být především apolitický. Ale teď vážně, Myško."

„O čem to mluvíš, Katine?"

„Co pro tebe znamená illyrium, Myško?"

Myška zauvažoval.

„To, že můj syrinx hraje, je způsobeno baterií z illyria. Také vím, že se užívá k tomu, aby se měsíční jádro udrželo žhavé. Nemá to něco společného s cestováním nadsvětelnou rychlostí?"

Katin zavřel oči. „Jsi zaregistrovaný, otestovaný a kompetentní kyborg, že?" Při slově 'že' otevřel oči.

Myška přikývl.

„Ach, na znovuzrození vzdělávací soustavy, kde porozumění bylo neodmyslitelnou součástí vzdělání," zanotoval Katin do chvějivé temnoty. „Mimochodem, kde jsi absolvoval výcvik kyborgů, v Austrálii?"

„Hmmm."

„To se dalo čekat. V baterii tvého syringů je znatelně méně illyria, řádově na dvacátou či dvacátou pátou, než, řekněme, radia ve fluorescenční barvě čísel hodinek s radiovým ciferníkem. Jak dlouho ta baterie vydrží?"

„Měla by jít padesát let. Zatraceně drahá."

„Illyrium, kterého je třeba k udržení žhavého měsíčního jádra, se váží na gramy. Množství, které je nutné k pohánění mezihvězdné lodi, je stejného řádu. Kdybychom měli stanovit množství, které se doluje a uvolňuje ve vesmíru, osm či devět tisíc kilogramů by postačovalo. A kapitán Von Ray se chystá přivést *sedm tun!*"

„Myslím, že by se o to Red-shift velmi zajímala."

Katin vážně přikývl. „To bychom mohli předpokládat."

„Co je to illyrium, Katine? Ptával jsem se v Cooperu, ale řekli mi, že je to příliš složité na to, abych tomu porozuměl."

„Na Harvardu mi řekli to samé," řekl Katin. „Psychofyzika 74 a 75. Šel jsem do knihovny. Nejlepší definice je ta, kterou přednesl profesor Plovnievski při své přednášce v Oxfordu roku 2238 před společností teoretických fyziků. Cítuji: 'V podstatě, pánové, je illyrium něco jiného.' Člověk by rád věděl, jestli to byla šťastná náhoda z nedostatku jazykové obratnosti nebo z hlubokého porozumění jemnostkám angličtiny. Domnívám se, že slovníková definice tím rozumí něco jako 'obecný název pro skupinu prvků s atomovým číslem vyšším než tři sta a psychomorfickými vlastnostmi, heterotrofní s mnoha běžnými prvky, zrovna tak jako s imaginární řadou, která existuje mezi čísly 107 a 225 periodické tabulky.' Jak jsi na tom s fyzikou elementárních částic?"

„Jsem mizerný kyborg."

Katin zvedl obočí. „Víš, že pokud vystoupíš v periodické tabulce nad číslo 98, prvky se stávají méně a méně stabilními, až se dostaneš k legráckám jako einsteinium, kalifornium, kermium s poločasy rozpadu měřenými na setiny sekundy, a když stoupáš dále, stotisíciny sekundy. Čím jdeme výše, tím jsou prvky méně stabilní. Z tohoto důvodu byla celá řada mezi čísly 100 a 298 označena - a to chybně - jako imaginární prvky. Ale ty prvky jsou zcela reálné. Jen se tu dlouho neudrží. U čísla 296 nebo tam někde však stabilita začíná opět stoupat. U čísla tři sta se ocitneme zpátky u poločasů,

měřitelných desetinami sekundy, a pět či šest čísel nad tím odstartujeme celou novou řadu prvků s úctyhodnými poločasy milionů let. Tyto prvky mají ohromná jádra a jsou velmi vzácné. Již v roce 1950 byly objeveny hyperony, elementární částice větší než protony a neutrony. To jsou částice nesoucí vazebnou energii, která drží tato superjádra pohromadě, tak jako normálně mezony drží pohromadě jádro u běžnějších prvků. Tato skupina supertěžkých, superstabilních prvků je vedena pod souhrnným názvem illyrium. A znovu musím citovat pozoruhodného Plonievského: 'V podstatě je, pánové, illyrium něco jiného.' Jak nás informuje Websterův slovník, je illyrium jak psychomorfní, tak i heterotropní. Předpokládám, že tohle je svérázný způsob, jak říci, že illyrium znamená pro různé lidi různé věci." Katin se otočil zády k zábradlí a přitiskl ruce k tělu. „Rád bych věděl, co znamená pro našeho kapitána."

„Co je to *heterotropní*? "

„Myško," řekl Katin, „do konce 20. století bylo lidstvo svědkem úplného rozdrobení toho, co se tenkrát nazývalo 'moderní věda'. Éter byl naplněn kvazary a neidentifikovatelnými zdroji elektromagnetického záření. Bylo zde více elementárních částic než prvků, které z nich mohly být vytvořeny. A byly z nich vytvářeny perfektně stálé sloučeniny jako KrI_4 , K_4XeO_6 , RrF_4 , o kterých se po léta soudilo, že je nemožné je vyrobit; vzácné plyny tak nakonec nebyly tak vzácné. Pojetí energie vyjádřené v Einsteinově kvantové teorii bylo správné jen zhruba a vedlo k tak mnoha rozporům, jako před tři sta lety teorie, že oheň je uvolněná tekutina zvaná flogiston. Měkké vědy - není to rozkošný název? - propadly šílenství. Pokusy, které načali psychedelici, rozhodně přiměly každého pochybovat o všem a to všechno se stalo sto padesát let předtím, než se celý ten zmatek podařilo jakž takž dát do pořádku těmi slavnými jmény syntetické a integrační vědy, která jsou nám oběma tak dobře známá, že bych tě jejich vypočítáváním urazil. A ty, kterého učili, jaký knoflík zmáčknout - chceš po mě - který jsem produktem vzdělávací soustavy staré staletí a založené na dodávání informací - abych ti poskytl pětiminutový přehled vývoje poznání lidstva během posledních staletí? Ty chceš vědět, co je to heterotropní prvek?"

„Kapitán říká, že máme být na palubě hodinu před svítáním," odvážil se říci Myška.

„To nevadí, to nevadí. Pro tenhle druh improvizované syntézy vskutku mám schopnosti. Nech mě teď uvažovat. Nejprve tu byla práce De Blaua ve Francii roku 2000, ve které prezentoval první amatérskou stupnici a jeho v podstatě přesná metoda měření psychické substituce elektrických..."

„To mi není k ničemu," reptal Myška, „chci přijít na to, jak je to s Von Rayem a illyriem."

Křídla uhladila vzduch. Černé obrysy se usadily. Pěšinou přicházeli ruku v ruce Sebastián a Tyť. Jejich miláčky jim cupitali kolem nohou. Tyť jednoho shodila z ramene. Jeden se vzdal a ta zbývající spokojená potvůrka teď roztáhla křídla a kartáčovala Orientálcovu blondátou hlavu.

„Hej!" zaskřehotal Myška. „Vy jdete na loď už teď?"

„Jdeme."

„Vteřinku. Co znamená Von Ray pro vás? Znáte to jméno?"

Sebastián se usmál a Tyť na něho pohlédla šedivýma očima.

„My z Federace Plejád jsme," řekla Tyť. „Já a tyhle potvůrky pod Mlhavým, Mrtvou Sestrou, jako stádo a pán jsme se narodily."

„Pod Mlhavým, Mrtvou Sestrou?"

„Plejádám se v pradávných dobách říkalo Sedm Sester, protože ze Země jich bylo možno spatřit jen sedm," vysvětloval Katin zachmuřenému Myškoví. „Několik stovek let před Kristem nebo tak nějak se jedna z viditelných hvězd změnila v novu a vybuchla. Na nejvnitřnějších z jejích planet teď existují města. Hvězda je stále dostatečně teplá, aby udržela planety obyvatelné, ale to je skoro vše."

„Nova?" řekl Myška. „A co Von Ray?"

Tyť udělala všezahrnující gesto. „Všechno. Velká, dobrá rodina to je."

„Znáte konkrétně tohoto kapitána Von Raye?" zeptal se Katin.

Tyť pokrčila rameny.

„A co illyrium?" zeptal se Myška. „Co víte o něm?"

Sebastián seděl v dřepu mezi svými miláčky. Křídla se od něj odtahovala. Chlupatou rukou přejížděl něžně z hlavy na hlavu.

„Federace Plejád žádné nemá. Soustava Draka žádné nemá také.“
Zamračil se.

„Von Ray je pirát, někdo říká,“ odvážila se říci Tyř.

Sebastián rychle vzhlédl. „Von Rayové velká a dobrá rodina jsou, Von Ray dobrý je! Proto my s ním jdeme.“

Tyř řekla tišeji hlasem usazeným mezi něžnými rysy: „Von Rayové dobrá rodina jsou.“

Myška zahlédl, jak se přes most blíží Lynceus. A o deset sekund později Idas.

„Vy dva jste ze Vzdálených Kolonií?“

Dvojčata se zastavila a lehce o sebe zavadila rameny. Růžové oči byly přimhouřeny více než hnědé.

„Z Argosu,“ řeklo světlejší z dvojčat.

„Z Argosu na Tubmanu B-12,“ upřesnilo tmavé.

„Nejvzdálenější Kolonie,“ doplnil Katin.

„Co vy víte o illyriu?“

Idas se opřel o zábradlí, zamračil se a pak se vytáhl tak, že seděl. „Illyriu?“ Roztáhl kolena a spletené ruce spustil mezi ně. „Ve Vzdálených Koloniích - illyrium máme.“

Lynceus si sedl vedle něho. „Tobias,“ řekl. „Máme bratra, Tobiáše.“ Lynceus se na tyči posunul blíže k tmavému Idovi. „Ve Vzdálených Koloniích máme bratra, který se jmenuje Tobias.“ Pohlédl na Ida korálkově červenými očima protkanými stříbrem. „Ve Vzdálených Koloniích, tam, kde je illyrium.“ Zápěstí držel u sebe, ale prsty měl rozevřené jako okvětní plátky ztvrdlé lilie.

„Planety ve Vzdálených Koloniích?“ řekl Idas. „Balthus - s ledem, zablácenými doly a illyriem. Cassandra - se skleněnými pustinami velikými jako oceány na Zemi, džunglemi nesčetných rostlin, které jsou všechny modré, s pěnícími řekami galenia a illyriem. Salinus - rozervaný naskrz na míle dlouhými jeskyněmi a kaňony s kontinentem pekelně rudého vřesu a moři s věžovitými městy, postavenými z přílivového křišťálu na oceánském dně, a illyriem -“

„Vzdálené Kolonie jsou světy hvězd, které jsou mnohem mladší než hvězdy tady v Draku, mnohokrát mladší než Plejády,“ vložil se do toho Lynceus.

„Tobias je v... jednom z dolů na illyrium na Tubmanu,“ řekl Idas.

Jejich hlasy byly napjaté; oči měli sklopené nebo jimi těkali po obličejích toho druhého. Když se černé ruce rozevřely, bílé se sevřely.

„Idas, Lynceus a Tobias, vyrůstali jsme ve vyprahlé kamenité krajině na rovníku na Tubmanu u Argu, pod třemi slunci a rudým měsícem -"

„- a u Argu je také illyrium. Byli jsme bouřliváci. Říkalo se o nás, že jsme z divých vajec. Dvě černé perly a jedna bílá, které se proháněly a vyřvávaly v ulicích Argu -"

„Tobias byl černý jako Idas. Já jsem byl jediný bílý ve městě -"

„A přes svou bělostnost neméně divoký než Tobias. A říká se, že jsme jedné noci ve své divokosti, celí bez sebe blahem -"

„- zlatým prachem, který se shromažďuje v puklinách skal a když ho vdechnete, způsobí, že oči jiskří nepojmenovatelnými barvami, v ušní dutině se roztočí nové harmonie a mysl se rozšiřuje -"

„- pod jeho vlivem jsme vyrobili portrét argoského starosty a vybavili ho hodinkovým strojkem, aby létal. Umístili jsme ho nad náměstí, kde se vznášel, a pronášeli jsme satirické verše o čelných představitelích města -"

„- kvůli tomu jsme byli posláni do vyhnanství do divočiny Tubmanu -"

„- a mimo město existuje jen jeden způsob, jak žít, a to je sestoupit pod hladinu moře a přežít dny nemilosti v podmořských dolech na illyrium -"

„- a my tři, kteří jsme pod vlivem blaha nikdy nic kromě smíchu a skotačení nedělali a nikdy jsme si netropili žerty -"

„- byli jsme nevinní -"

„- jsme odešli do dolů. Tam jsme rok pracovali v kyslíkových maskách a skafandrech v podvodních dolech na Argu Tubmanu -"

„- rok na Argu Tubmanu je o tři měsíce delší než rok na Zemi a má namísto čtyř šest ročních období -"

„- a na začátku druhého podzimu, zbarveného nádechem řas, jsme se připravili k odchodu. Ale Tobias neodešel. Jeho ruce přivykly rytmu příboje, tíha kovové rudy se stala jeho dlaním pohodlnou -"

„- a tak jsme bratra zanechali v dolech na illyrium a vyletěli nahoru mezi hvězdy, se strachem -"

„- víte, bojíme se, že tak jako náš bratr Tobias našel něco, co ho od nás odtáhlo, i jeden z nás může najít něco, co rozdělí zbývající dva -"

„- jak jsme si mysleli, že nás tři nikdy nic nerozdělí." Idas se podíval na Myšku. „A došlo nám veškeré blaho."

Lynceus přimhouřil oči. „Tak tohle znamená illyrium pro nás."

„Stručně řečeno," shrnul to Katin ze druhé strany chodníčku, „ve Vzdálených Koloniích, které se dnes skládají ze čtyřiceti dvou planet s přibližně sedmi miliardami lidí, má prakticky veškerá populace tak či onak něco do činnosti přímo s dobýváním illyria. A domnívám se, že průměrně každý třetí člověk pracuje, alespoň z určitého pohledu, na jeho vývoji či výrobě po celý život."

„To jsou statistické údaje pro Vzdálené Kolonie," řekl Idas.

Když se Sebastián postavil a uchopil Tyjínu ruku, černá křídla se pozdvihla.

Myška se podrbl na hlavě. „Dobrá. Tak si odplivneme do téhle řeky a půjdeme na loď."

Dvojčata sešplhala ze zábradlí. Myška se vyklonil nad vroucí rozsedlinu a zamračil se.

„Co to děláš?"

„Plivu do Pekla³. Cikán musí třikrát plivnout do každé řeky, kterou překračuje," vysvětloval Myška Katinovi. „Kvůli neblahým věcem."

„Žijeme už ve třicátém prvním století. Jaké neblahé věci?"

Myška pokrčil rameny.

„*Nikdy* do žádné řeky neplivu."

„Možná je to jen pro cikány."

„Já, že je to docela rozkošná myšlenka, si myslím," řekla Tyj a vyklonila se přes zábradlí vedle Myšky. Sebastián se jí vynořil u ramene. Jedna z potvůrek nad nimi byla zachycena horkým vzestupným proudem a odletěla do tmy.

„Co to je?" zamračila se náhle Tyj a ukazovala kamsi prstem.

„Kde?" Myška se díval přimhouřenýma očima.

Ukazovala za něj, na stěnu kaňonu.

„Hej," zvolal Katin, „to je ten slepec! Ten, co ti překazil produkci!"

Lynceus se vtlačil mezi ně. „Vypadá, že je mu špatně." Privřel své krvavé oči. „Tomu člověku je špatně."

Dan byl jako přitahován jiskřivým světlem a potácel se přes skalní římsu dolů k lávě.

Katin se k nim připojil: „Uhoří!"

„Ale on ten žár necítí!" vykřikl Myška. „On ani nevidí - možná, že o tom dokonce neví!"

Idas a pak Lynceus se odrazili od zábradlí a rozběhli se nahoru přes most.

„Pospěšme si!" vykřikl Myška a vyrazil za nimi.

Sebastián s Tyň a Katin je následovali.

Deset metrů pod okrajem se Dan zastavil na skále a s rukama nataženýma před sebe se chystal skočit do Pekla.

Když dorazili k hornímu konci mostu - a dvojčata už přelézala zábradlí - na okraji kaňonu nad Danem se zjevila postava.

„Dane!" Von Rayův obličej plápolal, jak mu záře ovívala tvář. Přeskočil zábradlí. Jak sbíhal po svahu, břídlíce mu odskakovala od bot a tříštila se. „Dane, nedělej to -"

Dan to udělal. Tělo se zachytilo na vyvěřelině o šedesát stop níže, pak se odrazilo a padalo dál, stále níž a níž.

Myška se pevně chytil zábradlí, a jak se vyklonil, pohmoždil si žaludek o tyč.

Katin se za moment ocitl vedle něho a vyklonil se ještě dál.

„Ach...!" zašeptal Myška a odtáhl se, potom odvrátil obličej. Kapitán Von Ray dorazil na skálu, ze které Dan skočil. Poklekl na jedno koleno a s oběma rukama na skále zíral přes okraj. Obrysy stínů, které na něj dopadly (Sebastiánova zvířátka) se znovu vznesly a teď už nevrhaly žádný stín. Dvojčata se zastavila. Nad nimi byl převis.

Kapitán Von Ray povstal. Pohlédl na svoji posádku. Ztěžka dýchal. Otočil se a vyrazil na zpáteční cestu svahem.

„Co se stalo?" zeptal se Katin, když byli všichni znovu na mostě. „Proč...?"

„Právě před několika minutami jsem s ním mluvil," vysvětloval Von Ray. „Dlouhá léta byl v mé posádce. Ale při poslední cestě byl... byl oslněn."

Velký kapitán; kapitán s jizvou. Myška by byl rád věděl, kolik mu asi tak může být let. Dříve mu přisuzoval čtyřicet pět, padesát. Ale tenhle zmatek přidal deset či patnáct let. Kapitán nebyl starý, byl přestárlý.

„Právě jsem mu řekl, že jsem podnikl kroky, aby se mohl vrátit domů do Austrálie. Otočil se a vracel se přes most k svobodárně, kde jsem mu zajistil pokoj. Ohlédl jsem se... a na mostě nebyl." Kapitán se rozhlédl po zbytku posádky. „Pojďme na *Roc*. "

„Myslím, že byste to měl ohlásit Hlídce," řekl Katin.

Von Ray je vedl k bráně do startovacího prostoru, kde se ve tmě nahoru a dolů vinul stometrový sloup *Draka*.

„Telefon je hned tamhle na konci mostu -"

Von Ray Katina přerušil:

„Chci z tohoto kusu skály odletět. Pokud zavoláme, budou po každém chtít, aby tu čekal a třikrát vyprávěl svoji verzi."

„Myslím, že byste mohl zavolat z lodi," navrhoval Katin, „až budeme odlétat."

Myška znovu na chvíli zapochyboval o svém úsudku ohledně kapitánova věku.

„Neexistuje nic, co bychom mohli pro toho nešťastného blázna udělat."

Myška vrhl nejistý pohled do propasti a dál pak pokračoval za Katinem.

Když přešli horké zářezy, noc byla mrazivá a kolem fluorescenčních indukčních lamp, které vytvářely na ploše obrazce, mlha zavěsila koróny.

Katin s Myškou kráčeli na konci skupiny.

„Rád bych věděl, co znamená illyrium tady pro toho krasavce," poznamenal tiše Myška.

Katin zavrčel a zasunul si ruce za opasek. Po chvíli se zeptal: „A co si takhle, Myško, myslíš o tom starci a o tom, že měl všechny smysly zničené?"

„Když se posledně snažili přiblížit k nově," řekl Myška, „zadíval se Dan na příliš dlouhou dobu senzorickým vstupem na hvězdu a ona mu sežehla všechna nervová zakončení. Nezničila. Jen je

zablokovala do permanentní stimulace." Pokrčil rameny. „Což vyjde nastejno. Skoro."

„Oh," řekl Katin s pohledem upřeným na chodník. Kolem nich stály mezihvězdné nákladní lodi. A mezi nimi mnohem menší, stometrové raketoplány.

Katin chvíli přemýšlel: „Přišlo ti, Myško, na mysl, jak moc toho budeš muset na této cestě ztratit?"

„Jo."

„A nebojíš se?"

Myška stiskl drobnými prsty Katinovo předloktí.

„Zatraceně se bojím," zaskřehotal. Odhodil z čela černé vlasy, aby se podíval na svého kolegu. „Víš ty co? Já nemám rád takové věci jako bylo to s Danem. Bojím se."

KAPITOLA TŘETÍ

Nějaký kyborg vzal černou pastelku a přes přední stranu lopatkového projektoru naškrábal 'Olga'.

„Tak dobře," řekl Myška stroji, „ty jseš Olga." Tři zelená a čtyři červená světla si spokojeně předla a blikala. Myška začal se zdlouhavou kontrolou rozložení tlaků a údajů o skupenství.

Abyste se s lodí pohybovali od hvězdy k hvězdě rychlostí vyšší než je rychlost světla, využijete výhod vlastního zakřivení prostoru, skutečných deformací, které vytváří hmota v samotném kontinuu. Když mluvíte o rychlosti světla jako o mezní hodnotě rychlosti předmětů, je to stejné, jako když mluvíte o dvanácti či třinácti mílích za hodinu jako o mezní rychlosti plavce v moři. Ale jakmile začne člověk využívat proudění samotné vody a také nad ní vanoucího větru jako plachetnice, limity zmizí. Loď měla sedm lopatek pracujících s energií podobně jako plachty. Šest projektorů, které kontrolovaly počítače, hnalo lopatky napříč nocí. A každý z kyborgů kontroluje jeden počítač. Kapitán kontroluje sedmý. Energetické lopatky musely být nastaveny na přesunující se frekvence statických tlaků; a samotná loď byla vyvržena z této roviny prostoru energií illyria ve svém jádru. Tak takhle fungovala Olga a jí podobné. Avšak kontrola tvaru a zakřivení lopatek byla skoro celá ponechána lidskému mozku. To byla - za kapitánových rozkazů - Myškova práce. Kapitán měl také na starosti spoustu náležitostí, které nějak s lopatkami souvisely.

Krychlové zdi byly od předcházejících posádek pokryty nápisy a kresbami. Stála tady tvarovaná pohovka. Myška upravil indukční mezeru v řadě sedmdesáti mikrofaradových cívkových kondenzátorů, zasunul přihrádku do zdi a posadil se.

Natáhl se dozadu ke kříži pod vestu a šmátral po zásuvce. Ta byla pevně připojena (transplantována) ke spodku míchy, podle Coopera. Myška zvedl první reflexní kabel, který se vinul po podlaze a mizel v čelní desce počítače, a tak dlouho s ním manipuloval, až jeho dvanáct hrotů vklouzlo do zásuvky a zaklaplo se. Pak uchopil menší,

šestihrotou přípojku a zasunul ji do zásuvky na spodní straně levého zápěstí; potom druhou do pravého. Oba radiální nervy teď měl spojené s Olgou. Vzadu na krku měl další zásuvku. Zasunul do ní poslední přípojku - kabel byl těžký a trochu ho tahal za krk - a uviděl jiskřičky. Tento kabel mohl posílat impulzy přímo do mozku a obcházet přitom sluch a zrak. Kabelem už procházelo tiché bzucení. Myška se natáhl, upravil knoflík na desce Olgy a bzukot zmizel. Strop, stěny i podlaha pokrývaly kontrolky. Místnost byla dost malá na to, aby mohl na většinu z nich dosáhnout z pohovky. Ale jakmile jednou loď vzlétne, bude lopatku regulovat přímo nervovými impulzy svého těla a žádné z kontrol se nedotkne.

„Vždycky si připadám, jako bych se připravoval na Velký Návrat," zazněl Myškoví v uchu Katinův hlas. Ostatní kyborgové se postupně, jak se zapojovali ve svých krychlích po celé lodi, připojovali ke spojení. „Dolní část zad mi vždycky připadá jako dost nepřírozené místo, aby se z něho táhla pupeční šňůra. Hodilo by se to spíš pro loutkové představení. Opravdu víš, jak s tím zacházet?"

„Pokud jsi to doteď nepoznal," řekl Myška, „pak je to špatné."

Idas: „Tohle je představení o illyriu -"

Lynceus: „Illyriu a nově."

„Řekni, Sebastiáne, co děláš se svými miláčky?"

„Miskou mléka krmím je."

„Se sedativy," ozval se Tyžin tichý hlas. „Oni teď spí."

A světla se ztlumila.

Kapitán se také zapojil. Malůvky, ty jizvy na zdi, zmizely. Jen na stropě se honila červená světýlka.

„Do tmy vstupuje zmatek," řekl Katin, „svými duhovými kamínky."

Myška šoupl podpatkem pouzdro se syringem pod pohovku a ulehl. Narovnal si kabel pod zády i pod krkem.

„Všechno zabezpečeno?" Von Rayův hlas zněl jasně, celou lodí. „Spusťte lopatky."

Myškovy oči při novém výhledu zajiskřily - vesmírný přístav: světla přes celé pole, pukliny kůry s lávou, padající do šera, fialové chvění na konci spektra. Ale atmosféra nad obzorem byla úžasná.

„Postranní lopatky nasměrujte na sedm stupňů."

Myška ohnul to, co by bylo jeho levou paží. A postranní lopatka se sklonila jako slídové křídélko. „Hej, Katine," zašeptal Myška. „Není to úžasné! Podívej se na to -"

Myška se rozechvěl, schoulený ve světelném štítu. Olga přebírala řízení jeho dechu a srdeční akce, zatímco nervové spoje v míše byly nasměrovány k činnosti lodi.

„Na illyrium, Prince a Ruby Red!" zaznělo od jednoho z dvojčat.

„Držte se svých lopatek!" nařizoval kapitán.

„Katine, podívej -"

„Lehni si a uvolni se, Myško," zašeptal Katin. „Já to udělám taky tak a budu přemýšlet o svém minulém životě." Prázdnota burácela.

„Opravdu na to máš chuť, Katine?"

„Nemůžeš být ničím znuděný, když se dostatečně snažíš."

„Hlavu vzhůru, vy dva," od Von Raye.

Zvedli je.

„Zapněte stagnační měniče."

Světla Olgy mu na chvíli propíchl zrak. A zmizela; větry se hnaly proti němu. Točily se směrem od Slunce.

„Sbohem, měsíci," zašeptal Katin.

A měsíc zapadl do Neptunu, Neptun zapadl do Slunce. A i Slunce začalo zapadat.

Před nimi explodovala noc.

Jak to celé začalo?

Jmenoval se Lorq Von Ray a bydlel v čísle 12, Extol Park, ve velkém domě na kopci. Nový Ark (N. W. 73), Ark. Takhle byste to řekli někomu na ulici, kdybyste zabloudili a ta osoba vám pomáhala najít cestu domů. Ulice Arku byly osázeny průhlednými větrolamy a večery od měsíce dubna do měsíce iumbry byly plné výbuchů barevných plynů, které praskaly, trhaly se a kroutily nad městem ve skalních útesech Tongu. Jmenoval se Lorq Von Ray a bydlel... Toto byly maličkosti z dětství, ty, které se naučil první, ty, které přetrvávaly. Ark bylo největší město ve Federaci Plejád. Matka a otec byli důležití lidé a byli často pryč. Když byli doma, hovořili o Draku, o jeho hlavní planetě Zemi; hovořili o znovuvyrovnání, o plánu na nezávislost Vzdálených Kolonií. Měli hosty, z nichž ten byl

senátor toho a onen zas zástupce tamtoho. Tehdy, když si tajemník Morgan vzal tetu Cyanu, přišli k nim na večeři a tajemník Morgan mu daroval holografickou mapu Federace Plejád, která vypadala jako normální kus papíru, ale když jste se na ni dívali pod tenzorovým paprskem, bylo to jako pohled oknem za noci, se světelnými skvrnami, mihotajícími se v rozličných vzdálenostech a mlhovinovými plyny, které vířily. „Ty žiješ na Arku, druhé planety tohoto slunce,“ říkal mu otec a ukazoval dolů, tam, kde Lorq rozložil mapu na kamenný stůl vedle skleněné stěny. Venku se ve večerní vichřici kroutily pavoukovité sezamy.

„Kde je Země?“

Otec se zasmál, nahlas a jako jediný v jídelně. „Na téhle mapě ji nenajdeš. Je tu jen Federace Plejád.“

Morgan položil ruku na chlapcovo rameno. „Já mapu Draka přišťe ti přivezu.“ Tajemník s mandlovýma očima se usmál.

Lorq se otočil na otce. „Chci letět na Draka!“ A pak zpátky k tajemníku Morganovi: „Já někdy do Draka letět chci!“ Tajemník Morgan mluvil stejně jako mnoho lidí na Lorquově škole v Causby; jako lidé na ulici, kteří mu pomohli najít cestu domů, když mu byly čtyři roky a ztratil se (ale nemluvil jako jeho otec nebo teta Cyana) a maminka s tatínkem byli strašně rozčilení. („Měli jsme takovou starost! Mysleli jsme, že tě unesli. Ale k těm vykladačům karet na ulici chodit nesmíš, ani když tě pak přivedou domů!“) Rodiče se usmívali, když s nimi mluvil tímto způsobem, ale teď se nesmáli, protože tajemník Morgan byl host.

Otec zamručel: „Mapu Draka. To je všechno, co potřebuje. O, ano, Drako.“

Teta Cyana se zasmála; matka a tajemník Morgan se pak zasmáli také.

Žili na Arku, ale často létali velkými loděmi na jiné planety. Na těch lodích byla kajuta, kde jste mohli natáhnout ruku k barevným panelům a měli jste k jídlu cokoli a kdykoli jste chtěli, nebo jste mohli sejít na vyhlídkovou palubu a pozorovat turbulence vakua přeměněné do viditelných světelných obrazů na bublajícím stropě, barvy kličkující mezi hvězdami, které byly unášeny kolem - a věděli jste, že letíte mnohem rychleji než cokoli jiného.

Rodiče někdy létali do Draka, na Zemi, do měst, která se nazývala New York a Peking. Byl zvědav, kdy ho vezmou s sebou.

Ale každý rok poslední týden v měsíci saluáru létali na jedné z velkých lodí na jinou planetu, která rovněž nebyla na mapě. Její jméno bylo Nová Brazílie a nacházela se ve Vzdálených Koloniích. On pobýval na Nové Brazílii, na ostrově São Orini také, protože rodiče tam měli poblíž dolu dům.

Když poprvé uslyšel jména Prince a Ruby Red, bylo to v domě na São Orini. Ležel ve tmě a křičel, aby rozsvítili.

Nakonec přišla matka a odhrnula síťku proti hmyzu. (Ta ani nebyla zapotřebí, protože dům byl vybaven akustickým zařízením, které udržovalo malý červený hmyz, který vás někdy venku kousl a vy jste se potom několik hodin necítily ve své kůži, z dosahu. Ale matka měla ráda jistotu.) Zvedla ho. „Pššš, pššš... Už je to v pořádku. Nechceš jít spát? Zítra bude večírek. Budou tam Prince a Ruby Red. Nechceš si hrát na večírku s Princem a Ruby Red?" Nesla ho do ložnice a pak zastavila, aby stiskla vypínač na stěně u dveří. Strop se začal otáčet, až polarizovaná okna zprůhledněla. Dva měsíce, jeden jako druhý, vrhaly vějíři, které pokrývaly střechu, oranžové světlo. Uložila ho zpátky do postele a pohládila ho po hrubých červených vlasech.

Po chvíli se zvedla k odchodu.

„Nevypínej to, mami!"

Matčina ruka na vypínači poklesla. Usmála se na něj. Ucítil teplo a převalil se, aby mohl pozorovat měsíce vějířovitou síťovinou.

Prince a Ruby Red pocházeli ze Země. Věděl, že rodiče jeho matky žili na Zemi, ve státě jménem Senegal. Otcovi praprarodiče byli lidé ze Země, z Norska. Von Rayové, blondáti a divocí, teď už po generace spekulovali ve Federaci Plejád. Nebyl si jistý, s čím spekulovali, ale museli být úspěšní. Rodina vlastnila důl na illyrium, který pracoval hned za severním koncem São Orini. Jeho otec s ním občas žertoval, že ho udělá malým předákem dolů. Tohle asi bylo to 'spekulování'. Měsíce se přesouvaly oblohou: byl ospalý.

Nepamatoval si, jak ho představili modrookému, černovlasému chlapci s protézou místo pravé ruky a jeho vytáhlé sestře. Ale

vybavil si, jak si oni tři - on, Prince a Ruby Red - spolu odpoledne hráli na zahradě.

Ukázal jim místo za porostem bambusů, kde se dalo vyšplhat do vytesaných kamenných tlam.

„Co je to zač?“ ptal se Prince.

„To jsou draci,“ vysvětloval Lorq.

„To nejsou žádní draci,“ pravila Ruby.

„Jsou to draci. Tatínek to říká.“

„Oh.“ Prince se zachytil falešnou rukou za spodní ret kamenné tlamy a vytáhl se nahoru.

„K čemu jsou?“

„Šplhá se na ně. A pak se zase šplhá dolů. Otec říká, že je vytesali lidé, kteří tu žili před námi.“

„Kdo tady žil předtím?“ ptala se Ruby. „A co chtěli s draky? Pomoz mi nahoru, Princí.“

„Já myslím, že vypadají hloupě.“ Prince i Ruby teď oba stáli mezi kamennými tesáky. (Později se dozvěděl, že 'lidé, kteří tu žili předtím' byli rasou, která na Vzdálených Koloniích vyhynula před dvěma tisíci lety; jejich sochařské práce se zachovaly a na těchto ruinách vybudoval Von Ray svoje sídlo.)

Lorq skočil na čelist, zachytil se prsty na spodním rtu a začal se škrábat nahoru. „Pomůžeš mi? Podáš mi ruku?“

„Hned,“ řekl Prince. Pak pomalu položil botu na Lorquovy prsty a přidupnul.

Lorq zaječel, spadl zpátky na zem a chytil se za ruku.

Ruby se uchichtla.

„Hej!“ Rozechvěl se rozhořčením, byl zavalen rozpaky. V kloubech ruky mu tepala bolest.

„Neměl by sis dělat legraci z jeho ruky,“ řekla Ruby. „Nemá to rád.“

„Huh?“ Lorq se poprvé podíval přímo na kovovou a plastickou pazouru. „Já jsem si z něj legraci nedělal!“

„Ale dělal,“ řekl Prince vyrovnaně. „Nemám rád lidi, kteří si ze mne dělají legraci.“

„Ale já -“ Lorquova sedmiletá dušička se snažila porozumět této absurdnosti. Znovu se postavil. „Co máš s rukou?“

Prince se spustil na kolena, natáhl se a rukou mířil Lorquovi na hlavu.

„Dívej se!“

Odskočil dozadu. Mechanická končetina se mihla tak rychle, že vzduch zasvištěl.

„Už nikdy nemluv o mé ruce! Nic s ní nemám! Vůbec nic!“

„Pokud si z něj přestaneš dělat legraci,“ poznamenala Ruby a dívala se přitom na zářezy na temeni kamenné hlavy, „bude to tvůj přítel.“

„Dobrá, v pořádku,“ řekl opatrně Lorq.

Prince se usmál. „Tak to teď budeme přátelé.“ Měl velmi světlou pleť a malé zuby.

„Jasně,“ řekl Lorq. Rozhodl se, že Prince mít rád nebude.

„Jestli ještě řekneš něco takového, pak se třes,“ řekla Ruby, „zmlátí tě. A to může, i když jsi větší než on.“

A Ruby také.

„Tak pojď nahoru,“ řekl Prince.

Lorq se vyšplhal do tlamy vedle druhých dvou dětí.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se Ruby, „sešplháme dolů?“

„Dá se odtud dívat do zahrady,“ řekl Lorq. „A sledovat večírek.“

„Kdo chce sledovat nějaký večírek?“ zeptala se Ruby.

„Já chci,“ podotkl Prince.

„Oh,“ vzdechla Ruby. „Ty chceš. No, tak teda dobře.“

Za bambusovým vcházeli do zahrady hosté. Lehce se smáli a rozprávěli o posledním psychoramatu, politice, pili z vysokých sklenic. Lorqův otec postával u fontány a diskutoval s několika lidmi o jejich názorech na navrhovaný zákon svrchovanosti Vzdálených Kolonií - konec konců, měl tady venku domov a musel mít ve vývoji situace prsty. Byl to rok, ve kterém byl úkladně zavražděn tajemník Morgan. Ačkoli Underwooda chytili, stále kolovaly teorie ohledně toho, která klika byla za atentát zodpovědná.

Nějaká žena se stříbrnými vlasy flirtovala s mladým pánem, který přišel s velvyslancem Selvinem. Ten byl také příbuzný. Aaron Red, korpulentní upjatý džentlmen, vehnal do rohu tři mladé dámy a autoritativně odsuzoval morální degeneraci mládeže. Matka procházela mezi hosty, lem jejích rudých šatů se lehce otíral o trávu a

za ní následoval bzučící bufet. Zastavovala se tam a tady a nabízela jednohubky, nápoje a svůj názor na návrh znovuvybudování. Ted', po roce fenomenálního úspěchu, přijala intelligence *tohu-bohu* jako všeobecně uznávanou hudbu; nervy drásající rytmy se valily přes trávník. Osvětlená socha v rohu se kroutila, chvěla a rostla s tóny.

Pak se otec zasmál tak, že to každého přinutilo, aby vzhlédl.

„Poslechněte si tohle. Jen si poslechněte, co řekl Lusuna!" Za rameno držel univerzitního studenta, který přišel s mladými novomanželi. Von Rayovo zaburácení očividně pobídlo mladého muže k diskusi. Otec mu naznačoval, aby své názory zopakoval.

„Řekl jsem jenom, že žijeme v době, kdy ekonomické, politické a technologické změny otráslы veškerými kulturními tradicemi."

„Můj bože," zasmála se žena se stříbrnými vlasy, „to je *všechno*?"

„Ne, ne!" otec zamával rukou. „Musíme naslouchat tomu, co si myslí mladší generace. Pokračujte, pane."

„Neexistuje žádný rezervoár národní nebo světové solidarity a to ani na Zemi, centru Draka. Minulý půltucet generací byl svědkem takového pohybu lidí z planety na planetu, že tady žádný rezervoár ani být nemůže. Tato pseudo-meziplanetární společnost, která vytlačila jakékoli opravdové tradice, je, i když velmi přitažlivá, přesto úplně falešná a maskuje neuvěřitelnou změť dekadence, intrikánství, korupce -"

„Opravdu, Lusuno," řekla mladá žena, „ted' se ukazuje vaše stipendium." Právě si na pobídku ženy se stříbrnými vlasy vzala další drink.

„- a pirátství."

(Po tomto posledním slově mohly dokonce i tři děti, které se krčily v hlavě vytesaného ještěra, usoudit podle pohledů, které přeběhly po tvářích hostů, že Lusuna zašel příliš daleko.)

Matka přecházela přes trávník a lem jejích červených šatů se otíral o pozlacené nehty. Vztáhla ruce k Lusutiovi a usmála se. „Pojďte. V této sociální pitvě můžeme pokračovat i při večeři. Máme úplně zkorumpované *mangobongoou* s netradičním *loso ye mbiji e meza*, a jedovatě dekadentní *mpati* a *nsengo*. " Pro večírky matka vždy připravovala stará senegalská jídla. „A pokud bude trouba

spolupracovat, zakončíme to děsivým pseudomeziplanetárním *tiba yeka flambé*. "

Student se rozhlédl kolem a uvědomil si, že by se měl usmívat a smíchem všechny odprosit. Matka, odcházejíc zavěšená do studenta, zvala všechny k večeři. - „Neříkal mi někdo, že jste získal stipendium na Univerzitu Draka na Centauri? To musíte být opravdu chytrý. Z vašeho přízvuku vyvozují, že pocházíte ze Země. Ze Senegalů? Výborně. Já také. Ze kterého města...?" A otec, jemuž se ulevilo, si sčesal vlasy barvy zlátnoucího dubu z čela a doprovázel všechny do jídelního pavilonu za žaluziemi.

Na kamenném jazyku právě říkala Ruby svému bratrovi:

„Myslím, že bys to neměl dělat."

„Proč ne," řekl Prince.

Lorq pohlédl na bratra a sestru. Prince zvedl ze dna kamenné hlavy kamínek a držel ho ve své mechanické ruce. Za trávníkem stála voliéra s papoušky kakadu, které matka přivezla z posledního výletu na Zemi.

Prince zamířil. Kov a umělá hmota se mihly vzduchem. Ptáci čtyřicet stop odtud se rozeřvali a vylétli do vzduchu. Když jeden z nich dopadl na zem, uviděl Lorq i přes tu vzdálenost na peří krev.

„To je ten, na kterého jsem mířil," usmíval se Prince.

„Hej," řekl Lorq. „Matka nebude..." Znovu se podíval na mechanický přívěsek, který byl přes pahýl přivázán k Princovu rameni. „No né, ty házíš líp s..."

„Dávej si pozor." Prince sklopil své černé řasy na roztříštěné modré sklo. „Říkal jsem ti, aby sis nedělal legraci z mé ruky, nebo ne?" Natáhl ruku dozadu a Lorq uslyšel motory - vrrr, klap, vrrr - v zápěstí a lokti.

„Není to jeho chyba, že se takhle narodil," řekla Ruby. „A je nezdvořilé dělat poznámky o hostech. Aaron říká, že vy tady venku jste všichni barbaři, že, Princi?"

„To je pravda." Ruka mu poklesla.

Z tlampače v zahradě se ozval hlas: „Kde jste, děti? Pojd'te sem, navečeříte se. Pospěšte si."

Sešplhali dolů a bambusovým křovím vyšli na otevřené prostranství.

Lorq šel spát a byl stále ještě rozrušený z večírku. Lehl si pod dvojité stíny, které vrhaly palmy nad stropem dětského pokoje, jenž byl už předtím z noci ponechán průhledný.

Šepot: „Lorqu!”

A: „Pššš. Ne tak nahlas, Princi.”

Tišeji: „Lorqu?”

Odhrnul moskytiéru a posadil se v posteli. Do podlahy z plastu byli zapuštěni tygři, sloni a opice. Zářili. „Co chcete?”

Prince stál oblečený v kraťasech ve dveřích dětského pokoje. „Slyšeli jsme, jak odcházejí brankou. Kam šli?”

„Chceme jít taky,” řekla Ruby, která stála bratrovi po boku.

„Kam šli?” zeptal se Prince znovu.

„Do města.” Lorq vylezl z postele a šlapal napříč zvěřincem. „Maminka a tatínek vždycky berou své přátele, kteří přijedou na prázdniny, dolů do vesnice.”

„Co tam dělají?” Prince se opřel o ostění krbu.

„Jdou... no, jdou do města.” Místo, kde byl dřív nezájem, teď vyplnila zvědavost.

„Obelstili jsme vychovatelku,” řekla Ruby.

„To bylo snadné, protože vy nemáte moc dobrou. Všechno je tady tak staromódní. Aaron říká, že jen barbaři z Plejád si mohou myslet, že žít tady venku je přitažlivé. Vezmeš nás, abychom viděli, kam šli?”

„No, já...”

„My chceme jít,” řekla Ruby.

„Ty nechceš jít, abys to také viděl?”

„Dobrá.” Měl v úmyslu odmítnout. „Musím si nazout sandály.” Avšak dětská zvědavost vidět to, co dělají dospělí, když nejsou s dětmi, spočívala na základech, na kterých bude stát vědomí dospívajících a později dospělých.

V zahradě u branky to zašustilo. Zámek se na otisk Lorqovy dlaně ve dne vždy otevřel, ale stejně byl Lorq překvapen, když se odklopil i teď.

Cesta se vinula do vlhké noci.

Za skalami na druhé straně vodní plochy změnil nízko položený měsíc pevninu na slonovinový jazyk, který obalovalo moře. A skrze stromoví bylo vidět, jak se světla vesnice zhasínají a rozsvěcují jak na obrazovce počítače.

Cestu lemovaly skály, které byly vlivem menšího měsíce vysoko na obloze křídově bílé. Kaktusy vypínaly své hrotnaté listy k nebi.

Když došli k první městské kavárně, Lorq pozdravil jednoho z horníků, který seděl u stolu přede dveřmi.

„Malý pane,“ kývl horník v odpověď.

„Víte, kde jsou moji rodiče?“ zeptal se Lorq.

„Prošli tady okolo,“ pokrčil rameny horník, „dámy v jemných šatech a muži ve vestách a tmavých košilích. Prošli okolo před půl hodinou, hodinou.“

„Jakým jazykem to mluví?“ chtěl vědět Prince.

Ruby se uchichtla: „Ty tomu *rozumíš*?“

Lorqa udeřilo další poznání: on i jeho rodiče mluvili s lidmi v São Orini úplně jinak, než jak mluvili mezi sebou a svými hosty. Naučil se rozmazaný dialekt portugalštiny za mihotavého světla u hypno-učitele v mlhách raného dětství.

„Kam šli?“ zeptal se znovu.

Horník se jmenoval Tavo; během jednoho měsíce loňského roku, kdy byl důl zavřen, byl Tavo zapojen do jednoho z řinčících zahrádkářských strojů, který upravoval park za domem. Zabednění dospělí a chytré děti vytvářejí obzvlášť tolerantní přátelství. Tavo byl špinavý a hloupý, Lorq to akceptoval. Ale matka ten vztah ukončila, když se loňského roku Lorq vrátil z vesnice a vyprávěl, jak se díval, když Tavo zabil muže, který urazil horníkovu dovednost v pití.

„No tak, Tavo, řekneš mi, kam šli?“

Tavo pokrčil rameny.

Kolem osvětlených písmen nad dveřmi narážel hmyz do stěny.

Ze sloupů markýzy vlál krepový papír, který zbyl od Festivalu Svrchovanosti. Bylo to výročí Svrchovanosti Plejád, ale horníci tady venku ho slavili jak pro očekávání, která v sobě nesli, tak za otce a matku.

„Ví, kam šli?“ zeptal se Prince.

Tavo pil ze zmačkaného kelímku kyselé mléko s rumem. Plácl se do kolena a Lorq pohlédl na Prince a Ruby Red a posadil se.

Bratr a sestra se na sebe nejistě podívali.

„Vy si také sedněte," řekl Lorq. „Na židle."

Sedli si.

Tavo nabídl Lorqovi kyselé mléko. Lorq vypil polovinu, pak ho podal Princovi. „Chceš?"

Prince zvedl kelímek k ústům, pak ucítil ten zápach. „Ty to piješ?" Svraštil tvář a kelímek prudce postavil.

Lorq zvedl skleničku rumu. „Dal by sis radši...?"

Avšak Tavo mu vzal skleničku z ruky. „To není pro vás, malý pane."

„Kde jsou mí rodiče, Tavo?"

„Tam vzadu nahoře v lesích, u Alonzy."

„Vezmeš nás tam, Tavo?"

„Kdo?"

„Chceme je vidět."

Tavo uvažoval. „Nemůžeme jít, ledaže byste měli peníze." Přejel Lorqovi po vlasech. „Hej, malý pane, nemáte nějaké peníze?"

Lorq vytáhl z kapsy několik mincí.

„To nestačí."

„Princi, nemáš ty nebo Ruby nějaké peníze?"

Prince měl v kraťasech dvě libry.

„Dej je Tavovi."

„Proč?"

„Vezme nás za rodiči."

Tavo natáhl ruku, vzal si od Prince peníze, pak pozdvihl údivem nad tou částkou obočí.

„Tohle mi dá?"

„Pokud nás tam vezmeš," řekl mu Lorq.

Tavo zalechtal Lorqa na bříše. Zasmáli se. Tavo jednu bankovku přeložil a vsunul ji do kapsy. Potom si poručil další rum a kyselé mléko. „To mléko je pro tebe. Něco pro tvé přátele?"

„No tak, Tavo. Řekl jsi, že nás tam vezmeš."

„Buďte zticha," pravil horník. „Přemýšlím, jestli bychom tam nahoru měli jít. Víš, že se musím zítra ráno zapojit a pracovat." Poklepal si na zásuvku na zápěstí.

Lorq nasypal do mléka sůl a pepř a usrkával.

„Chci trochu okusit," řekla Ruby.

„Odporně to smrdí," řekl Prince. „Neměla bys to pít. Vezme nás tam?"

Tavo udělal na majitele kavárny posunek.

„Je u Alonzy dneska hodně lidí?"

„Je pátek večer, ne?" řekl majitel.

„Ten kluk na mě chce, abych ho tam vzal," řekl Tavo, „na večírek."

„Ty bereš Von Rayovo kluka k Alonze?"

Majiteli se zkrabatilo purpurové mateřské znaménko.

„Má tam rodiče." Tavo pokrčil rameny. „Ten kluk na mně chce, abych je tam vzal. Řekl mi, abych je tam vzal, víš? A to bude větší zábava než tady sedět a rozmačkávat ty červený potvory." Sklonil se k zemi, svázal k sobě řemínky sandálů, které předtím odložil, a pověsil si je kolem krku. „Tak jdeme, malý pane. Řekněte tomu jednorukému chlapci a té holce, aby se chovali slušně."

Při zmínce o Princově paži Lorq povyskočil.

„Jdeme hned teď."

Ale Prince a Ruby nerozuměli.

„Jdeme," vysvětloval Lorq, „k Alonze."

„Kdo je to Alonza?"

„Je to podobné místům, kam Aaron vždycky vodí v Pekingu ty krásné ženy?"

„Tady venku nemají nic takového jako v Pekingu," řekl Prince.

„Ti tady ani nemají nic takového jako v Paříži, ty trdlo."

Tavo vztáhl ruku a uchopil Lorqovu. „Drž se při mně. A řekni svým kamarádům, ať se také drží u nás." Tavova ruka byla samý pot a mozol. Džungle nad nimi bublala a syčela.

„Kam jdeme?" ptal se Prince.

„Za matkou a otcem." Lorqův hlas zněl nejistě. „K Alonze." Při tom slově se Tavo ohlédl a přikývl. Ukázal mezi stromy, které byly postříkané skvrnami světla obou měsíců.

„Je to daleko, Tavo?“

Tavo jen plácl Lorqa za krk, pak ho znovu popadl za ruku a pokračoval v chůzi.

Na vrcholku kopce byla mýtiny: světlo prosakovalo obrubou stanu. Skupinka mužů vtipkovala a popíjela s tlustou ženou, která vyšla ven na vzduch. Obličej a ramena měla vlhká. Než jí prsa zapadla za oranžovou tkaninu, zaleskla se. Zavázala si tkaloun.

„Stůjte,“ zašeptal Tavo. Odstrčil děti zpátky.

„Hej, proč -“

„Musíme zůstat tady,“ přeložil Lorq Princovi, který vykročil za horníkem.

Prince se rozhlédl, pak se vrátil a postavil se vedle Lorqa a Ruby.

Tavo se připojil k mužům a zachytil láhev obalenou palmovým lýkem, která kolovala z ruky do ruky. „Hej, Alonzo, jsou tu pán a paní Von Rayovi...?“ Potom ukázal směrem ke stanu.

„Někdy sem chodí. Někdy berou svoje hosty s sebou,“ řekla Alonza. „Někdy chtějí vidět -“

„Teď,“ řekl Tavo. „Jsou tady teď?“

Vzala si láhev a přikývla.

Tavo se otočil a dal dětem znamení.

Lorq, opatrně následován sourozenci, přišel a postavil se vedle něho. Muži dále hovořili zastřenými hlasy, které podmazávaly výkřiky a smích zpod plachtoviny. Byla horká noc. Láhev urazila ještě tři další kola. Lorq a Ruby si trochu lokli. Při posledním kole se Prince zašklebil, ale napil se také.

Nakonec strčil Tavo Lorqa do ramene.

„Dovnitř.“

Tavo musel v nízkých dveřích sklonit hlavu. Lorq byl z dětí největší, a tak temenem hlavy přesně škrtnal o stanovou látku.

Ze sloupu uprostřed visela lucerna: ostrá záře na střeše, ostré světlo na ušních boltcích, na okrajích nosních dírek, za záhybech starých tváří. Jedna hlava zapadla se smíchem a kletbami zpátky do davu. Vlhká ústa se zaleskla, když je hrdlo lahve opustilo. Zpoceně, neupravené vlasy. Přes hluk bylo slyšet, jak někdo vyzvání na zvon. Lorq ucítil, jak se mu vzrušením chvějí ruce.

Lidé si posedali do dřepu. Tavo si sedl na zem. Prince a Ruby rovněž. Lorq si sedl také, ale držel se Tava za mokrý límec.

Za hrazením na druhé straně náhle Lorq rozeznal ženu se stříbrnými vlasy. Opírala se o rameno toho senegalského studenta, Lusuny. Vlasy měla přilepené k čelu jako spletené a zkroucené nože. Student měl rozhalenou košili a byl už bez vesty.

Krotitel znovu rozhoupal provaz zvonu. Na lesknoucí se paži mu dopadlo malé pírkó a ulpělo tam, i když mával a křičel na dav lidí; nyní zabušil hnědou pěstí do plechové nádoby, aby zjednal ticho.

Mezi prkny hrazení byly namačkány peníze. Mezi laťkami byly napěchovány sázky. Jak Lorq obhlížel hrazení, uviděl poněkud dál dvojici novomanželů. On se vykláněl přes zábradlí a snažil se jí něco ukázat.

Krotitel došlápl na změť šupin a peří. Měl černé boty ke kolenům.

Když už byli lidé téměř zticha, přešel k bližší straně arény, kam Lorq neviděl, shýbl se -

Dvířka klece se s prásknutím rozlétla. Krotitel se s výkřikem vyšvihl na hrazení a chytil se středového sloupu.

Diváci vykřikovali a jejich řady se vlnily nahoru a dolů. Ti, kteří si sedli, začali vstávat. Lorq se snažil protlačit dopředu.

Uviděl otce na druhé straně arény, jak vstává s planoucím obličejem a se staženými rysy pod blondatými vlasy; Von Ray mával pěstí do arény. Matka si tiskla ruku ke krku a mačkala se k otci. Velvyslanec Selvin se snažil protlačit mezi dva horníky, kteří vykřikovali na zábradlí.

„Támhle je Aaron!“ vykřikla Ruby.

„Ne!“ zvolal Prince.

Ale teď už stálo tolik lidí, že už Lorq nic víc neviděl. Tavo si stoupl a začal na lidi křičet, aby si sedli, až mu někdo podal láhev.

Lorq se přesunul doleva, aby lépe viděl, pak doprava, protože levá strana byla zablokovaná. V hrudi mu bušilo neurčité vzrušení.

Krotitel se postavil na hrazení nad davem. Za výskoku uhodil ramenem do lucerny tak, že se stíny na stanové látce zachvěly. Opřel se o sloup, zamračil se na rozhoupané světlo a podrbal se na vyboulených pažích. Pak si všiml chomáčku peří. Opatrně ho odstranil a začal si prohlížet hustě ochlupený hrudník a ramena.

Na okraji arény vybuchl rámus, pak přestal a pak znovu zaburácel. Někdo mával ve vzduchu vestou. Krotitel nic nenašel a znovu se opřel o sloup.

Lorq byl vzrušen a fascinován a současně mu bylo trochu špatně od rumu a odporného pachu kolem. „Pojď sem," křičel na Prince, „vyšplháme se nahoru, tam odtud uvidíme!"

„Myslím, že bychom neměli," řekla Ruby.

„Proč ne!" Prince udělal krok dopředu. Ale bylo vidět, že má strach.

Lorq si razil cestu davem.

Pak ho někdo chytil za ruku a otočil si ho k sobě. „Co tady děláš?" Von Ray dýchal ztěžka, byl vzteklý a zároveň zmatený. „Kdo ti dovolil sem ty děti přivést!"

Lorq se otočil na Tava. Tavo tam nebyl.

Za otcem se objevil Aaron Red. „Říkal jsem vám, že bychom s nimi měli někoho nechat. Vaši opatrovníci jsou tak staromódní. Jakékoli chytré dítě si s nimi poradí!"

Von Ray se rychle otočil. „Oh, děti jsou úplně v pořádku. Ale Lorq ví, že by večer neměl sám chodit ven."

„Vezmu je domů," prohlásila matka, když se tam objevila.

„Uklidni se, Aarone. Jsou v pořádku. Strašně mě to mrzí, opravdu." Otočila se na děti. „Co vás to napadlo, že jste sem přišli?"

Horníci se shromáždili kolem, aby jim nic neuteklo.

Ruby se rozplakala.

„Copak se děje, drahoušku?" Matka vypadala ustaraně.

„Nic jí není," řekl Aaron Red. „Ví, co se stane, až přijdu domů. Oni vědí, co se stane, když udělají něco špatného."

Ruby, která dosud vůbec nepřemýšlela o tom, co se stane, začala plakat doopravdy.

„Proč si o tom nepromluvíme zítra ráno?" Matka vrhla na Von Raye zoufalý pohled. Jenomže otec byl tak nervózní z Rubyiných slz a rozmrzelý z Lorqovy přítomnosti, že neodpověděl.

„Ano, vezmi je domů, Dano." Vzhlédl a uviděl horníky, kteří je pozorovali. „Vezmi je domů hned. Pojď, Aarone, nemusíš si dělat starosti."

„Tak," řekla matka. „Ruby, Princi, podejte mi ruce. Pojd', Lorqu, půjdeme hned -"

Matka vztáhla k dětem ruce. Prince jí podal svou protézu a prudce škulbl.

Matka vykřikla, zavrávala, a volnou rukou tloukla do Princova zápěstí. Kovové a plastické prsty sevřely její vlastní.

„Princi!" Aaron chňapl po chlapci, ale ten se rychle sehnul, vykroutil se a kličkoval po ploše arény na druhou stranu.

Matka poklekla na špinavou podlahu, lapala po dechu a tiše vzlykala. Otec ji objal kolem ramen. „Dano! Co ti udělal? Co se stalo? " Matka zavrtěla hlavou.

Prince běžel přímo proti Tavovi.

„Chyt' ho!" vykřikl otec portugalsky.

A Aaron zařval: „Princi!"

Chlapce opustil veškerý vzdor; klesl do Tavovy náruče a obličej měl křídově bílý.

Matka teď už byla na nohou a tvářila se afektovaně „...a jednoho z mých bílých ptáčků..." slyšel Lorq, jak říkala.

„Princi, pojd' sem!" nařizoval Aaron.

Prince kráčel zpátky trhavými pohyby, jako by byl nabit elektřinou.

„Teď," řekl Aaron, „půjdeš s Danou domů. Omlouvá se, že se zmínila o tvé ruce. Nechtěla ranit tvé city."

Matka a otec se v úžasu podívali na Aarona. Aaron Red se k nim otočil. Byl to malý muž. Jediná rudá věc, kterou na něm mohl Lorq spatřit, byly koutky očí. Aaron vypadal unaveně - „Víte, nikdy se nezmiňujte o jeho deformitě. Nikdy." Vypadal rozrušeně. „Nechci, aby si připadal méněcenný. Nedovolím nikomu, aby na něj ukazoval prstem jako na něco zvláštního. Víte, nesmíte o tom před ním nikdy hovořit. Vůbec nikdy."

Otec se chystal něco říci. Ale počátek nesnází tohoto večera byl na něm.

Matka se dívala z jednoho muže na druhého a pak na svou ruku. Měla ji schovanou ve druhé dlani a křečovitě svírala a rozevírala prsty. „Pojd'te se mnou, děti," řekla.

„Dano, víš jistě, že jsi -"

Matka ho umlčela pohledem. „Pojďte se mnou, děti," opakovala. Vyšli ze stanu.

Venku byl Tavo. „Půjdu s vámi, paní. Jestli si přejete, půjdu s vámi zpátky do domu."

„Ano, Tavo," řekla matka. „Děkuji." Ruku si držela na šatech v místech, kde měla žaludek.

„Ten chlapec se železnou rukou." Tavo zavrtěl hlavou. „A ta dívka a váš syn. Já jsem je sem zavedl, paní. Ale, víte, oni mě o to požádali. Řekli mi, abych je sem vzal."

„Chápu," řekla matka.

Tentokrát nešli džunglí, ale širší cestou, která vedla kolem parníku, ze kterého se horníci dopravovali vodním potrubím do podmořských dolů. Jeho vysoké obrysy se houpaly na hladině a vrhaly na vlny dvojité stíny.

Když došli k brance do parku, Lorqovi se najednou udělalo špatně od žaludku.

„Podrž mu hlavu, Tavo," přikazovala matka, „vidíš, že takové vzrušení pro tebe není dobré, Lorqu. A zase jsi pil to mléko. Už se cítíš trochu lépe?"

O rumu se Tavo nezmínil. Zápach ve stanu spolu se zápachem, který kolem sebe šířil Tavo, pomohl uchovat tajemství. Prince a Ruby ho tiše pozorovali a vrhali po sobě letmé pohledy.

Nahoře matka ihned zavolala opatrovnici a zavřela Prince a Ruby v jejich pokoji. Nakonec přišla do dětského pokoje.

„Ještě tě bolí ruka, maminko? " zeptal se Lorq zpod polštáře.

„Bolí. Zlomeného nemám nic, ačkoli nevím proč. Jakmile od tebe odejdu, zavolám pohotovost."

„Oni chtěli jít!" vyhrkl Lorq. „Říkali, že chtějí vidět, kam jste všichni odešli."

Matka se posadila na postel a zdravou rukou ho drbala na zádech. „A ty jsi to nechtěl vidět, ani trošičku?"

„Chtěl," řekl za chvíli.

„To jsem si myslela. Jak je ti od žaludku? Je mi jedno, co se říká, pořád mi není jasné, jak by ti kyselé mléko mohlo prospět."

Stále ještě se nezmínil o rumu.

„Teď jdi spát." Šla ke dveřím ložnice.

Pamatoval si, jak se dotkla vypínače.

A pamatoval si měsíc, který skrze rotující střechu barvil místnost do tmavá.

Lorq si vždy spojoval Prince Reda s příchodem a odchodem světla.

Seděl právě nahý v bazénu a učil se na zkoušku z petrologie, když vtom se purpurové listy u skalnatého vchodu otrásly. Ve světlíku to hučelo vichřicí, která řádila venku; věže Arku, které vítr bičoval a ony neslyšně klouzaly, deformovala třpytivá jinovatka.

„Otče!" Lorq se odtrhl od čtení a postavil se. „Hej, ve vyšší matematice jsem se umístil na třetím místě. Třetím!"

Von Ray, oblečený ve sportovní bundě lemované kožešinou, přešel přes listí. „A předpokládám, že mi teď řekneš, že studuješ. Nebylo by to lepší v knihovně? Jak se tady nahoře, kde tě všechno rozptyluje, můžeš soustředit?"

„To je petrologie," řekl Lorq a zvedl záznamník do výše. „Ano, to ve skutečnosti už studovat nemusím, zápočty už mám."

Teprve v posledních několika letech se Lorq naučil, jak se i přes otcovy požadavky na dokonalost uvolnit. Jak se to učil, přišel na to, že tyto požadavky jsou obřadné a vyčerpávající a za předpokladu, že je přestojí, poskytují příležitost ke komunikaci.

„Oh, ty už je máš." Pak se usmál. Když si rozšněroval kapuci bundy, námraza ve vlasech se změnila v kapičky vody.

„Přinejmenším studuješ, místo aby ses plazil útroby *Calibanu*."

„Což mi, otče, připomíná, že jsem ho přihlásil k Novoarkské regatě. Přijdete se s maminkou podívat na závěr závodu?"

„Pokud budeme moci. Víš, že se matka v poslední době necítí příliš dobře. Ta minulá cesta byla poněkud drsná. A ty jí tím tvým závoděním přiděláváš starosti."

„Proč? Nezanedbávám kvůli němu práci ve škole."

Von Ray pokrčil rameny. „Myslí si, že je to nebezpečné." Položil bundu na kámen. „Četli jsme o tvém vítězství v Trantonu minulý měsíc. Gratulujeme. Možná si o tebe matka dělá starosti, ale dmula se pýchou jako páv, když mohla všem těm nudným paničkám z klubu vykládat, že jsi její syn."

„Přál jsem si, abyste tam byli.“

„Chtěli jsme tam být. Ale nebylo možné strávit celý měsíc na cestách. Pojd', mám něco, co ti chci ukázat.“

Lorq šel za otcem podél vodního proudu, který vytékal z bazénu. Když vyšli na schody, které se spouštěly vedle vodopádu do domu, položil Von Ray synovi ruku kolem ramen. Pod jejich vahou začaly schody stoupat.

„Zastavili jsme se při této cestě na Zemi a strávili jsme den s Aaronem Redem. Myslím, že jsi se s ním kdysi setkal. Pamatuješ na Red-shift Limited?“

„Nová Brazílie,“ řekl Lorq. „U dolu.“

„To si pamatuješ tak dalekou minulost?“ Schody se srovnaly do úrovně podlahy a unášely je zimní zahradou. Z křoví rašily kaktusy a bušily do průhledné zdi, u jejíž základny za skleněnými tabulkami ležel sníh. Kaktusy nesly krvavé květy, jejichž okvětní plátky padaly do písku. „Byl s ním Prince. Chlapec ve tvém věku, možná o něco starší.“ Lorq si během těch let byl mlhavě vědom, co Prince dělá, jako si je dítě vědomo toho, co dělají děti přátel jeho rodičů. Před nějakou dobou Prince čtyřikrát velmi rychle změnil školu a po Plejádách se šířily pověsti, že to bylo pouze bohatství Red-shift Limited, které zabránilo, aby tyto přestupy byly otevřeně nazývány vyloučeními.

„Vzpomínám si na něj,“ řekl Lorq. „Měl jenom jednu ruku.“

„Teď si obléká černou rukavici až k rameni s ozdobnou páskou nahoře. Je to velmi imponující mladý muž. Říkal, že si na tebe pamatuje. Vy dva jste tenkrát napáchali nějaké lumpárny. On se, jak se zdá, alespoň trochu zklidnil.“

Lorq se vymanil z otcovy paže a vstoupil na bílé rohožky, které byly porůznu rozmístěny po zimní zahradě. „Co mi chceš ukázat?“

Otec vykročil k jednomu z promítacích sloupů. Byl to průhledný sloup čtyři stopy silný; podpíral zářivou střechu se skleněnou kupolí s květinovými vzory. „Dano, chceš Lorqovi ukázat, cos mu přivezla?“

„Počkejte chvíli.“ Uvnitř sloupu se objevila postava Lorqovy matky. Seděla v křesle tvaru labutě. Ze stolu vedle sebe vzala zelenou látku a na svém klíně, na prošíváném brokátu, ji rozložila.

„Ty jsou nádherné!" vykřikl Lorq. „Kde jsi sehnala ty sedmerečné krystaly?"

Kamenky, které byly v podstatě z křemíku, byly vytvarovány působením geologických tlaků tak, že v každém krystalu o velikosti zhruba dětské pěsti se uvnitř zaoblených tvarů podél silně narušených modrých čar vznášelo světlo.

„Sebrala jsem je, když jsme se zastavili na Cygnu. Pobývali jsme poblíž explodující pouště Krallu. Z okna hotelu jsme se mohli dívat, jak se za hradbami města blýská. Bylo to přesně tak velkolepé, jak se to vždy popisuje. Jednoho odpoledne, když byl otec na konferenci, jsem se vydala na vyhlídkovou jízdu. Když jsem je uviděla, pomyslela jsem na tvoji sbírku a koupila jsem ti je."

„Díky." Usmál se na postavu ve sloupu.

Ani on ani jeho otec neviděli matku osobně již čtyři roky. Stala se obětí degenerativního onemocnění postihujícího tělo i psychiku, onemocnění, které ji často zanechalo neschopnou komunikace. Uchýlila se s léky, diagnostickými přístroji, kosmetikou, gravothermií a čtecími přístroji do svého apartmá v domě.

Matka - či častěji jeden z jejích androidů programovaných tak, aby odpovídali obecně jejímu vzoru - se objevovala v promítacích sloupech a představovala zdání svého normálního vzhledu a osobnosti. Stejným způsobem, pomocí androida a telegramatického záznamu, doprovázela Von Raye na jeho obchodních cestách, zatímco její skutečná fyzická podoba byla uzavřena v maskovaných izolovaných komorách, kam neměl přístup nikdo mimo psychotechniků, kteří tiše přicházeli jednou za měsíc.

„Jsou nádherné," opakoval Lorq a přistoupil o krok blíž.

„Nechám je dnes večer ve tvém pokoji." Tmavými prsty jeden zdvihla a otočila ho na druhou stranu. „Mně samotné připadají fascinující. Skoro hypnotizující."

„Tady," Von Ray se otočil k dalšímu sloupu, „mám ještě něco, co ti chci ukázat. Aaron se zřejmě doslechl o tvém zájmu o závodění a ví, jak dobře si vedeš." Ve druhém sloupu se začalo cosi tvarovat. „Dva z jeho inženýrů právě vyvinuli nový iontový spojovač. Řekli nám, že je pro komerční využití příliš citlivý a že by pro ně výroba ve větším množství nepřinášela žádný zisk. Aaron však usoudil, že

by odpovídající dávka mohla být vynikající pro malé závodní plavidlo. Navrhl jsem, že ti ho koupím. Nechtěl o tom ani slyšet; poslal ti ho darem."

„Opravdu?" Lorq cítil, jak vzrušení překrývá pocit překvapení. „Kde je?"

Ve sloupu bylo vidět bednu v rohu nákladní plošiny. V dálce se mezi dvěma strážními věžemi ztrácel Jachetní přístav v Neo Limani. „Tam vzadu?" Lorq se usadil do zeleného visutého lůžka, které bylo zavěšené na stropu. „Výborně! Podívám se na něj, až půjdu dnes večer ven. Ještě musím sehnat posádku pro závod."

„Vybereš si posádku mezi lidmi, kteří se potloukají kolem vesmírného přístavu?" Matka zavrtěla hlavou. „To mi vždycky dělá starosti."

„Mami, lidé, kteří mají rádi závodění, mladíci, kteří se zajímají o závodní lodě, lidé, kteří umějí řídit plachetnice, ti všichni se potloukají kolem přístavů. Tak či tak znám polovinu lidí z Neo Limani."

„Stejně bych si přála, aby sis vybral posádku ze svých kamarádů ze školy nebo jim podobných lidí."

„Co je na těchto lidech špatného?" Lehce se usmál.

„Vůbec nic takového jsem neřekla. Jen jsem myslela, že bys měl využít lidí, které znáš."

„Co zamýšlíš udělat," vstoupil do toho otec, „se zbytkem prázdnin, až dokončíš ten závod?"

Lorq pokrčil rameny. „Chceš, abych byl předákem v dole na São Orini jako minulý rok?"

Otcova obočí se od sebe oddělila, pak se spletla nad svislými vráskami nad nosem. „Po tom, co se stalo s dcerou toho horníka..." Obočí se znovu rozpletla. „Chceš tam jít znovu?"

Lorq znovu pokrčil rameny.

„Myslel jsi na něco, co bys dělal rád?" zeptala se matka.

„Ashton Clark na mne něco sešle. Právě teď musím nabrat posádku." Opustil lehátko a vstal. „Dík za ty krásné kamínky, mami. O prázdninách budeme mluvit, až skončí škola."

Vykročil k mostu, který se klenul nad vodou.

„Nebud' příliš..."

„Přijdu před půlnocí.“

„Ještě jednu věc, Lorqu.“

Lorq se zastavil na nejvyšším bodě mostu a opřel se o hliníkové zábradlí.

„Prince pořádá večírek. Poslal ti pozvánku. Je to na Zemi, v Paříži, na Ile St.Louis. Ale je to jen tři dny po Regatě. Nedostaneš se tam včas -“

„*Caliban* to k Zemi zmákně za tři dny.“

„To ne, Lorqu! Nepoletíš celou tu cestu k Zemi v té malinké -“

„V Paříži jsem ještě nikdy nebyl. Naposled jsem byl na Zemi, když mi bylo patnáct a vy jste mě vzali s sebou do Pekingu. Doplachtit do Draka bude hračka.“ Když odcházel, ještě zavolal: „Pokud ovšem nesezenu posádku, nebudu ani moci jít příští týden do školy.“ A zmizel na druhé straně mostu.

Posádku tvořili dva mladíci, kteří se dobrovolně nabídli, že mu pomohou vybalit iontový spojovač. Ani jeden z nich nebyl z Federace Plejád.

Brian, stejně starý jako Lorq, předtím na rok přerušil studia na Univerzitě Draka a vyplul do Vzdálených Kolonií. Nyní si vydělával na cestu zpátky. Na závodních jachtách dělal jak kapitána, tak pomocníka, ale to jen v rámci družstevního jachetního klubu, který sponzorovala jeho škola. Vztah Briana a Lorqa byl založen na společném zájmu o závodní lodě a byl proto naplněn vzájemným respektem. Způsob, jakým Brian přerušil studia, odešel na druhý konec Galaxie a protloukal se vlastní cestou bez finančního zajištění či bez předchozího plánu, naplňoval Lorqa tichým úžasem; zatímco Brian přinejmenším poznal v Lorqovi jednoho z těch pohádkově bohatých, kteří mohou mít svou vlastní loď. Jeho jméno bylo až do té doby jen jakousi abstrakcí ve sportovních přenosech - Lorq Von Ray - jeden z nejmladších a nejobjektivnějších z té spousty nových kapitánů závodních lodí.

Dan, který doplňoval posádku malého třílopatkového závodáku, byl muž po čtyřicítce, z Austrálie ze Země. Potkali ho v baru, kde vyprávěl celou řadu příběhů z dob, kdy pracoval jako komerční pomocník na velkých přepravních lodích, a také mluvil o kapitánech

závodních lodí, pro které se příležitostně nechal najmout - ačkoli sám nikdy kapitánem nebyl. Dan byl bosý a kolem pasu kalhot na kolenou roztrhaných nosil provaz. Byl mnohem typičtějším pomocníkem; takovým, jací se potloukali po rozpálených chodnících Neo Limani.

Vysoké 'větrné kupole' rozrážely nárazy hurikánu, které se valily z Tongu přes zářící Ark - byl měsíc tumbra, kdy zde byly během devěťadvacetihodinového dne jen tři hodiny světla. Mechanici, úředníci a pomocníci pili do pozdních hodin a povídali si v barech, v koupelích se saunou, v registračních úřadech a provozních šachtách o denních událostech a o závodech.

Brianova reakce na to, že po skončení závodu pokračují dál na Zemi: „Prima. Proč ne? Tak jako tak se musím vrátit do Draka do začátku prázdninových kurzů.”

Dan se poněkud vylekal: „Paříž? To je strašně blízko Austrálie, co? V Melbourne mám dítě a dvě ženy a nejsem moc žhavý na to, aby mě chytili a drželi se mě. Předpokládám, že tam nezůstaneme příliš dlouho -”

Když se Regata přehnala kolem pozorovacího satelitu, který obíhal kolem Arku, udělala smyčku kolem skupinky Mlhavého, Mrtvé Sestry a vrátila se zpátky na Ark, vyhlásili, že se *Caliban* umístil jako druhý.

„Tak dobře. Vypadneme odsud. Na Princův večírek!”

„Bud’ opatrný...” ozval se z reproduktoru matčin hlas.

„Pozdravuj od nás Aarona. A znovu gratuluji, synu,” řekl otec. „Pokud při tomhle hloupém výletě se svým mosazným motýlkem havaruješ, nečekej, že ti koupím nového.”

„Tak zatím, tati.”

Caliban se vznesl z doku mezi loděmi, nahromaděnými ve stanici pro přehlídku strojů, kam diváci přišli, aby sledovali závěr Regaty. Pod nimi se ve svitu hvězd blýskala padesátistopá okna. Za jedním z těchto oken stáli u zábradlí otec s androidem matky a sledovali, jak loď vyplouvá. Ve chvílce proletěli Federací Plejád a pak vstříc Slunci.

Uplynul den a ztratili šest hodin ve víru mlhoviny („kdybys tak měl opravdovou loď namísto tady téhle hračky," stěžoval si Dan prostřednictvím palubního telefonu, „dostat se odtud by byla legrace." Lorq vytočil frekvenci na snímači spojovače iontů do obrátek. „Namiř to na dva a půl dole, Briane. Pak se ho rychle chyt'!"), ale časový rozdíl vyrovnali a pak něco nahnali ve Vnějších přílivovém posuvu.

O den později se Slunce rozzářilo a ve vesmírném běsnění přibývalo světla.

De Blauovo letiště, vytvarované jako osmička na mykénském štítu, měnilo pod uhánějícími lopatkami sklon. Odsud odlétaly nákladní čluny do velkého hvězdného přístavu na druhém Neptunově měsíci. Za nástupiště se třpytily pět set metrů dlouhé osobní lodi. *Caliban* klesal k vletu do přístavu pro jachty jako trojitý papírový drak. Když je vodící paprsky zachytily, Lorq se na pohovce posadil. „O. K., maňasci, odpojte si šňůrky." Chvilku nato, co dosedli, vypnul drnčící vnitřnosti *Calibanu*. Světla seřazená kolem něj pohasla.

Brian skočil do kontrolní kajuty a zavazoval si levý sandál. Neoholený Dan se s rozepnutou vestou pomalu loudal ze své projekční kajuty. „Myslím, že jsme tu, kapitáne." Sehnul se, aby prstem vyškrábl špínu, kterou měl mezi prsty na nohou. „Co je to za večírek, na který jdete, hoši?"

Jakmile se Lorq dotkl tlačítka pro výstup, podlaha se začala naklánět a žebroví, které ji krylo, se stahovalo zpět, až se spodní konec podlahy dotkl země. „Přesně nevím," řekl mu Lorq. „Předpokládám, že všechno zjistíme, až se tam dostaneme."

„Ohhh né," vysoukal ze sebe Dan s australským přízvukem, když se dotkli země. „Já na tyhle společenské záležitosti nechodím." Vyzazili ze stínu lodního trupu. „Najděte mi bar a pak mě jen vyzvedněte, až půjdete zpátky."

„Pokud vy dva nechcete jít," řekl Lorq, když se rozhlížel po ploše, „zastavíme se někde, abychom se najedli a vy pak můžete zůstat tady."

„Já... no, já bych asi jít chtěl." Brian vypadal zklamaně. „Teď jsem tak blízko, jako už nikdy nebudu, možnosti jít na večírek, který pořádá Prince Red."

Lorq se na Briana podíval. Podsaditý, hnědovlasý chlapec s očima barvy kávy se převlékl z ošoupané kožené pracovní vesty do čisté s květinami, které hrály všemi barvami duhy. Lorq si teprve teď začal uvědomovat, jak je tento mladík, který se potlouká napříč vesmírem, oslněn bohatstvím, viditelným i jen naznačeným, když letí s devatenáctiletým hochem, který si může dovolit závodit s vlastní jachtou a jen tak si odskočit na večírek do Paříže.

Lorqa vůbec nenapadlo, že by se měl převléknout.

„Tak tedy pojď," řekl Lorq. „Vyzvedneme Dana, až se budeme vracet."

„Jen se vy dva moc neopijte, abyste *mě* mohli donést na palubu."

Lorq s Danem se zasmáli.

Brian se díval na ostatní jachty v přístavu. „Hej! Už jsi někdy řídil třílopatkový Zephyr?" Dotkl se Lorqovy paže a ukázal na druhou stranu na elegantní zlatý lodní trup. „Vsadil bych se, že se takový stroj točí opravdu rychle."

„Dodávka je při nižších frekvencích pomalá." Lorq se obrátil na Dana: „Postarej se, abys byl zítra do doby odletu na palubě. Nebudu běhat tady po okolí a shánět tě."

„Mě? Takhle blízko Austrálie? Nemějte obavy, kapitáne. Jen tak mimochodem, nebudete zuřit, když si náhodou přivedu na loď dámu?" Zazubil se na Lorqa a mrkl na něj.

„Hele," řekl Brian, „jak se řídí tyhle Boris sedmadvacítky? Náš klub se snažil uskutečnit výměnu s druhým klubem, který měl deset let starého Borise. Jenže oni chtěli ještě peníze."

„Pokud neodejde z lodi s něčím, co si nepřinesla," odpověděl Lorq Danovi. Otočil se na Briana: „Od doby, co mi byly tři roky, jsem nikdy na Borisovi nebyl. Jeden přítel měl jednoho před několika lety. Šlapal celkem dobře, ale tak dobrý jako *Caliban* nebyl."

Prošli brankou přístávací plochy, sestupovali po schodech a minuli stín, který vrhal sloup vinutého hada.

Paříž připomínala víceméně horizontální město. Jediné stavby, které výrazně narušovaly obzor, byly Eiffelova věž po jejich levici a

kuželovitá konstrukce Les Halles; sedmdesát vrstev obchodů bylo uzavřeno v průhledných tabulích skla.uspořádaných do mozaiky kovovými spirálami - bylo to centrum výživy a zboží pro dvacet tři miliony obyvatel města.

Zahnuli ulicí Astronautů kolem restaurací a stanových hotýlků. Dan protáhl ruku pod provazem kolem pasu, aby se poškrábal na břiše, a pak si odhodil dlouhé vlasy z čela. „Kde se tady můžete opít, pokud jste pracující kyborg?“ Náhle ukázal do úzké uličky: „Tamhle!“

V ohybu ulice do tvaru L byla malá kavárna - bar s prasklinou na okně a s názvem Le Sidéral. Dveře se právě zavíraly za dvěma ženami.

„Fajn,“ protáhl Dan a předešel Lorqa a Briana.

„Někdy takovýmhle lidem závidím,“ řekl tiše Brian Lorqovi.

Lorq vypadal překvapeně.

„Opravdu je ti to jedno,“ pokračoval Brian, „myslím, když si přivede ženskou na loď?“

Lorq pokrčil rameny. „Také bych si tam nějakou přivedl.“

„Oh. Ty to musíš mít s holkama snadný, zvlášť když máš závodní loď.“

„Myslím, že to pomáhá.“

Brian se kousl do nehtu na palci a přikývl. „To by bylo krásné. Někdy si myslím, že holky zapoměly, že jsem naživu. Možná, že by to bylo stejné, ať už s jachtou nebo bez.“ Zasmál se. „Už sis někdy... vzal holku na loď?“

Lorq chvíli mlčel. Potom řekl: „Já mám tři děti.“

Teď zas vypadal překvapeně Brian.

„Chlapce a dvě děvčátka. Jejich matky pracují v dolech na Nové Brazílii, malé planetě ve Vzdálených Koloniích.“

„Oh, chceš říct, že...“

Lorq si levou rukou přikryl pravé rameno a pravou rukou levé.

„Myslím, že vedeme velmi rozdílný způsob života,“ pravil pomalu Brian, „ty a já.“

„Takhle jsem to nemyslel.“

Pak se Lorq zazubil.

Brian mu úsměv nejistě oplatil.

„Vy tam, počkejte!" ozvalo se zezadu. „Počkejte!"

Lorq se otočil.

„Lorq? Lorq Von Ray?"

Černá rukavice, jak ji popsal Lorqův otec, byla teď stříbrná. Páska na paži, vysoko na bicepsu, byla poseta diamanty.

„Prince?"

Tričko, kalhoty i boty měl stříbrné. „Skoro jsem tě minul!"

Kostnatý obličej pod černými vlasy ožil. „Z letiště mi měli zavolat, jakmile proletíš celní kontrolou na Neptunu. Závodní jachta, co? Jistě sis na ní dal záležet. Oh, než na to zapomenu; Aaron mi řekl, že pokud přijedeš, měl bych tě požádat, abys od něho pozdravoval svou tetu Cyanu. Minulý měsíc s námi byla přes víkend na pláži na Chobeho planetě."

„Díky. Pokud ji uvidím," slíbil Lorq. „Ale pokud s vámi byla minulý měsíc, tak jsi ji viděl před kratší dobou než já. Ona už vůbec na Arku moc času netráví."

„Cyana," začal Brian, „Morganová?" dokončil s úžasem. Ale Prince už pokračoval: „Podívej!" Položil ruce na koženou vestu na Lorqových ramenou (Lorq se pokoušel určit rozdíl v tlaku mezi prsty v rukavici a normálními). „Ještě než začne večírek, musím se dostat na Mt. Kenyunu a zpátky. Mám zajištěné veškeré dostupné dopravní prostředky, které sem svázejí lidi odevšad. Aaron se mnou nespolupracuje. Odmítl mít S večírkem cokoli společného; myslí si, že se to vymkne z rukou. Obávám se, že jsem se oháněl jeho jménem, abych dostal všechny potřebné věci; i na několika místech, kde by mi to neschválil. Ale je teď někde ve Veze. Chceš mě zavést do Himalájí?"

„Dobrá." Lorq chtěl navrhnout, že Prince poletí jako kyborg s Brianem. Ale možná, že by se svou rukou nebyl schopen správně se zapojit. „Hej, Dane!" zařval na celou ulici. „Máš ještě práci."

Australan právě otevřel dveře. Ted se otočil, zavrtěl hlavou a vyrazil zpátky k nim.

„Proč tam jedeme?" zeptal se Lorq, když vykročili k letišti.

„Povím ti to po cestě."

Když procházeli branou (a sloup Draka obtočený Hadem se v západu slunce leskl) Brian se odvážil promluvit. „To je ale výstroj," řekl obdivně Princovi.

„Na Ostrově bude spousta lidí. Chci, aby každý viděl, kde právě jsem."

„Ta rukavice je něco nového, co si oblékáte tady na Zemi?"

Lorqovi se stáhl žaludek. Bleskurychle hodil očkem po těch dvou.

„Takovéhle věci," pokračoval Brian, „se nikdy nedostanou na Centauri dříve než měsíc potom, co je na Zemi všichni přestanou nosit. Tak jako tak jsem v Draku nebyl už deset měsíců."

Prince se zadíval na svou paži a otočil ruku dlaní vzhůru.

Nebe barvil soumrak.

Potom se rozzářila světla na vrcholu plotu: světlo lemovalo záhyby na Princově rukavici.

„To je můj osobní styl." Pohlédl na Briana. „Nemám pravou paži. Tohle je" - sevřel stříbrné prsty v pěst - „všechno z kovu, umělé hmoty a takových bzučících věcíček." Pronikavě se zasmál. „Ale slouží mi... skoro stejně dobře jako ta pravá."

„Oh." Brianovou tváří proletěly rozpaky. „To jsem nevěděl."

Prince se zasmál. „Někdy na to taky skoro zapomenu. Někdy. Kudy se jde k vaší lodi?"

„Tudy." Když Lorq ukazoval patřičný směr, byl si intenzivně vědom spousty let, která uběhla mezi jeho prvním a současným setkáním s Princem.

„Všichni zapojeni?"

„Vy mě platíte, kapitáne," zaskřípal Danův hlas. „Jsem neurotický a zesláblý."

„Připraven, kapitáne," řekl Brian.

„Otevřete spodní lopatky -"

Prince seděl za Lorqem a jednu ruku (tu opravdovou) měl položenou na jeho rameni. „Na tuhle událost přijde každý a ještě s sebou vezme příbuzné a známé. Ty jsi sem přiletěl dnes večer, ale lidé už přijíždějí celý týden. Přivítal jsem sto lidí. Přijede jich nejméně tři sta. Rozrůstá se to, rozrůstá." Jak je setrvačné pole zdvihalo vzhůru, letiště De Blau padalo dolů a slunce, které předtím

zapadalo, vycházelo na západě a stále více zalévalo svět ohněm. Modrá hladina hořela. „No, Che-ong s sebou přivezla odněkud z okraje Draka bezvadně divokou partu -“

Z reproduktoru se ozval Brianův hlas: „Che-ong, myslíte tu hvězdu psychoramy?“

„Studio jí dalo týden dovolené a tak se rozhodla, že přijede na můj večírek. Předevčím si vzala do hlavy, že pojede zlézat hory a odletěla do Nepálu.“

Nad hlavami je mýjelo slunce. Abyste mohli cestovat mezi dvěma body téže planety, stačí vznést se a přistát na tom správném místě. V lodi na lopatkový pohon musíte vystoupat, obkroužit třikrát čtyřikrát Zemi a vklouznout dovnitř. Z jednoho konce města na druhý to trvá stejných sedm, osm minut jako na druhou stranu Země.

„Che mi sdělila rádiem, že dneska odpoledne zůstali trčet asi ve třech čtvrtinách cesty na Mt. Kenyunu. Pod nimi zuří bouře a tak nemohou projít na záchrannou stanici v Káthmándú pro helikoptéru, která by je vyzvedla. Samozřejmě, že ji bouřka neodradila od toho, aby urazila třetinu cesty kolem světa a vykládala mi o svých potížích. No, slíbil jsem jí, že něco vymyslím.“

„Jak bychom je, do čerta, měli dostat z úbočí hory?“

„Poletíš na dvacet stop ke skalní stěně a tam budeš udržovat výšku. Já potom slezu a přivedu je nahoru.“

„Na dvacet stop!“ Rozmazaný svět pod nimi zpomaloval. „Chceš se dostat na večírek živý?“

„Dali ti ten spojovač iontů, který ti poslal Aaron?“

„Ted' je právě v záběhu.“

„Měl by být na tenhle druh manévrování dost citlivý. A ty jsi elitní závodní kapitán. Ano nebo ne?“

„Pokusím se o to,“ řekl opatrně Lorq. „Jsem ještě větší blázen než ty.“ Pak se zasmál. „Zkusíme to, Princi!“ Pod nimi pomalu klouzala síťovina ze sněhu a skal. Lorq nastavil navigační souřadnice hory, které jim poskytl Prince. Prince se natáhl Lorqovi přes rameno a naladil rádio...

Do kajuty vtrhl dívčí hlas:

„Oh, tamhle! Podívejte, myslíte, že jsou to oni? Princi, Princi, drahousku, přiletěl jsi, abys nás zachránil? Visíme tady u svých

promrzlých uzlíčků a jsme na tom úplně mizerně. Princí?" V pozadí jejího hlasu zazněla hudba; a také žvatlání dalších hlasů.

„Vydrž, Che," řekl Prince do mikrofonu. „Říkal jsem ti, že něco uděláme." Otočil se na Lorqa. „Tamhle! Měli by být přesně tamhle dole."

Na tu dobu, kdy *Caliban* sklouzával gravitační deformací samotné hory, vypnul Lorq frekvenční filtr. Štíty se začaly zdvihát, byly ostře vytesané a blýskaly se.

„Oh, všichni se podívejte! Neříkala jsem vám, že nás Prince nenechá strádat tady nahoře a přijít tak o večírek?"

A v pozadí:

„Oh, Cecile, já ten krok neudělám -"

„Dej tu hudbu víc nahlas -"

„Ale já ančovičky rád *nemám* -"

„Prince," vyřvávala Che, „pospěš si! Začíná znovu sněžit."

„Víš, Cecile, že by se to nikdy nestalo, kdyby ses nerozhodl provádět ty svoje frajeřinky?"

„No tak, drahoušku, zatancujeme si!"

„Řekla jsem, že ne! Jsme příliš blízko u okraje!"

Jak *Caliban* klesal, v průhledu pod Lorqovým nohama zářilo přenosné světlo, led, štěrky a balvany.

„Kolik jich tam je?" zeptal se Lorq. „Lod' není tak velká."

„Zmáčkne se."

Několik lidí sedělo na zeleném ponču na ledovém převisu, který sklouzával přes stěnu, s lahvemi vína, sýry a s piknikovými košíky. Několik lidí tancovalo. A pár jich sedělo po okolí v plátěných křeslech. Někdo se vyškrábal na vysoký převis, zastínil si oči a zíral nahoru na loď.

„Che," řekl Prince, „jsem tady. Všechno si spakujte. Nemůžeme tady čekat celý den."

„Dobré nebe! To *jsi* ty tam nahoře. Pohněte se všichni, na cestu! Ano, je to Prince!"

Na převisu to doslova vybuchlo aktivitou. Mladíci a dívky začali pobíhat, sbírat věci a cpát je do batohů, dva lidé skládali pončo.

„Edgare! *Nevyhazuj* to! Je to ročník čtyřicet osm, tak starou láhev jen tak neseženeš. Ano, Hillary, tu hudbu můžeš vyměnit za něco

jiného. *Ne!* Ještě ty kamínka nevypínej! Oh, Cecile, ty *jsi* ale blážínek. *Brrr* -no, myslím, že během chvilky vypadneme. Jasně, že si s tebou zatancuju, miláčku. Jen ne tak blízko u okraje. Počkej vteřinku. Princí? Princí...!"

„Che!" zavolal Prince, když se Lorq se strojem přiblížil ještě o kousek. „Máš tam dole nějaké lano?"

Položil ruku přes mikrofon. „Viděl jsi ji v Mayhamovo *Dcerách*, kde hrála ztřeštěnou šestnáctiletou dceru toho botanika?"

Lorq přikývl.

„To nebylo hraní." Odtáhl ruku z mikrofonu. „Che! Lano! Máte nějaké lano?"

„Móře! - kde jsou všechna ta lana? Ale na *něčem* jsme sem vyšplhali! Tady to je! Co mám teď dělat?"

„Uvaž na každých několik stop velké uzly. Jak vysoko nad vámi jsme? "

„Čtyřicet stop? Třicet stop? Edgare! Cecile! José! Slyšeli jste to! Važte uzly!"

Průhledem v podlaze Lorq pozoroval, jak stín lodi pomalu klouže po kopcích; nechal loď klesnout ještě níž.

„Lorqu, otevři poklop v řídicí kajutě, až budeme -"

„Jsem sedmnáct stop nad nimi," zvolal Lorq přes rameno.

„Sedmnáct, Princí." Naklonil se dopředu. „A je otevřeno."

„Výborně!"

Prince se skrčil a protáhl se dvířky do řídicí místnosti. Studený vítr udeřil Lorqa do zad. Dan a Brian udržovali stabilitu lodi ve větru.

Průhledem v podlaze Lorq viděl, jak jeden z hochů vyhodil lano nahoru na loď - Prince stál u otevřeného poklopu, aby lano zachytil stříbrnou rukavicí. Zabralo to tři pokusy.

Pak se ve větru ozval Princův hlas:

„Dobře! Uvázal jsem ho. Polezte nahoru!"

A jeden za druhým vystupovali po zauzlovaném laně.

„Támhle jseš. Dávej bacha -"

„Lidi, to je zima! Hned, jak se dostanete z vyhřívaného prostoru
—"

„Mám tě. Hned dovnitř -"

„Nemyslel jsem, že byste to zmákli. Hej, chcete trochu Château Neuf du Pape čtyřicet osm? Che říká, že ho jen tak -"

Rídící místnost se zaplňovala hlasy. A pak:

„Princi! To je od tebe super, žeš mě zachránil. Budeš mít na večírku nějakou tureckou hudbu z devatenáctého století? Nemohli jsme chytit žádnou místní stanici, až na ten vzdělávací program, který vysílali z Nového Zélandu. Nádherné! Edgar vymyslel nový krok. Jdeš dolů na ruce a na kolena a jen se houpeš nahoru a dolů. Nespadni zpátky na tu hloupou horu, José! Okamžitě sem pojd' a představ se Princi Redovi. To je ten, co pořádá večírek a jehož otec má dokonce mnohem víc milionů než tvůj. Teď zavři dveře a vypadneme ze strojovny. Všechny tyhle stroje a věcičky. To není pro mne."

„Pojd' dovnitř, Che, a pozlob na chvilku kapitána. Znáš Lorqa Von Raye?"

„Propánakrále, to je ten mladík, co vyhrává všechny ty závody? No, tak ten má ještě víc peněz než ty-"

„Pssst!" řekl Prince s hraným šepotem, když sestupovali do kajuty. „Nechci, aby to věděl."

Lorq odpoutal loď od hory a pak se otočil.

„Ty *musíš* být ten, kdo ty ceny vyhrál: jsi tak krásný!"

Che-ong měla na sobě úplně neosobní průhledný oblek.

„To jsi je vyhrál s touhle lodí? "

Rozhlížela se po kajutě a po tom šplhání po laně stále ještě prudce oddechovala. Načervenale bradavky se s každým nadechnutím přitiskly k vinylu.

„Je to krásné. Dlouho jsem nebyla na jachtě."

Za ní se dovnitř nahnul dav lidí:

„Nechce někdo trochu toho osmačtyřicátého -"

„Nemohu tady uvnitř chytit žádnou muziku. Proč tu není žádná muzika - "

„Cecile, máš ještě nějaký ten zlatý prášek?"

„Jsme nad ionosférou, vy hlupáci, a elektromagnetické vlny se tu už neodrážejí. Kromě toho se pohybujeme příliš -"

Che-ong se k nim otočila: „Oh, Cecile, kam přišel ten nádherný zlatý prach? Princi, Lorqu, tohle musíte zkusit. Cecil je synem starosty -"

„Guvernéra -"

„- na jedné z těch malinkatých planet daleko, daleko odtud, o kterých pořád slýcháváme. Měl ten zlatý prášek, který se sbírá z prasklin ve skalách. Oh, podívejte se, má ho ještě pořád spoustu!"

„Víš, Princi, musíš to vdechnout, asi takhle. Ah! Způsobí to, že všechno, na co se díváš, vidíš v těch nejnádhernějších barvách a ve všem, co slyšíš, uslyšíš ty nejneuvěřitelnější zvuky a tvé vědomí začne pobíhat a před každým slovem se naplní ucelenými odstavci. Tady máš, Lorqu -"

„Dej pozor!" zasmál se Prince. „On nás musí zavézt do Paříže!"

„Och!" vykřikla Che, „to mu vadit nebude. Dostaneme se tam jen trochu rychleji, to je vše."

Ostatní za nimi říkali:

„Kde říkala, že je ten prokletý večírek?"

„Ile St.Louis. To je v Paříži."

„Kde?"

„V Paříži, děvče, v Paříži. Jedeme na večírek do -"

Uprostřed čtvrtého století se byzantský císař Julián, znavený společenským vřením v Cité de Paris (jejíž obyvatelé, jichž bylo méně než tisíc, pobývali většinou v chatrčích z kůží, nahloučených kolem kláštera ze dřeva a kamení, který byl zasvěcen Velké Matce), přestěhoval přes řeku na malý ostrov.

Ve druhé polovině dvacátého století na tomto místě zbudovala královna světového kosmetického průmyslu svůj útulek, jehož zdi byly lemovány bohatstvím uměleckých pokladů, aby unikla okázalosti pravého břehu a bohémským výstřelkům levého. (Mezitím na druhé straně řeky nahradila dřevěný klášter katedrála se dvěma věžemi.)

A v nepřítliš vzdáleném třicátém prvním století hostila Ile St.Louis večírek Prince Reda s centrální třídou ověšenou světlý, s postranními uličkami přeplněnými hudbou, zvěřinci, stánky s pitím a hrami a rachejtlemi zářícími do noci.

„Tudy! Sem na druhou stranu!"

Hrnuli se přes pilířový most. Černá Seina světélkovala. Na druhé straně řeky viselo z balustrád listí. Opěrné pilíře Notre Dame, ověšené sochami a nyní i osvětlené reflektory, se zvedaly zpoza stromů parku v Cité.

„Na můj ostrov nikdo nesmí vstoupit bez masky!" vykřikoval Prince.

Když došli doprostřed mostu, vyhoupl se na zábradlí, chytil se jednoho z trámů a mával nad davem svou stříbrnou rukou. „Jste na večírku! Jste na Princově večírku! A každý si obleče masku!" Za jeho kostnatým obličejem rozkvétaly v temnotě hvězdičky rachejtlí, modré a červené.

„Skvělé!" zaječela Che-ong, když jí Prince hodil masku přes ramena, a běžela k zábradlí. „Ale když si na sebe vezmu masku, tak mě nikdo nepozná, Princi! Studio řeklo, že mohu jít, jen když bude nějaká publicita!"

Prince skočil, popadl její vinylovou rukavici a upustil ji dolů ze schodů. Tam v regálech oslnivě zářily stovky masek, kryjících celou hlavu.

„Pro tebe mám speciální, Che!" Strhl z police dvě stopy vysokou, průhlednou hlavu krysy, s ušima lemovanýma bílou srstí, obočím posíťm flitry a drahokamy, které se třásly na konci každého z drátěných vousků.

„Skvělé!" zaječela Che, když jí Prince přehodil masku přes ramena.

Skrz průhlednou masku bylo vidět, jak se její jemná tvář se zelenýma očima roztáhla do úsměvu.

„Tady je jedna pro tebe!" Dolů slétla hlava pantera se šavlovitými zuby pro Cecilia; orel s peřím barvy duhy pro Edgara; Josého tmavé vlasy zmizely pod hlavou chřestýše.

Lev pro Dana (který přišel za neustálých protestů na naléhání všech, ačkoli na něj v okamžiku, kdy agresivně pronesl svůj souhlas, okamžitě zapomněli) a pták Noh pro Briana (kterého až dosud všichni ignorovali, i když je horlivě doprovázel).

„A pro tebe!" Prince se otočil na Lorqa.

„Pro tebe mám speciální kousek." Se smíchem spustil dolů hlavu piráta s páskou přes oko, pestrým šátkem, zjizvenou tvář a dýkou ve vyceněných zubech. Masku se lehce svezla na Lorqovu hlavu. Na krku měla síťované otvory pro oči. Prince ho poplácal po zádech. „Piráta, to je pro Von Raye!" zvolal, když vykročil přes záplatovanou ulici.

Jak na most přicházeli ostatní, smíchu přibývalo.

Na davem rozhazovaly z balkonu konfety dívky v napudrovaných věžovitých účesech ze třináctého století, z éry před Ashtonem Clarkem. Nějaký muž si razil ulicí cestu s medvědem. Lorq si myslel, že je to někdo v kostýmu, dokud se medvědí srst nedotkla jeho ramene a on neucítil pižmovou vůni. Drápy proklapaly kolem. Lorqa zachytil dav.

Měl oči na stopkách a uši našpicované.

Dokonalé blaho mu naplňovalo všechny smysly. Jak tak kráčet ulicí z cihel, posetou konfetami, jeho smysly se najednou 'zasunuly' dovnitř. (Tak, jak se mohou zasunout lopatky lodi.) Cítil přítomnost svého koncentrovaného já. Svět se mu zaostřil na vnímání rukou a jazyka. Hlasy kolem něj mu laskaly vědomí.

„Šampaňské! Není to úžasné!" Průhledná krysa z plastiku zatlačila u stolu s vínem ptáka Noha do kouta. „Bavíte se? Já to tu prostě zbožňuji!"

„Jasně," odpověděl Brian. „Ale ještě nikdy jsem na takovém večírku nebyl. Lidé jako Lorq, Prince, vy jste třídou lidí, o kterých jsem jen slýchal. Je těžko uvěřit, že jste skutečná."

„Jen tak mezi námi. Mívala jsem tu a tam stejný problém. Je dobře, že jste tu s námi, abyste nám to připomněl. Teď nám Vyprávějte -"

Lorq prošel kolem k další skupině.

„...na výletní lodi z Port Saidu do Istanbulu byl ten rybář z Plejád, který na senzorický syrxin vyluzoval ty nejúžasnější věci..."

„...a pak jsme celou cestu přes Írán museli stopovat, protože jednokolejka nebyla v provozu. Opravdu jsem si u těch puklin pomyslel, že se Země rozpadá na kusy..."

„...nádherný večírek. Úplně skvělý..."

Velmi mladí, pomyslel si Lorq; velmi bohatí; byl by rád věděl, jaké meze a rozdíly určují podmínky této společnosti.

Bosý, s provazem namísto pásku, se lví hlavou opřenou o postranice dveří Dan pozoroval, co se děje. „Se máte, kapitáne?“

Lorq zvedl ruku k pozdravu a pokračoval v chůzi.

Teď to bylo v jeho nitru, lákavé a křišťálově čiré. Hudba vnikala do duté masky tam, kde byla hlava obležena zvukem vlastního dechu. Nějaký muž na pódiu hrál na cembalo Byrdovu pavanu. Když se Lorq přesunul dál, začaly tento zvuk přehlušovat hlasy v jiné tónině: dva mladíci a dvě dívky na pódiu na druhé straně ulice, oblečení podle módy dvacátého století, znovuvytvářeli antifonální dílo Otců a Matek. Když Lorq zabočil do postranní uličky, dostal se do davu, který ho unášel, až se nakonec střetl s věžovitou hradbou elektronických nástrojů, které skřípavě reprodukovaly charakteristické pomlky *tohu-bohu*. Hosté s nafouklými hlavami z maché a plastiku se roztrhali do dvojic, trojic, pětic a skupin po sedmi, aby si zatancovali. Byla to odezva na nostalgii, vyvolanou deset let starou populární hudbou. Napravo se pohupovala labutí hlava. Nalevo se kymácela žabí tvář na ramenou, která byla pošita flitry. Když se Lorq prodral ještě dál, prorazily si cestu do jeho uší modulace v terciích, které už slyšel z reproduktorů na *Calibanu*, když se vznášel nad Himalájemi.

Přibíhali zástupem tanečníků. „Dokázal to! Není ten Prince drahoušek!“ Křičeli a dováděli. „On tu starou tureckou muziku sehnal!“

Che-ong se točila do rytmu, držela si uši pokryté kožešinou a její boky, řadra a ramena se leskly za vinylovou tkaninou (tento materiál měl póry, které se za teplého počasí otvíraly a způsobovaly, že průhledný kostým chladil jako hedvábí).

„Všichni dolů! dolů na všechny čtyři! Ukážeme vám náš nový taneční krok! Takhle: jen se zhoupnete v -“

Lorq v této explozivní noci opět změnil směr. Byl trochu unavený a trochu vzrušený. Přešel ulici, která ohraničovala ostrov, a opřel se o kámen nedaleko jednoho ze světlometů, které ozařovaly budovy Ile. Na druhé straně řeky, na protilehlém nábřeží, se jednotlivě nebo ve

dvojicích procházeli lidé a zírali na ohňostroj nebo se jednoduše dívali na to všeobecné veselí.

Za Lorqem se pronikavě zasmála nějaká dívka. Otočil se - hlava rajky, modré peří kolem červených očí z kovové fólie, červený zobák, červený načepýřený hřebínek - dívka se oddělila od skupinky a zabočila k nízké zídce. Větrík čechral díly jejích šatů tak, že tahaly za vinuté mosazné sponky na ramenou, zápěstích, stehnech. Usedla na kámen a jeden prst v sandálu se opíral o zem, zatímco druhý trčel palec nad ní. Dlouhýma rukama (nehty měla karmínové) sňala masku. Jak ji odložila na zídku, větrík jí odfoukl černé vlasy, spustil je na ramena a znovu je zvedl. Voda pod zídkou vypadala jako utkaná do sítí, jako písečné vlnky.

Uhnul pohledem. Pak se vrátil. Zamračil se.

Existují dva druhy krásy (její obličej v něm vyvolal myšlenku, zřetelnou a úplnou): podle jedné se rysy tváře a křivky těla přizpůsobují obecně uznávanému standardu, který nikoho neurazí: to je krása modelek a populárních hereček: to byla krása Che-ong. Druhá byla tato: oči měla jako roztříštěné kotoučky modrého nefritu, lícní kosti se tyčily vysoko nad prohlubeninami široké tváře. Bradu měla pevnou; ústa červená, velká, rty tenké. Nos jí spadl přímo z čela, aby se nálevkovitě rozšířil do nosních křídel (nadechla se ve větru - a on, jak ji pozoroval, si uvědomil vůni řeky, pařížské noci, městského vzduchu); tyto rysy byly na mladou ženu příliš strohé a drsné. Ale věděl, že autorita, se kterou byly poskládány dohromady, by ho přinutila, aby se podíval znovu, když už by jednou odvrátil zrak, přinutila by ho vzpomínat, jakmile by jednou odešel. Její obličej se mu vnucoval způsobem, který podstatu jejích tváří činil zplna a nádherně znepokojivou.

Podívala se na něho:

„Lorq Von Ray?“

Zamračil se pod maskou ještě víc.

Naklonila se dopředu, nad dláždění, které olizovala řeka. „Všichni jsou tak daleko odsud.“ Kývla směrem k lidem na nábřeží. „Jsou mnohem vzdálenější, než si myslíme nebo než si myslí oni. Co by asi dělali na našem večírku?“

Lorq si stáhl masku a položil ji vedle jejího ptáka s hřebínkem.

Ohlédla se na něj.

„Tak takhle vypadáš. Jsi hezký.“

„Jak jsi uhodla, kdo jsem?“ Myslel si, že ji asi nějak minul v davu, když prvně kráčeli přes řeku. Očekával, že řekne něco o jeho fotografiích, které se občas, když vyhrál závod, objevovaly po celé Galaxii.

„To ta tvoje maska. Proto jsem tě poznala.“ „Opravdu?“ Usmál se. „Tomu nerozumím.“ Oblouky jejího obočí se zaostřily. Několik sekund se smála. Bylo to však příliš tiché a příliš rychle ten smích přestal.

„A ty. Kdo jsi ty?“ zeptal se Lorq.

„Ruby Red.“

Byla stále tak drobounká. Malé děvčátko stálo kdysi nad ním v tlamě nějaké bestie -

Ted' se zasmál Lorq. „Co je s mou maskou, že mě prozradila?“

„Prince zhltnal spoustu prospektů, aby tě oblékl, ještě než ti poslal po tvém otci pozvánku, i když existovala jen malá možnost, že vůbec přijedeš. Řekni mi, je to jen zdvořilost, která tě přinutila, abys vyhověl jeho škaredému žertu a tu masku si oblékl?“

„Všichni ostatní nějakou mají. Myslel jsem si, že je to chytrý nápad.“

„Aha.“ Ten tón znamenal víc než zdlouhavé vysvětlování. „Bratr říká, že jsme se kdysi všichni setkali.“ Vrátilo se to. „Já... nepoznala bych tě. Ale vzpomínám si na tebe.“

„Já si na tebe také vzpomínám.“

„Prince také. Bylo mu sedm. To znamená, že mně bylo pět.“

„Co jsi dělala během těch let?“

„Já jsem elegantně zestárla, zatímco ty jsi byl *enfant terrible* na závodech v Plejádách a předváděl jsi se s neprávem nabytými zisky svých rodičů.“

„To se podívejme!“ Udělal posunek směrem k lidem, kteří se dívali z protějšího břehu. Někteří si očividně mysleli, že jim mává a zamávali také.

Ruby se zasmála a také zamávala. „Uvědomují si, jací jsme jedineční? Dnes večer se cítím být velice jedinečná." Pozdvihla obličej; oči měla zavřené. Modrý ohňostroj jí zbarvil rty.

„Tamti lidé jsou příliš daleko na to, aby viděli, jak jsi krásná."

Znovu na něj pohlédla.

„To je pravda. Jsi -"

„Jsme..."

„- velice krásní."

„Nemyslíte si, že je nebezpečné říkat takové věci své hostitelce, kapitáne Von Rayi?"

„Nemyslíte si, že bylo nebezpečné říkat takovou věc svému hostu?"

„Ale my jsme jedineční, mladý kapitáne. Pokud chceme, pak můžeme flirtovat s nebez -"

Pouliční osvětlení kolem nich zhaslo.

V postranní uličce někdo vykřikl; vlákna barevných žárovek byla také mrtvá. Když se Lorq otáčel od nábřeží, Ruby ho vzala za rameno.

Světla oken na ostrově dvakrát zablikala. Někdo vykřikl. Potom se znovu rozsvítilo a se světlem se obnovil i smích.

„*Můj* bratr!" Ruby zavrtěla hlavou. „Všichni mu říkali, že bude mít s elektřinou problémy, ale on trval na tom, že chce mít na celém ostrově položené elektrické vedení. Domníval se, že elektrické světlo bude romantičtější než ty perfektní indukčně—fluorescenční zářivky, které tu byly včera - a podle nařízení města to musí do zítřka vrátit do původního stavu. Měl jsi ho vidět, když se snažil nahodit generátor. Je to krásný, šest set let starý muzeální kousek, který vyplňuje celou místnost. Obávám se, že Prince je nevyhléditelný romantik -"

Lorq položil svou ruku přes její.

Podívala se a ruku odtáhla. „Musím teď jít. Slíbila jsem, že mu pomohu." Neusmívala se zrovna šťastně. Její neurčitý výraz mu sám o sobě leptal předrážděné smysly. „A už si nikdy neber Princovu masku." Zdvihla rajku ze zábradlí. „Nemusíš tady tu urážku každému ukazovat jen proto, že se tě rozhodl urazit."

Lorq pohlédl na hlavu piráta a byl zmatený.

Z modrého peří se na něj třpytily lesklé aluminiové oči. „Kromě toho-" teď zněl její hlas přidušeně - „jsi příliš hezký na to, aby ses schovával pod něčím tak ubohým a ošklivým." Přecházela přes ulici a ztrácela se v přelidněné aleji.

Díval se po chodníku nahoru a dolů a přál si, aby tu nebyl. Překročil ulici, vnořil se do téhož davu a teprve v polovině bloku si uvědomil, že jde za ní.

Byla *nádherná*.

Nebylo to rozkoší.

Nebylo to vzrušením z večírku.

Byla to její tvář a způsob, jakým se měnila a formovala do slov.

Byla to ta prázdnota uvnitř jeho já, nyní tak zjevná, protože před několika okamžiky, během několika banálních výměn názorů, byla naplněna její tváří, jejím hlasem.

„...celá ta potíž je v tom, že tady není žádná základní kulturní síla." (Lorq se letmo podíval stranou, kde pták Noh mluvil k soustředěným pásovcům, opicím, atd.)

„Mezi planetami existuje tak velký pohyb, že už nemáme žádné opravdové umění, jen nějaké pseudo-meziplanetární..."

Na zemi ve vchodu ležely hlavy lva a žáby. Vzadu v temnotě se Dan, se zády zpocenými tancem, tulil k dívce s rameny pošitými flitry.

A o půl bloku níže, za spirálovitým železem, stoupala Ruby po schodišti.

„Ruby!"

Rozběhl se.

„Hej, dávej pozor -"

„Dávej bacha. Kam se to -"

„Zpomal -"

- zhoupł se kolem zábradlí a letěl za ní nahoru po schodech.

„Ruby Redová!" - a dveřmi - „Ruby...?"

Široké tapisérie mezi tenkými zrcadly pohltily veškerou ozvěnu jeho hlasu. Dveře vedle stolu z mramoru byly pootevřené. Tak přešel foyer a otevřel je.

Rozsvítila rotující světla.

Proudy barev pluly pod podlahou místnosti a světélkovaly na těžkých, černých krystalických nohách nábytku z období Republiky Vega. Aniž vrhala stín, ustoupila o krok dozadu. „Lorqu! Co tu děláš?“ Právě uložila svou masku na jednu z kruhovitých poliček, které se vznášely v různých úrovních místnosti.

„Chtěl jsem s tebou ještě mluvit.“

Obočí nad jejíma očima se klenulo jak tmavé oblouky. „Promiň. Prince naplánoval pantomimu na voru, který přirazí o půlnoci ke středu ostrova. Musím se převléci.“

Jedna z poliček se teď vznášela prostorem k němu. Ještě než mohla zareagovat na teplotu jeho těla a odplout pryč, Lorq si vzal z tabulky skla, protkaného žilkami, láhev s likérem. „Musíš pospíchat?“ Pozdvihl láhev. „Chci přijít na to, kdo jsi, co děláš, jak myslíš. Chci ti říct všechno o sobě.“

„Promiň.“ Vykročila ke spirálovitému výtahu, který by ji odvezl na balkon.

Zastavil ji jeho smích. Otočila se, aby se podívala, proč se směje.

„Ruby?“

Otáčela se, dokud se mu opět nedívala do tváře.

Přešel přes podlahu zalévanou vlnami světla a položil ruce na hladkou látku, která jí halila ramena. Prsty jí sevřel paže. „Ruby Redová.“ Tón jeho hlasu vyvolal na její tváři výraz rozpaků. „Odejdi odsud se mnou. Můžeme letět do jiného města na jiné planetě pod jiným sluncem. Nenudí tě už rozestavění hvězd, které vidíš odtud? Vím o planetě, kde jsou souhvězdí nazývaná Vrh selat zuřivé svině; Velký a Malý Rys, Vahdaminovo oko.“

Sebrala dvě skleničky z poličky, která ji mýjela. „V jakých výšinách to přebýváš?“ Pak se zasmála. „Ať je to cokoli, pohlcuje tě to.“

„Půjdeš?“

„Ne.“

„Proč ne?“ Nalil do drobounkých skleniček pěnící nektar.

„Za prvé.“ Když pokládal láhev na další odplouvající skleněnou desku, podržela mu skleničku. „Protože je strašně neslušné - nevím, jak to děláte vy na Arku - aby hostitelka utekla ze svého večírku před půlnocí.“

„Tak po půlnoci?"

„Za druhé." Ustrkla trochu nápoje a nos se jí pokryl vráskami (byl překvapen, přímo šokován, že její čistá jasná pleť může mít na sobě něco tak lidského jako jsou vrásky). „Prince tenthle večírek plánoval celé měsíce a já ho nechci rozčítit tím, že bych se neukázala, když jsem to slíbila." Lorq se prsty dotkl její tváře. „Za třetí." Její oči seskočily z okraje sklenice a uzamkly jeho. „Jsem dcera Aarona Reda a ty jsi ten tmavý, rudovlasý, vysoký, krásný syn" - odklonila hlavu - „blondáťeho zloděje!" Tam, kde před okamžikem spočívala její teplá paže, byl teď pouze studený vzduch.

Položil jí dlaň na tvář a prsty jí vjel do vlasů. Odtáhla se od jeho ruky a vkročila na spirálovitý výtah. Stoupala vzhůru a pryč a dodala: „A nemáš v sobě dostatek hrdosti, když jsi Princovi dovolil, aby se ti vysmíval tak, jak to dělá."

Když projížděl výtah okolo něho, Lorq skočil na okraj. S překvapením ustoupila.

„Co znamenají tyhle řeči o zlodějích, pirátství a výsměchu?" Měl vztek. Ne na ni, ale kvůli zmatku, jehož byla příčinou. „Nerozumím tomu a nevím, jestli to zní jako něco, co by se mi líbilo. Nevím, jak je to na Zemi, ale na Arku si z hostů legraci nedělají."

Ruby se zadívala na svou sklenici, do jeho očí a znovu na sklenici. „Omlouvám se." A pak znovu do jeho očí. „Jdi ven, Lorqu. Prince tady bude za několik minut. Neměla bych s tebou vůbec mluvit -"

„Proč?" Místnost se točila dokola a padala dolů. „S kým bys měla mluvit a s kým bys neměla; nevím, co z tohohle všeho vzejde, ale ty mluvíš, jako kdybychom byli malé děti." Znovu se rozesmál, pomalý hluboký tón stoupal z hrudníku a rozechvěl mu ramena. „Jsi Ruby Redová?" Vzal ji za ramena. Její modré oči byly na chvíli zmatené. „A ty bereš všechny tyhle nesmysly, které plácají malicherní lidé, vážně?"

„Lorqu, měl bys raději -"

„Jsem Lorq Von Ray a ty jsi Ruby, Ruby, Ruby Red!" Výtah už s nimi minul první balkon.

„Lorqu, prosím. Já musím -"

„Musíš se mnou! Poletíš se mnou za hranice Draka, Ruby? Poletíš na Ark, tam, kde jste ty a tvůj bratr nikdy nebyli? Nebo se mnou

popluj na São Orini. Tam, na okraji galaxie, je domek, na který by sis vzpomněla, kdybys ho uviděla." Stoupali kolem druhého balkonu a rotovali vstříc třetímu. „Budeme dovádět na jazycích kamenných ještěřů za bambusovým."

Vykřikla, protože žilkovaná sklenice udeřila do stropu výtahu a kolem nich přšely střepy.

„Prince!" odtáhla se od Lorqa a zírala dolů přes okraj výtahu.

„*Jdi OD NÍ PRYČ!*" Stříbrnou rukavicí uchopil další z poliček v indukčním poli, které způsobovalo, že polička plula kolem místnosti a vznášela se směrem k nim. „Proklínám tě, ty..." V tichu zněl jeho hlas vztekle a skřípavě. Pak vybuchl: „*Vypadni!*"

Kolem ramenou jim prosvištěl druhý disk a roztříštil se na podlaze balkonu. Lorq vztyčil ruku, aby odrazil padající střepy.

Prince přeběhl místnost ke schodišti, které šplhalo po levé straně kabelové komory. Lorq seskočil z plošiny výtahu na druhou stranu balkonu, potaženého kobercem, doběhl na začátek toho druhého schodiště - Ruby v patách za ním - a pustil se dolů.

Střetli se na prvním balkonu. Prince se chytil hrazení a byl bez sebe vzteky.

„Prince, co je to k čertu s -"

Prince po něm skočil. Stříbrná rukavice zazvonila o zábradlí tam, kde před zlomkem sekundy stál Lorq. Kov se roztrhl a mosazná tyč kapitulovala. „Zloději! Záškodníku!" syčel Prince. „Vrahu! Vyvrheli!"

„O čem to mluvíš -"

„- zplozenče bahna. Jestli se dotkneš mé -" znovu švihl rukou.

„Princi, *ne!*" (to byla Ruby). Lorq seskočil z balkonu a dopadl na zem o dvanáct stop níže. Přistál, dopadl na ruce a na kolena do červené kaluže, která vybledla do žluti, a pořežal se o nahromaděnou zeleň.

„Lorqu -!" (znovu Ruby).

Plácl sebou a převalil se na polychromu (a uviděl stát Ruby u zábradlí s rukama u úst; potom zábradlí přeskočil Prince, letěl vzduchem a dopadl na něj). Prince udeřil stříbrnou paží do místa, kde měla být Lorqova hlava.

Prásk!

Lorq potácivě vstal a snažil se nabrat dech. Prince stále ještě ležel na zemi.

Polychrom se pod jeho rukavicí roztříštil. Praskliny se klikatily na metr daleko od místa úderu. Vzor kolem planoucího bodce ve slunečních paprscích zmrzl.

„Vy..." začal Lorq. Slova mu uvízla v přerývaném dechu. „Vy jste se zbláznili, ty a Ruby?"

Prince se vyhoupl na kolena. Bolest a zlost mu zkřivila obličej do výrazu ukrutnosti. Rty kolem malých zubů i víčka nad tyrkysovými očima se chvěly. „Ty šašku, ty prase, přiletěl jsi na Zem a odvážil ses položit pracky, své *pracky* na mou -"

„Princi, *prosím* -!" Hlas nad nimi zněl vyčítavě. Byla v něm úzkost. Její divoká krása se otrásala pláčem.

Prince se potácivě zvedl a popadl další desku, vznášející se kolem něj. Zařval a mrštil jí po Lorqovi.

Lorq vykřikl; regál ho řízl do paže a roztříštil se na francouzských dveřích za ním.

Jak se tabulky rozkývaly, do místnosti vnikl chladnější vzduch. Z ulice se linul smích.

„Já tě dostanu, chytím tě a -" spěchal k Lorqovi, „- a pak budeš trpět!"

Lorq se otočil, přeskočil tepanou železnou podpěru a vyrazil na ulici.

Jak se řítíl davem, lidé křičeli. Rukama mu naráželi do obličeje, strkali do hrudi, chytali ho za ramena. Řev - a smích - sílil. Prince běžel za ním, protože se ozývalo: „Co to...? Hej, dávejte pozor -"

„Oni se perou! Podívejte, to je Prince -"

„Zadržte je, zadržte je! Co to proboha -"

Lorq se vymotal z davu a klopýtal k balustrádě. Dole se na chvilku objevila spěchající Seina a mokrá skála.

Zastavil se a otočil, aby se rozhlédl.

„Ustupte mi!" slyšel Princův řev z davu. „Z dosahu mé ruky. Moje *ruka*, jděte mi z cesty."

Udeřila ho vzpomínka a roztřásl se. Namísto předchozího zmatku nastoupil strach.

Kamenné schody vedle něj vedly k chodníčku na břehu řeky. Seběhl dolů a když se dostal k vodě, uslyšel ostatní za sebou.

Do očí ho zasáhla světla. Lorq zavrtěl hlavou. Světlo bylo zavěšeno na druhé straně mokrého chodníku a vedle něho stála kamenná zeď, obrostlá mechem. Někdo nad ním tam umístil světlomet, aby mohl pozorovat, co se bude dít.

„Jděte mi z cesty -“ slyšel Princův hlas, jak si Prince razil cestu mezi ostatními. „Dostanu *ho!*“

Prince uháněl po schodech a po kamenech přebíhal jeho odraz. Když doběhl dolů, rychle nabral rovnováhu a přimhouřil oči před řekou ozářenou světlometem.

Tričko měl z jednoho ramene stržené. Ve rvačce ztratil dlouhou rukavici.

Lorq pozvolna ustupoval.

Prince pozdvihl paži.

Změť mědi a kondenzátorů se rozprostírala jako ozdobná síť kolem černé kosti: v průhledném pouzdře pobzukovaly převody.

Lorq udělal ještě krok.

Prince se po něm vrhl.

Lorq uhnul směrem ke zdi; mladíci se převalili jeden přes druhého.

U zábradlí se nahromadili hosté a byli na něj přímo natlačení. Lišky a ještěrky, orli a různý hmyz - strkali jeden do druhého, aby lépe viděli. Někdo vrazil do světlometu a obrácený obraz ochozu ve vodě se zatřásl.

„Zloději!“ Princův úzký hrudník se křečovitě stáhl. „Piráte!“ Nad jejich hlavami se rozzářila rachejtle. V zápětí zahřměla exploze. „Ty jsi padouch, Lorqu Von Rayi! Jsi mín než -“

Ted' zaútočil Lorq. V hrudi, v očích i v rukách mu pulzoval vztek. Jedna pěst zasáhla z boku Princovu hlavu, druhá se mu zaryla do žaludku. Udeřil celou silou své hrdosti, zuřivostí vyvolanou ohromením, nechápavým pokořením, které mu drtilo, jak tak bojoval pod těmi fantastickými diváky, dech o žebra. Udeřil znovu, aniž věděl kam.

Prince se rozmáchl protézou.

Lorq to dostal pod bradu, naplocho těmi zářivými prsty. Kůže praskla, kost zaskřípala a rána pokračovala dál, pronikla rtem, tváří a čelem. Tuk a svaly se roztrhly.

Lorq vykřikl, z úst se mu vyvalila krev. Upadl.

„Princi!“ Ruby (byla to ona, kdo rozhoupal světlo, když bojovala o místo, aby viděla) stála na zdi. Červené šaty a tmavé vlasy jí vlály ve větru. „Princi, ne!“

Krok za krokem Prince se supěním ustupoval. Lorq ležel tváří k zemi a jednu ruku měl ve vodě. Z hlavy mu po rameni stékala krev.

Prince se zprudka otočil a kráčel ke schodům. Někdo otočil světlomet. Na chvilku ozářil lidi, kteří se dívali z druhé strany Seiny. Potom světlo zamířilo vzhůru a ustálilo se na budově.

Lidé u zábradlí se začali rozcházet.

Někdo scházel po schodech a střetl se s Princem. Po vteřince se otočil zpátky. Od zábradlí se odlepila plastická tvář krysy. Někdo sebral průhledné rameno z vinylu a nechal ji projít. Ostrovem zazněla hudba. Prolnulo se v ní velké množství časových epoch.

Lorqa kolébala tmavá voda. Řeka mu olizovala ruku.

Potom se na zeď vyšplhal lev a bosý seskočil na kameny. Pták Noh seběhl schody a zaklekl na jedno koleno vedle něj.

Dan si sundal falešnou hlavu a odhodil ji na schody. Se žuchnutím dopadla a převalila se o jednu stopu zpět. Hlava ptáka Noha ji následovala.

Brian Lorqa obrátil.

Dan zadržel dech a pak hvízdal: „Docela kapitána zřídil, co?“

„Dane, musíme sehnat hlídku nebo něco udělat. Takováhle věci se nemohou dělat!“

Dan zdvihl chundelaté obočí: „Proč si k sakru myslíš, že nemůžou? Pracoval jsem pro hajzly, kteří měli mnohem méně peněz než Red-shift a byli schopní udělat mnohem víc.“

Lorq zasténal.

„Záchranku!“ řekl Brian. „Kde tady můžeme sehnat záchranku?“

„Mrtvý není. Vezmeme ho zpátky na loď. Až přijde k sobě, nechám si vyplatit mzdu a vypadneme z téhle prokleté planety!“ Díval se přes řeku na dvě špičky Notre Dámy na opačném břehu. „Země pro mne zkrátka není dost velká a Austrálie také ne. Chci

zmizet." Jednou rukou chytil Lorqa pod koleny, druhou pod rameny a povstal.

„Ty ho poneseš?"

„Vymyslíš snad jiný způsob, jak ho tam dostat?" Dan vykročil ke schodům.

„Ale musí existovat -" Brian šel za ním. „Musíme udělat -"

Ve vodě něco zasyčelo. Brian se ohlédl.

Křídélko sběrného člunu zaskřípalo o břeh. „Kam nesete kapitána Von Raye? " Ruby seděla na předním sedadle a tentokrát měla na sobě černý plášť.

„Na jeho jachtu, madam," řekl Dan. „Nevypadá to, že by ho tu příliš vítali."

„Přeneste ho na člun."

„Nemyslím si, že bychom ho na téhle planetě mohli zanechat v rukách kohokoli."

„Vy jste jeho posádka?"

„Správně," řekl Brian. „Chtěla jste ho zavézt k doktorovi?"

„Chystala jsem se vzít ho na letiště De Blau. Měli byste opustit Zemi, jak jen to bude možné."

Dan řekl:

„To mi vyhovuje."

„Položte ho sem dozadu. Pod sedadlem je kufřík s první pomocí. Zkuste mu zastavit krváčení."

Brian nastoupil na kolébající se člun a přehraboval se pod sedadlem mezi hadry a řetězy, aby odtamtud vytáhl kufřík z plastu. Když na palubu nastoupil Dan, člun se znovu rozhoupal. Ruby na předním sedadle uchopila kontrolní kabel a zapojila si ho do zápěstí. Se syčením se pohnuli. Malý člun se vyhoupl nad vodní tříšť a řítil se kupředu. Pont St. Michel, Pont Neuf a Pont des Art's vrhaly stíny na člun. Paříž na obou březích zářila.

O několik minut později minuli po levé straně packy Eifelovy věže, za noci osvětlené. Vpravo nad šikmým kamenitým břehem a za sykomorami se pod lampami Allé des Gygnes pohybovali poslední pozdní chodci.

„Dobrá," řekl otec. „Tak ti to řeknu."

„Myslím, že bys měl tu jizvu..." promluvil obraz matky z promítacího sloupu. „Jsou to už tři dny a čím déle se tam jizva nechá..."

„Pokud tady chce chodit a vypadat, jako kdyby mu v hlavě řádilo zemětřesení, je to jeho věc," řekl otec. „Ale teď chci odpovědět na jeho otázku." Obrátil se na Lorqa. „Ale abych ti to mohl říci," - kráčel ke zdi a díval se ven na město - „musím ti vyprávět trochu historie. A nebude to to, co jste se učili v Causby."

Na Arku vrcholilo léto.

Vítr za skleněnými stěnami honil po nebi oblaka barvy lososa. Když byl poryv větru příliš silný, modravé žilkování lamelových clon ve zdi na návětrné straně se smrštilo do zářivých mandal a pak, když je osmi-mílové větry minuly, se opět roztáhlo.

Matčiny prsty, tmavé a pokryté šperky, se na okraji šátku pohnuly.

Otec pozoroval, jak se mraky trhají jako hadříky a řítí se pryč z Tongu. Složil ruce za zády.

Lorq si opřel záda v mahagonovém křesle a vyčkával.

„Co ti připadá jako nejdůležitější faktor současné společnosti? "

Po chvíli se Lorq odhodlal: „Nedostatek pevných kulturních-?"

„Zapomeň na Causby. Zapomeň na to, co lidé blábolí, když cítí, že by měli vyslovit nějakou hlubokou myšlenku. Ty jsi mladý muž, který možná bude jednoho dne ovládat jeden z největších majetků v Galaxii. Když se tě na něco ptám, chci po tobě, aby sis, když mi odpovíš, uvědomil, kdo jsi. Toto je společnost, kde ať se vezme jakýkoli výrobek, pak jedna jeho polovina může mít původ na jedné planetě a ta druhá mu mohla vzniknout tisíc světelných let odtamtud. Na Zemi stovka (bez sedmnácti) všech možných prvků vytváří devadesát procent planety. Když si vezmeme jakoukoli jinou planetu, zjistíme, že spousta jiných prvků vytváří od devadesáti do devadesáti devíti procent. Ve sto sedmnácti slunečních soustavách, ze kterých je složeno Drako, existuje dvě stě šedesát pět obývaných planet. Tady ve Federaci Plejád jsou tři čtvrtiny obyvatel rozesety na třech stech dvanácti planetách. Čtyřicet dva obývaných planet Vzdálených Kolonií -"

„Doprava," řekl Lorq. „Doprava z jedné planety na druhou. To máš na mysli?"

Otec se opřel o kamenný stůl.

„To, co mám na mysli, jsou náklady na dopravu. A po dlouhou dobu to bylo illyrium, co tvořilo největší faktor v nákladech na dopravu. Illyrium, jediný způsob, jak získat dostatek energie, aby se lodi mohly řídit mezi hvězdami a planetami. Když byl můj dědeček ve tvém věku, illyrium se vyrábělo uměle, několik miliard atomů za dlouhou dobu, a stálo to hodně. A teprve v době, kdy jsi se narodil, se mohly uskutečnit rozsáhlé důlní operace na těch planetách, ze kterých jsou teď Vzdálené Kolonie.“

„Tohle Lorq ví,“ pravila matka. „Myslím, že by si měl dát -“

„Víš, proč je Federace Plejád politickým subjektem, který je oddělen od Draka? A víš, proč se stanou Vzdálené Kolonie brzy politickým subjektem, který bude oddělen jak od Draka, tak od Plejád?“

Lorq se zadíval na koleno, pak na druhé koleno. „Kladeš mi otázky, tati, a na moje neodpovídáš.“

Otec se nadechl. „Pokouším se o to. Když ještě Plejády nebyly vůbec osídleny, výboje uvnitř Draka se uskutečňovaly z vůle národních vlád na Zemi nebo zemských společností, takových, jako je Red-shift -společností a vlád, které si mohly dovolit zaplatit počáteční náklady na dopravu. Nové kolonie byly vlastnictvím Země, která je subvencovala a řídila. Staly se součástí Země a Země se stala centrem Draka. Tou dobou tehdejší inženýři z Red-shift Limited vyřešili další technický problém, a to konstrukci vesmírných korábů vybavených citlivějšími frekvenčními rozsahy. Tyto koráby mohly úspěšně proletět relativně 'zaprášenými' prostory vesmíru, jaké jsou ve volně plujících mezihvězdných mlhovinách a v oblastech s hustým nakupením hvězd, jak je tomu v Plejádách, kde je mnohem vyšší koncentrace rozptýlené mezihvězdné hmoty. To, co bychom mohli přirovnat k mlhovinnému víru, stále dělá problémy i tvé jachtě. Loď vyrobenou před dvěma sty padesáti lety by to učinilo úplně nepohyblivou. V době, kdy právě začínalo objevování Plejád, si byl tvůj pra-pra-pradědeček velmi dobře vědom toho, co jsem ti právě vyložil: náklady na dopravu jsou nejdůležitějším faktorem naší společnosti. A v Plejádách jsou náklady na dopravu podstatně nižší než v Draku.“

Lorq se zamračil: „Máš na mysli vzdálenosti...?“

„Centrální část Plejád má napříč jen třicet světelných let a dlouhá je osmdesát pět. V tomto prostoru je nahromaděno nějakých tři sta hvězd, spousta z nich méně než jeden světelný rok od sebe. Hvězdy v Draku jsou roztroušeny po celém jednom rameni Galaxie a z jednoho konce na druhý je to skoro tisíc šest set světelných let. Pokud jen přeskakuješ malinké vzdálenosti uvnitř shluku Plejád, ve srovnání s ohromnými výdaji v Draku je v nákladech významný rozdíl. Tak přicházeli do Plejád různí lidé: malí obchodníci, kteří chtěli vytěžit a vzít si všechno, jak to stojí a leží; spolupracující skupinky kolonistů: dokonce i soukromé osoby - bohaté soukromé osoby, které nicméně soukromé nebyly. Tvůj pra-pradědek sem přiletěl se třemi obchodními loděmi naplněnými šrotem, prefabrikovanými přístřešky do horka i zimy a už se nestaral o vybavení pro doly a zemědělskou výrobu v celém rozsahu možných podnebí. Za většinu z toho mu zaplatili, jen aby to odvezl z Draka. Abych nezapomněl, dvě z lodí mu ukradli. Také měl s sebou pět atomových děl. Objížděl nová sídliště a nabízel zboží. A každý si u něj nakoupil.“

„Přinutil je nakupovat pod hrozbou děl?“

„Ne. Nabízel jim také extraslužby, které činily odběr harampádí výhodným. Víš, skutečnost, že náklady za dopravu byly nižší, neodradila vlády a společnosti od snahy nastěhovat se sem. Ať přiletěla z Draka jakákoli loď, byť ve vlastnictví multimilionáře, ať přiletěl jakýkoli vyslanec kteréhokoli tamějšího monopolu, který se snažil expandovat do nového teritoria - dědeček je vyhodil do povětří.“

„Taky je oloupil?“ zeptal se Lorq. „A posbíral to, co zůstalo?“

„To mi nikdy neřekl. Jen vím, že měl vizi - sobeckou, zjištnou, egocentrickou vizi, kterou uskutečňoval nevybíravým způsobem a na úkor všech. Během doby, co se Plejády formovaly, nedovolil, aby se z nich stal přívěsek Draka. Viděl v nezávislosti Plejád možnost, jak se stát nejmocnějším mužem tohoto politického subjektu, který bude jednoho dne možná rivalem Draka. A než můj otec dospěl do tvého věku, dědeček toho dosáhl.“

„Stále nechápu, co to má společného s Red-shift.“ „Red-shift byla jednou z těch megaspolečností, které vyvíjely mimořádné úsilí, aby

pronikly do Plejád. Pokoušela se zabrat doly na thorium, které teď řídí otec tvého kamaráda ze školy, Dr. Setsumi. Na Circe IV. zkoušeli pěstovat umělé lišejníky. Red-shift je doprava, a když jdou náklady na dopravu vzhledem k množství vyráběných lodí dolů, Red-shift cítí, že se jim svírá hrdlo."

„A proto o nás Prince Red říká, že jsme piráti?"

„Aaron Red první - Princův otec je třetí - vyslal několikrát jednoho ze svých sebevědomých synovců, aby stál v čele expedice na Plejády. Myslím, že vyslal celkem tři. Nikdy se nevrátili. Dokonce ještě za časů mého otce byl ten svár velice osobní záležitostí. Došlo k odvetným opatřením a celé to pokračovalo i po vyhlášení svrchovanosti Federace Plejád, ke kterému došlo v šestadvacátém. Když jsem byl mladík asi tak ve tvých letech, jeden z mých osobních cílů byl ukončit to. Můj otec daroval velkou částku Harvardu na Zemi, postavil jim laboratoř a pak mě tam poslal na studie. Oženil jsem se s tvou matkou, která pochází ze Země, a spoustu času jsem strávil diskusemi s Aaronem, Princovým otcem. Můj cíl nebylo příliš těžké uskutečnit, protože svrchovanost Plejád byla obecně přijatou skutečností už po jedné generaci a Red-shift už dlouho předtím přestala vrávorat, protože jsme ji nijak přímo neohrožovali. Můj otec vyplatil doly na illyrium na Nové Brazílii - to bylo tehdy, když ve Vzdálených Koloniích hornická činnost právě začínala - hlavně jako omluvu, která se z nějakého důvodu formálně týkala Red-shift. Nikdy jsem se ti o tomto sporu nezmínil, protože jsem si myslel, že pro to není důvod."

„Prince je tedy blázen, když vytahuje na světlo starou zášť, kterou jste ty a Aaron urovnali, ještě než jsme se my narodili."

„Nemohu se vyjadřovat k Princově přičetnosti. Ale ty si zkus uvědomit: co je největším faktorem, ovlivňujícím dnes náklady na dopravu?"

„Doly na illyrium ve Vzdálených Koloniích."

„To je znovu ruka kolem krku Red-shift," řekl otec, „chápeš to?"

„Dobývání illyria v přírodě je mnohem levnější než jeho umělá výroba."

„I když to zapojí do procesu miliony a miliony lidí. I když dvanáct vzájemně soupeřících společností z Draka i z Plejád otevřelo doly po

celých Vzdálených Koloniích a subvencuje rozsáhlou imigraci pracovních sil z celé Galaxie. Co ti připadá na Vzdálených Koloniích oproti Draku a Plejádám zvláštního?"

„Ze mají, ve srovnání s námi, veškeré illyrium, které potřebují."

„Správně. Ale také tohle: Drako bylo vybudováno těmi nejmovitějšími třídami Země. Plejády byly osídleny přesunem asi tak středních vrstev. A ačkoli byly Vzdálené Kolonie povzbuzovány bohatými jak z Plejád, tak z Draka, obyvatelstvo kolonií pochází z nejnižší ekonomické vrstvy Galaxie. Kombinace kulturních rozdílů - a je mi jedno, co říkají tví učitelé sociálních věd v Causby - a rozdílů v nákladech na dopravu je to, co zajistí Vzdáleným Koloniím eventuální svrchovanost. A tak najednou Red-shift znovu útočí na každého, kdo má prsty v illyriu." Podíval se na syna. „Tebe zranili."

„Ale my máme jen jeden důl na illyrium. Naše bohatství pochází z kontroly mnoha rozličných druhů obchodu v celých Plejádách, něco z toho je teď i v Draku - ten důl na São Orini je maličkost -"

„To je pravda. Ale všiml sis někdy těch obchodů, které neovládáme?"

„Co tím myslíš, tati?"

„Jen málo jsme investovali do krytů či do výroby potravin. Investujeme do počítačů, malých technických součástek, vyrábíme pouzdra na illyriové baterie, vyrábíme zásuvky a přípojky; rozsáhle těžíme na ostatních územích. Když jsem viděl Aarona naposledy, na té poslední cestě, řekl jsem mu, samozřejmě, že jen v žertu: 'Víš, kdyby cena illyria byla jen poloviční, než je nyní, do roka bych byl schopen vyrábět vesmírné koráby za méně než polovinu ceny, za kterou je vyrábíš ty.' A víš, co mi řekl on, samozřejmě také žertem?"

Lorq zavrtěl hlavou.

„To vím už deset let."

Obraz matky položil šálek na stůl. „Myslím, že si musí dát upravit obličej. Jsi takový pěkný chlapec, Lorqu, a teď jsou to už tři dny, co tě Australan přivezl domů. Ta jizva právě začíná -"

„Dano." řekl otec.

„Lorqu, můžeš vymyslet nějaký způsob, jak snížit cenu illyria na polovinu?"

Lorq se zamračil: „Proč? "

„Dovedu si představit, že při současném tempu expanze budou Vzdálené Kolonie do patnácti let schopné snížit cenu illyria téměř na čtvrtinu. Během té doby se nás bude Red-shift snažit zlikvidovat." Odmlčel se. „Zničit všechno, co je pod vládou Von Rayů a nakonec celou Federaci Plejád. Je před námi dlouhý sestup. Jediný způsob, jak můžeme přežít, je zabít je první; jediný způsob, jak to můžeme udělat, je vymyslet něco, jak zlevnit illyrium na poloviční cenu, než klesne o tři čtvrtiny, a vyrobit ty lodi." Otec zkřížil ruce. „Nechtěl jsem tě do toho zatahovat, Lorqu. Věděl jsem, že k rozuzlení celé téhle záležitosti dojde během mého života. Ale Prince to vzal na sebe a udeřil na tebe jako první. Je jediné správné, když ti řeknu, o co jde."

Lorq se díval na své ruce. Po chvilce řekl: „Tu ránu mu oplatím."

„Ne," pravila matka. „To není cesta, jak se s tím vypořádat, Lorqu. Nemůžeš se Princovi mstít; nemůžeš myslet na to, že pomstíš _"

„Nemyslím." Vstal a kráčel k záclonám. „Mami, tati, jdu ven."

„Lorqu," řekl otec a vztáhl ruce, „nechtěl jsem tě naštvat. Chtěl jsem jen, abys věděl..."

Lorq odhrnul brokátové závěsy. „Jdu na *Caliban*. Ahoj." Závěsy se zavlnily.

„Lorqu -"

Jmenoval se Lorq Von Ray a bydlel v čísle dvanáct, Extol Park, v Arku, hlavním městě Federace Plejád. Kráčel vedle pohyblivé silnice. Díky větrolamům rozkvétaly městské zimní zahrady. Lidé se na něj dívali. To kvůli té jizvě. A on přemýšlel o illyriu.

Lidé se dívali, a když se ohlédl, stočili svůj zrak stranou. Tady, v centru Plejád, byl sám centrem, ohniskem. Jednou se pokoušel spočítat množství peněz, které náleží jenom nejbližší rodině. Byl ohniskem miliard a teď kráčel podél jasných zdí, které zakrývaly ulice Arku, a naslouchal lesklým lišejníkům, které naříkaly v zimních zahradách. Každý pátý člověk na ulici - tak ho informoval jeden z otcových pokladníků - dostával mzdu přímo či nepřímo od Von Rayů. A Red-shift se připravovala vyhlásit válku celé té stavbě, která náležela Von Rayům a soustřeďovala se v něm jako dědici rodu.

V džungli na São Orini se potloukala a syčela ještěrkám podobná zvířata s hřívou z bílého perí. Horníci je chytali, nechávali je vyhladovět, pak je v aréně dráždili, štváli proti sobě a sázeli na výsledek. Před mnoha miliony let byli předkové těchto tři stopy dlouhých ještěrek obrovská, sto metrů dlouhá zvířata a inteligentní rasa, která osídlila Novou Brazílii, je uctívala a tesala do kamene u základů chrámu jejich hlavy v životní velikosti. Ale tato rasa - tato rasa byla pryč. A z potomků bohů této rasy, kteří evolucí zakrněli, si opilí horníci v arénách utahovali, když se tam ta zvířata drásala, kousala a vřeštěla. On byl Lorq Von Ray. A musel nějak snížit cenu illyria na polovinu. Trh se může zbožím zaplavit. Ale kam jít pro to, co bylo asi tou nejvzácnější substancí v celém vesmíru? Není možné letět do středu hvězdy a vydolovat ho z té výhně, kde jsou všechny prvky Galaxie taveny ze syrové jaderné hmoty, složené ze čtyř jednotek. Zachytil svůj odraz v jednom zrcadlovém sloupu a zastavil se těsně před odbočkou na Nea Limani. Ta štěrbina narušila rysy s plnými rty a žlutýma očima. Ale ještě něčeho si všiml v místě, kde jizva vstupovala do té divné červeně. Nově vyrůstající vlasy měly stejnou barvu a strukturu jako otcovy, byly měkké a žluté jako plamen.

Kde sehnat tolik illyria?

Odvrátil se od zrcadlového sloupu.

Kde?

„To se ptáte mě, kapitáne?“ Dan zvedl džbáněk z otočného pódia ke kolenům. „Co já vím, kolem tohohle letiště bych se teď nepotloukal.“ Natáhl se, vzal džbáněk za ucho a zvedl ho. Vypil polovinu. „Díky za pití.“ Zápěstím si otřel ústa lemovaná strništěm a ověncená knírkem z pěny. „Kdy si dáte obličej znovu dohromady...?“

Lorq se opíral v sedadle a díval se skrz strop. Letištní světla umožňovala vidět jen sto nejjasnějších hvězd. Kaleidoskopická větrací clona na stropě se zavírala. Uprostřed mezi modrými, purpurovými a rumělkovými lopatkami zářila hvězda.

„Jestli chcete vyjít nahoru na balkon, kapitáne, tak si řekněte...“

Na horním patře baru, kam se dalo nahlédnout záclonou padající vody, byli dopravní úředníci a několik členů lodních posádek

smíchání se sportovci. Probírali všední události a povětrnostní podmínky v kosmu. Spodní stupeň byl přeplněn mechaniky a kyborgy z obchodních lodí. V rohu vrcholily karetní hry.

„Musím si sehnat práci, kapitáne. Když mě necháte spát v zadní komoře na *Calibanu* a pak se každou noc opít, tak mi moc nepomůžete. Musím vás opustit.“

Kolem se proháněl vítr; lamely u hvězdy se zachvěly. „Uvědomil sis vůbec, Dane,“ přemítal Lorq, „že každá hvězda, jak tak kolem nich cestujeme, je pecí, kde se taví planety impéria? Každý ze stovek prvků je sloučen z centrální jaderné hmoty. Vezmi si třeba tamhletu -“ ukázal na průhlednou střechu, „nebo kteroukoli jinou: právě teď tam vzniká zlato, radium, dusík a antimon v množstvích, která jsou obrovská -větší než Ark, větší než Země. A illyrium je tam, Dane, také.“ Zasmál se. „Dejme tomu, že existuje nějaký způsob, jak se vnořit do jedné z těch hvězd a nabrat si, co libo.“ Znovu se zasmál; ten zvuk obsáhl celý hrudník, kde se spojovaly sklíčenost, zoufalství a zuřivost. „Dejme tomu, že bychom se mohli držet u okraje nějaké hvězdy, která by se chystala stát se novou, a čekali na to, co chceme - vyrazit a zachytit ji, když bude kolem nás plápolat - ale novy jsou implozemí a ne explozemí, co, Dane?“ Lehce plácl pomocníka do ramene. Nápoj vystříkl přes okraj džbánku.

„Já, kapitáne, jsem jednou uvnitř novy byl.“ Dan si olízl hřbet ruky.

„Tys tam byl?“ Lorq vtlačil hlavu do polštáře. Ozářená hvězda blikala.

„Lod', na které jsem byl, zachytila nova - musí to bejt nejmíň deset let.“

„Asi jsi nebyl rád, žes byl u toho.“

„Ale byl jsem a dostali jsme se z toho.“

Lorq se přestal dívat na strop.

Dan seděl na lavici, hrbolaté lokty na kolenou; rukama svíral džbánek.

„Opravdu?“

„Jó...“ Dan se letmo podíval na rameno, kde měl nedbale zavázanou přetrženou tkaničku vesty. „Spadli jsme dovnitř a vypadli ven.“

Lorqovu tvář pokryl výraz nepochopení.

„Hej, kapitáne! Vypadáte dost hrozivě, co!“

Lorq asi pětkrát přejel pohledem po své tváři v zrcadle a myslel si, že uvidí určitý výraz, ale zjistil, že jizva tvář změnila v něco, co ho ohromilo. „Co se stalo, Dane?“

Australan se díval na svůj džbánec. Na dně skleněné nádoby byla pouze pěna.

Lorq stlačil objednávací destičku na opěrátku lavice. Kroužily k nim další dva džbány. Pomalu na nich padala pěna.

„Právě tohle jsem potřeboval, kapitáne.“ Dan natáhl nohu. „Jeden pro vás. Tady je. A jeden pro mne.“

Lorq usrkával pití, natáhl nohu a nechal ji opřenou o podpatky sandálů. Ve tváři se mu nic nepohnulo. A ani za ní.

„Znáte Alkanský Institut?“ Dan zvýšil hlas tak, že přehlušil veselí a smích z kouta, kde dva mechanici zápasili na trampolíně. Diváci mávali drinky. „V Draku, na Vorpisu, mají velké muzeum s laboratořema a takovejma věcmi a zabývají se studiem takovejch věcí, jako jsou novy.“

„Moje teta je tam ředitelkou.“ Lorq mluvil hlubokým hlasem a jeho slova zanikala v řevu.

„Jó...? Tak oni posílají lidi všude tam, odkud dostali zprávu, že se nějaká hvězda probudila -“

„Podívejte se! Ona vyhrává!“

„Ne! Koukněte, jak cloumá rukou!“

„Hej, Von Rayi, myslíš, že žena nebo muž vyhraje?“

Skupinka mužů sešla z rampy, aby se podívala na zápas. Jeden ťukl Lorqa do ramene a pak otočil ruku dlaní vzhůru. Na dlani ležela desetilibrová mince.

„Já dnes večer nesázím.“

Lorq ruku odstrčil.

„Lorqu, sázím dvě ku jedné na tu ženu, položí -“

„Zítra tvé peníze si vezmu,“ řekl Lorq. „Teď jdi.“

Mladý důstojník opovržlivě odfrkl, prstem si přejel po tváři a potřásl hlavou ke svým druhům.

Avšak Lorq čekal, až bude Dan pokračovat.

Dan se odvrátil od zápasu.

„Vypadá to, že se jedna loď ztratila v přílivovém proudu a posádka si všimla něčeho zvláštního ve spektrálních čarách hvězdy, která byla vzdálená několik světelných let. Hvězdy jsou většinou tvořeny uhlíkem, to ano, ale tam se ve velkém množství v plynech na povrchu vytvářely těkavé látky; to znamená něco podivného. Když se konečně zase našli, podali hlášení o poměrech na hvězdě kartografický společnosti na Alkanu, která usoudila, že se jedná o vznik novy. Jelikož se složení hvězdy, která se stává novou, nemění, nedá se ze žádný vzdálenosti spektroanalyzátořem ani podobnejma přístrojema tenhle vývoj detekovat. Alkanskej Institut vyslal tým, kterej měl za úkol tu hvězdu pozorovat. V posledních padesáti letech jich studovali nějakejch dvacet, třicet. Do vzdálenosti asi jako je Merkur od Slunce rozestavili prstenec dálkově ovládaných stanic; ty vysílaly televizní obraz povrchu hvězdy; tyhle stanice shoří v okamžiku, kdy se hvězda dá do pohybu. Pokládali prstence stanic dál a dál, takže stanice sekundu po sekundě podávaly zprávy o celém dění. Ve vzdálenosti asi jednoho světelného týdne byly první stanice s lidskou posádkou; i ty jsou v okamžiku, kdy nova vybuchne, opuštěny a lidé se přesunou na vzdálenější. No, já jsem byl na lodi, která měla na jednu z těchto stanic s lidskou posádkou, která tam seděla a čekala, až hvězda vybuchne, dovézt zásoby. Víte, že doba, které je ve skutečnosti třeba, aby jasnost hvězdy vzrostla z normální hodnoty do maxima (což je asi dvaceti nebo třicetinásobek), je pouze asi dvě až tři hodiny.“

Lorq přikývl.

„Pořád se přesně neví, kdy nova, která je pozorována, vybuchne. Teď tomu přesně nerozumím, ale hvězda, ke které jsme se přibližovali, se dala do pohybu právě předtím, než jsme se dostali k naší konečné stanici. Možná to bylo samotným zakřivením prostoru nebo selháním přístrojů, ale stanici jsme minuli a vletěli přímo do hvězdy během první hodiny imploze.“ Dan se sklonil, aby usrkl pěnu.

„To je pravda,“ řekl Lorq. „Ale než jste se ocitli ve vzdálenosti asi tak Pluta od Slunce, měli jste být žářem rozloženi na atomy. Měli jste být rozdrceni odstředivými a dostředivými silami. Gravitační proudy vás měly roztrhat na kusy. Množství radiace, kterému byla loď

vystavena, mělo za prvé roztrhat všechny organické sloučeniny na lodi a za druhé rozštěpit všechny atomy na ionizovaný vodík -"

„Mohu vymyslet sedm dalších věcí, aniž bych se nějak přepínal, kapitáne -" Dan se odmlčel, „ale žádná z nich se nestala. Naše loď byla protažena přímo středem hvězdy - a *vylétla* na druhý straně. Zaneslo nás to v bezpečí do vzdálenosti asi dvou světelných tejdňů. Jakmile si kapitán uvědomil, co se děje, vložil se do toho a vypnul všechny senzorický vstupy, takže jsme se řídili poslepu. O hodinu později vykuk ven a byl překvapenější, že jsme pořád byli - ve stejném čase. Ale přístroje cestu zaznamenaly. Proletěli jsme přímo novou." Dan dopil. Podíval se stranou na Lorqa. „Zase vypadáte divoce, kapitáne."

„Jak jste si to vysvětlili?"

Dan pokrčil rameny. „Když nás na Alkanu zachytili, vynořila se spousta nápadů. Zachytili ty bubliny, víte, ty, jak vybuchují na povrchu každé hvězdy; dvakrát, třikrát větší než normálně velký planety. V těch bublinách je nižší teplota, asi tak osm set, tisíc stupňů. Taková teplota by možná loď nezničila. Možná jsme byli zachyceni v jedné z nich a proneslo nás to uvnitř ní hvězdou. Někdo jiný nadhodil, že snad jsou všechny frekvence energie novy polarizovány jedním směrem, zatímco něco způsobilo, že energie lodi se polarizovaly druhým, takže tak nějak prošly jedny druhými, aniž se dotkly. Ale ostatní přišli s takovou spoustou teorií, že tyto smetli. Nejpravděpodobnější se zdá, že když jsou čas a prostor předmětem tak divokých sil, jak je tomu uvnitř novy, zákony, které vládnou normálnímu soukolí fyziky a fyzikálních dějů tak, jak je známe, prostě najednou nefungují tak, jak mají." Dan znovu pokrčil rameny. „Nikdy se to nevyjasnilo."

„Hele! Koukni, na zemi ji má!"

„Jedna, dvě, ne, ona pryč se vleče -"

„Ne! On má ji! On má ji!"

Mechanik se zubil na celé kolo a převrávorat trampolínu přes soupeřku. Už pro něj přinesli půl tuctu sklenic; podle zvyku musel vypít tolik, kolik byl schopen, a zbytek vypil poražený. Většina důstojníků sešla dolů, aby mu pogratalovali a uzavřeli sázky na další zápas.

Lorq se zamračil. „Rád bych věděl -“

„Kapitáne, vím, že za to nemůžete, ale takhle byste *vypadat* neměl.“

„Rád bych věděl, Dane, jestli mají na Alkanu o téhle cestě nějaké záznamy.“

„Myslím, že mají. Jak jsem řekl, je to asi deset let...“

Ale Lorq se už zase díval na strop. Lamelová clona se ve větru, který bouřil arkskou nocí, zavřela. Kovová mandala úplně zakryla hvězdu.

Lorq zvedl ruce k obličeji. Jak usilovně pátral po podstatě myšlenky, která mu probíhala mozkem, rty se mu stáhly. Popraskaná plet' převáděla jeho výraz do grimasy zvířecích muk.

Dan začal znovu hovořit. Pak se zvedl a odcházel. Jeho chrupavčitý obličej vyjadřoval rozpaky.

Jmenoval se Lorq Von Ray. Musel si to tiše opakovat a opakováním se o tom ujišťovat; protože nitro mu právě rozštípl nápad. Jak seděl a díval se vzhůru, cítil se totálně roztřesený. Něco se v něm divoce rozdělilo, jako Princova ruka rozštěpila jeho tvář. Zamrkal, aby viděl hvězdy lépe. Jeho jméno bylo...

„Ano, kapitáne Von Rayi?“

„Uberte chod postranních lopatek.“

Myška ubral.

„Právě se dostáváme do stálého proudu. Zastavte postranní lopatky úplně. Lyncee a Ide, zůstaňte u svých lopatek a vemte si první hlídku. Vy ostatní si můžete na chvílku odpočinout.“ Lorquův hlas přehlušoval zvuky z vesmíru.

Myška se odvrátil od rumělkovitého síťoví, ve kterém byly zavěšeny sežehnuté hvězdy, zamrkal a ještě jednou si uvědomil existenci kajuty.

Olga blikala.

Myška se posadil na kanape, aby se odpočil.

Kapitán pokračoval:

„Uvidíme se v jídelně. A Myško, vezmi s sebou svůj...“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Myška vytáhl zpod kanape kožený vak a přehodil si ho přes rameno.

„...senzorický syrxin.“

Dveře za ním zapadly a Myška stál na vrcholu tří schodů nad modrým kobercem jídelny *Rocu*.

Schodiště se točilo ve vodopádu stínů: kovové jazyky, které se kroutily ve světle ze stropu, házely prasátka na zeď a na listy filodendronu, které stály před zrcadlo vitou mozaikou.

Katin se už usadil k vrstvené šachovnici na trojrozměrné šachy a rozestavoval figurky. Poslední věž zapadla do svého rohu a bublající křeslo, koule z rosolovitého glycerinu, vytvarovaná podle jeho těla, se zhouplo. „Tak dobrá, kdo si se mnou zahraje jako první?“

Kapitán Von Ray stál na vrcholu točitého schodiště. Jak vykročil, jeho roztržštěný obraz se sesypával po mozaice dolů.

„Kapitáne?“ Katin zvedl hlavu. „Myško? Kdo z vás chce hrát první?“

Tyť a Sebastián prošli klenutými dveřmi a přešli plošinu, která přemostovala bazén s bílými stěnami, jenž vyplňoval třetinu místnosti.

Zadul větřík.

Nad hlavami jim dovnitř vplula tma.

„K noze!“ řekl Sebastián.

Ruka v zásuvce sebou trhla a zvířata na ocelových řemíncích se pohnula. Obrovští miláčci se kolem něho složili, jako by byli z hadrů.

„Sebastiáne? Tyť? Hrajete šachy?“ Katin se otočil k plošině. „Pro mne to bývala vášeň, ale jsem už trochu z formy.“ Zadíval se nahoru na schody, vzal znovu věž do ruky a prohlížel si krystal s černým jádrem. „Kapitáne, řekněte mi, jsou tyhle figurky původní?“

Von Ray u paty schodiště pozdvihl červená obočí. „Ne.“

Katin se zazubil.

„A co jsou zač?“ Myška přešel koberec a díval se Katinovi přes rameno. „Ještě nikdy jsem takovéhle figurky neviděl.“

„Zvláštní styl šachových figurek," poznamenal Katin, „z Republiky Vega. Ale hodně se s tím stylem můžeš setkat v architektuře a v nábytku."

„Kde je Republika Vega?" Myška vzal do ruky pěšáka: uvnitř krystalu kroužila po nakloněné rovině kolem drahokamu v centru Sluneční soustava.

„Už není nikde. Datuje se k povstání ve dvacátém osmém století, kdy se Vega pokusila odštěpit od Draka. A neuspěla. Umění a architekturu tohoto období převzali naši umělečtí intelektuálové. Myslím si, že kolem celé téhle věci bylo něco heroického. Jistě se snažili, jak jen mohli, aby byli originální - poslední zastávka před dosažením kulturní autonomie a tak dále. Ale staly se z toho jakési společenské hry, které sledovaly získání vlivu." Vzal do ruky další figurku. „Pořád mám ty věci rád. Vyprodukovali tři zlaté hudebníky a jednoho neuvěřitelně dobrého básníka. Ačkoli jen jeden z hudebníků měl co dělat s povstáním. Tohle však většinou lidé neví."

„Neděláš si srandu?" řekl Myška. „Tak jo. Dám si s tebou partičku." Obešel šachovnici a usadil se v zeleném glycerinu. „Chceš černé nebo bílé?"

Von Ray se natáhl Myškoví přes rameno ke kontrolnímu panelu, který pokrýval opěrátko křesla, a stiskl mikro vypínač.

Světla na šachovnici zhasla.

„Hej, proč...?" Myškovův drsný šepot se mrzutě zadrhl.

„Vezmi si syrx, Myško," Lorq přešel ke skále s plastickým vzorem na žlutých dlaždičkách. „Když ti řeknu, abys stvořil novu, co uděláš, Myško?" Posadil se na kamenný výstupek.

„Nevím. Co máte na mysli?" Myška vytáhl z vaku nástroj. Palcem pohladil hmatník. Prsty přejely po indukční desce; malíček vrávorál na pompézním nehtu.

„Říkám ti. Udělej novu."

Myška se odmlčel. Pak řekl: „Tak dobře," a ruka mu poskočila.

Po blesku zahřmělo. Barvy, které v pozadí přetrvávajícího vjemu kroužily ve stále menších kruzích, zmizely.

„K noze!" poručil Sebastián. „Okamžitě k noze..."

Lorq se zasmál. „To nebylo špatné. Pojd' sem. Ne, vezmi s sebou tu svou pekelnou harfu." O kousek se na skále posunul, aby udělal místo. „Ukaž mi, jak to funguje."

„Mám vám ukázat, jak se hraje na syrx?"

„Správně."

Existují výrazy tváře, které lze postřehnout zvenčí; existují výrazy, které se projevují zevnitř, pouze chvěním rtů a očních víček. „Obvykle lidi nenechávám, aby na mé sladké dřevo hráli." Rty a víčka se mu chvěly.

„Ukaž mi to,"

Myškovy rty se zúžily. Řekl: „Podejte mi ruku." Když rozmístil kapitánovy prsty na pračcích obrazové rezonanční desky, rozzářilo se před nimi modré světlo. „Ted' se podívejte sem dolů." Myška ukazoval na přední stranu syringů. „Za těmito čočkami se třemi kolíky jsou holografické články. Ty se zaostřují v místě toho modrého světla a dávají vám trojrozměrný obraz. Jas a intenzitu kontrolujete tady. Pohněte rukou dopředu."

Světlo zintenzivnělo -

„Ted' zpátky."

- a ztlumilo se.

„Jak vytvoříš obraz?"

„Trvalo mi rok, než jsem se to naučil, kapitáne. Tyto struny kontrolují zvuk. Každá z nich neznámá různou notu; jsou to různá zvuková spojení. Výška tónů se mění přibližováním a oddalováním prstů, takhle."

Zatáhl za bronzovou strunu a v glissandu zazněly lidské hlasy v nepříjemných podtónech.

„Chcete ucítit atmosféru místa? Tady vzadu. Tenhle knoflík reguluje intenzitu představy. Můžete celou tu věc ovládat pomocí -"

„Dejme tomu, Myško, že existuje dívka, jejíž tvář chci vytvořit; zvuk jejího hlasu, který říká mé jméno; a také její vůni. Tak a ted' držím tvůj syrx v rukách."

Zvedl nástroj z Myškova klína. „Co bych měl udělat? "

„Cvičit. Podívejte, kapitáne, opravdu nemám rád, když si lidé hrají s mým sladkým dřevem -"

Natáhl se pro něj. Lorq zvedl syrx z Myškova dosahu. Pak se zasmál. „Tady ho máš.“

Myška popadl syrx a rychle přešel k šachovnici. Zatřásl vakem a nechal nástroj vklouznout dovnitř.

„Cvičit,“ opakoval Lorq. „Nemám čas. Ne, když se chystám zvítězit nad Princem s pomocí illyria, co?“

„Kapitáne Von Rayi?“

Lorq pohlédl na tazatele.

„Řekněte nám, o co vlastně jde?“

„Co chcete vědět?“ - Katin ještě držel ruku na vypínači, který by znovu oživil šachovnici. „Kam letíme? Jak se tam dostaneme? A proč?“

Po chvíli se Lorq vztyčil. „Na co se mě to ptáš, Katine?“

Šachovnice zablikala a ozářila Katinovu bradu.

„Jste ve hře a hrajete proti Red-shift Limited. Jaká jsou pravidla? A jaká bude cena?“

Lorq zavrtěl hlavou. „Zkus to znovu.“

„Dobrá. Jak získáme illyrium?“

„Ano, jak získáme ho?“ Tyřin tichý hlas je přinutil, aby se otočili. Stála na konci můstku, vedle Sebastiána, a míchala balíček karet. Když se na ni podívali, přestala. „Tak, že vrhneme se do explodující hvězdy?“ Zavrtěla hlavou. „Jak, kapitáne?“

Lorq položil ruce na koleno. „Lyncee? Ide?“

Na protilehlé zdi byly zavěšeny dvě pozlacené konstrukce. V té, která visela právě nad Myškovou hlavou, ležel na boku Idas, ozářen světlem z monitoru počítače. Na druhé straně místnosti byl v kabelech zamotán světlý Lynceus a vlasy a řasy se mu třpytily.

„Zatímco řídíte, sledujte, co se děje.“

„Jasně, kapitáne,“ zamumlal Idas tak, jako člověk mluvící ze spaní.

Lorq sepal ruce. „Už je to pěkná řádka let, co jsem si poprvé musel položit tuto otázku. Ten, kdo mi na ni dal odpověď, byl Dan.“

„Slepý Dan?“ - Myška.

„Dan, který skočil?“ - Katin

Lorq přikývl. „Místo této velké nákladní lodi“ -podíval se nahoru na umělé hvězdy, které se točily na vysokém tmavém stropu, aby jim připomněly, že se obklopeni bazény, kapradiním a siluetami skal řítí

mezi planetami - „jsem měl závodní loď, na které byl Dan kyborgem. Jednou jsem na jednom večírku v Paříži zůstal až příliš dlouho a Dan mě dopravil zpátky na Ark. Letěl se mnou celou tu cestu a sám řídil. Můj druhý kyborg, jeden mladík z vysoké školy, se zalekl a utekl." Zavrtěl hlavou. „Ještě, že tak. Ale kde jsem skončil. Jak bych se mohl zmocnit takového množství illyria, abych dohnal ke krachu Red-shift dříve, než by oni zničili nás? Kolik lidí by to rádo vědělo? Jednoho večera jsem se o tom zmínil Danovi, když jsme popíjeli v jachetním přístavu. Získat ho z hvězdy? Zahákl si palec za opasek, zadíval se na jednu větrnou clonu, která se roztahovala nad barem, a řekl: 'Kdyby nás zachytila nova.'" Lorq se rozhlédl po místnosti. „To mě přinutilo, abych si sedl a poslouchal."

„Co se mu přihodilo?" zeptal se Myška.

„Jak je možné, že byl tak dlouho nablízku, že se do ní dostal? To chci vědět." Katin vrátil věž na šachovnici a pohodlně se usadil do rosolovité hmoty. „No tak, kde byl Dan během celého toho ohňostroje?"

„V okamžiku, kdy hvězda vybuchla, byl členem posádky, která vezla zásoby na jednu z výzkumných stanic Alkanského Institutu."

Myška se ohlédl na Tyě a Sebastiána, kteří debatu poslouchali od schodů na konci plošiny. Tyě znovu míchala karty.

„Je trochu znepokojivé, kolik toho po tisíci letech studia, od nedávné doby až do daleké minulosti, nevíme o tom, co se děje uprostřed nejtragičtější z hvězdných katastrof. Složení hmoty zůstává stejné, pouze její uspořádání uvnitř hvězdy je rozerváno procesem, kterému ještě stále zcela nerozumíme. Mohl by být následkem účinku harmonických kmitů slapových proudů. Mohla by to být dokonce zlomyslnost Maxwellova zlého ducha. Nejdelší vývoje nov, které byly pozorovány, trvaly rok a půl, ale ty byly vždy zachyceny až poté, co už byly v činnosti. Čas, který nova potřebuje k dosažení maximální intenzity, je od chvíle, kdy exploduje, jen několik hodin. V případě supernovy -ty byly v naší Galaxii zaznamenány jen dvě; jedna ve třináctém století v souhvězdí Kassiopeji, druhá bezejmenná hvězda ve 24. století a ani jedna z nich nemohla být studována zblízka - trvá výbuch asi dva dny; u supernovy vzrůstá jas několik set tisíckrát. Výsledná světelná a rádiová záře supernovy je větší než jas

všech hvězd v Galaxii. Alkanský Institut objevil ostatní galaxie jednoduše proto, že se uvnitř nich objevila supernova a téměř úplná anihilace jediné hvězdy učinila celou galaxii s několika miliony hvězd viditelnou."

Tyť přehazovala karty z ruky do ruky.

„Co se Danovi stalo?" zeptal se Sebastián. Vodítky přitáhl zvířátka blíže ke kolenům.

„Jeho loď přeletěla místo určení a byla vtažena do středu hvězdy uprostřed první hodiny imploze - a potom vymrštnuta na druhé straně." Žluté oči byly upřeny na Katina. V rozervaných rysech se daly jen obtížně číst jemné odchylky Lorqových emocí.

Katin, který byl na obtížné čtení zvyklý, svěsil ramena a snažil se zapadnout do křesla co nejhlouběji.

„Na výstrahu měli jen několik sekund. Všechno, co mohl kapitán udělat, bylo uzavřít v místnostech senzorické vstupy."

„Oni naslepo letěli?" zeptal se Sebastián.

Lorq přikývl.

„To byla ta nova, ve které Dan byl, ještě než se setkal s vámi, ta první," utvrdil se Katin.

„Správně."

„Co se stalo v té druhé?"

„V té první se udala ještě jedna věc. Přiletěl jsem na Alkanský Institut a na celou tu záležitost jsem se důkladně podíval. Trup lodi byl zjizvený od bombardování volným létajícím materiálem přibližně z doby, kdy loď byla uprostřed novy. Jediná látka, která by byla schopna se odtrhnout a vplout do oblasti ochrany kolem lodi, musela být formována z téměř pevné jaderné hmoty ve hvězdném centru. Musela být zformována z prvků s obrovskými jádry, nejméně tříkrát-čtyřikrát většími, než má uran."

„Chcete tím říci, že loď byla bombardována meteority z illyria?" chtěl vědět Myška.

„Jedna z věcí, které se udaly uvnitř *druhé* novy." - Lorq se znovu podíval na Katina - „byla ta, že Dan neuposlechl mého rozkazu. Naše expedice byla organizována v úplné tajnosti. Jakmile byla pomocí mé tety z Alkanského Institutu lokalizována další nova, aniž by bylo dáno někomu na vědomí, proč tam chceme letět a expedice se vydala

na cestu, snažil jsem se v mezích možností vytvořit původní podmínky, při kterých Danova loď vlétla do hvězdy; včetně toho, že jsme celý manévř provedli naslepo. Tehdy jsem vydal posádce rozkaz, aby všichni nechali senzorické vstupy ve svých percepčních komorách uzavřené. Dan se v rozporu s rozkazy rozhodl, že se podívá na to, co posledně neviděl." Lorq se postavil a otočil zády k posádce. „Ještě jsme ani nebyli v oblasti, kde by bylo možné fyzikální ohrožení lodi. Najednou jsem ucítil, jak se jedna z lodních lopatek divoce zmitá. Pak jsem uslyšel, jak Dan zařval." Otočil se k nim čelem. „Vymanévřovali jsme ven a belhali se zpátky do Draka. Využili jsme slapové proudy směřující ke Slunci a přistáli na stanici Triton. Utajení skončilo před dvěma měsíci."

„Utajení?" zeptal se Katin.

Ta zkroucená věc, která se Lorqovi ukázala na tváři, byl úsměv. „Už nikdy víc. Raději jsem přiletěl na stanici Triton v Draku, než abych se ukrýval v Plejádách. Propustil jsem celou posádku a nakázal jim, aby co nejvíce lidem řekli vše, co vědí. Toho blázna jsem nechal, aby se potácel po okolí přístavu a vykládal nesmysly, dokud ho nestrávil Peklo. Čekal jsem. A čekal jsem, dokud jsem se nedočkal toho, nač jsem čekal. Pak jsem si vás vyzvedl přímo ze shromaždiště v přístavu. Řekl jsem vám, co se chystám udělat. Komu jste to řekli? Kolik lidí slyšelo, co jsem vám říkal? Před kolika lidmi jste si mumlali a drbali se při tom na hlavách? To je ale zvláštní džob, co?" Lorq spojil ruce na hrotu kamene.

„Na co jste čekal?"

„Na vzkaz od Prince."

„Dostal jste ho?"

„Ano."

„Co v něm bylo?"

„Záleží na tom?" Lorq vydal zvuk, který zněl skoro jako smích. Jen to šlo z břicha. „Ještě jsem si to nepřehrál."

„Proč ne?" zeptal se Myška. „Nechcete vědět, co v něm je?"

„Vím, co dělá. To stačí. Vrátime se na Alkane a lokalizujeme další novu. Mí matematici přišli se spoustou teorií, které by mohly vysvětlit fenomén, který nám umožní vnořit se do hvězdy. Podle

všech se na konci těch prvních několika hodin, během nichž jas hvězdy vzroste k vrcholné intenzitě, účinek obrací."

„Jak dlouho trvá to, než nova zanikne?" zeptal se Sebastián.

„Několik týdnů, snad dva měsíce. Supernově může trvat až dva roky, než se rozpadne."

„Ten vzkaz," řekl Myška. „Nechcete vidět, co Prince říká?"

„Vy ano?"

Katin se náhle naklonil přes šachovnici. „Ano."

Lorq se zasmál. „Tak dobrá." Dlouhými kroky přešel místnost. Ještě jednou se dotkl kontrolního panelu na Myškově křesle.

Světelná fantazie v největší konstrukci na vysoké zdi vybledla do dvoumetrového oválu ze zlatých listů.

„Tak. Tohle jsi dělal po celé ty roky," řekl Prince.

Myška pozoroval vyzábělé čelisti a jeho vlastní se přitom sevřely; zvedl oči k Princovým řídkým, jasným vlasům a čelo mu ztuhlo. Poposedl v křesle dopředu a prsty nervózně škubal ve snaze vytvarovat, tak jako na syringů, ten lopatkovitý nos, ty studnice modří.

Katin vyvalil oči. Jak se nevědomky odtahoval, podpatky sandálů hrabaly po koberci.

„Nevím, čeho si myslíš, že dosáhneš. A je mi to jedno. Ale..."

„To Prince je?" zašeptala Tyž.

„....ztroskotáš. Věř mi." Prince se usmál.

A Tyžino šeptání se změnilo v zalapání po dechu.

„Ne. Já dokonce vím, kam se chystáš. Ale dej pozor. Já tam budu první. A pak" - pozvedl ruku v černé rukavici - „uvidíme." Natáhl ruku dlaní dopředu tak, že zakryl obrazovku. Pak se prsty rychle mihly a bylo slyšet, jak sklo řinčelo -

Tyž tlumeně vykřikla.

Prince udeřil do objektivu kamery takovou silou, že ho rozdrtil.

Myška se ohlédl na Tyž; upustila karty.

Zvířata na řemíncích mávala křídly; vítr rozehnal Tyžiny karty po koberci.

„Tady jsou," říkal Katin, „mám je!" Vyklonil se ze sedadla a svými nešikovnými rukama šátral po podlaze. Lorq se začal znovu smát.

Jedna karta na koberečku u Myškových nohou se převrátila. Trojrozměrné slunce nad černým mořem zářilo uvnitř laminovaného kovu. Nad hradbou moře bylo nebe plné plamenů. Na pobřeží se drželi za ruce dva nahatí chlapci. Ten tmavý se díval přimhouřenýma očima do slunce, s tváří ozářenou a plnou úžasu. Ten s vlasy jako koudel pozoroval jejich vlastní stíny na písku.

Lorquův smích se valil jídelnou jako mnohočetné exploze.

„Prince přijal výzvu." Poklepal na kámen. „To je dobře! Velmi dobře! Hej, myslíš si, že se setkáme ve hvězdném žáru?" Pozvedl ruku a zaťal ji v pěst. „Cítím ten jeho pařát. Dobře! Ano, dobře!"

Myška rychle posbíral karty. Přejel pohledem z kapitána na promítací stěnu, kde byly obličej a ruka vystřídány polychromatickými měňavými barvami. (A na protější stěně leželi ve svých menších konstrukcích nejasně osvětlený Idas a bledý Lynceus.) Očima sklouzl zpátky na dva chlapce pod explodujícím sluncem.

Jak se tak díval, prsty levé nohy dupal po koberci a prsty na pravé noze svíraly podrážku boty; vzadu za stehny, zamotaný v nervech podél páteře, ho osahával strach. Znenadání upustil kartu do vaku se syringem. Jeho prsty spočinuly ve vaku na laminátu a začaly se potit. Když ten obraz neviděl, měl z něj dokonce ještě větší hrůzu. Vytáhl ruku z vaku a otřel si ji o bok a pak se podíval, jestli ho někdo nepozoruje.

Katin si prohlížel karty, které sebral. „Tak tohle jste hráli, Tyť? Tarot?" Vzhlédl. „Myško, ty jsi cikán. Vsadil bych se, že už jsi takovéhle karty viděl." Karty držel nahoře, aby si je Myška mohl prohlédnout.

Myška přikývl, aniž se podíval. Snažil se držet ruku dál od boku. (Kdysi existovala velká žena, která seděla u ohně - ve špinavé potištěné sukni - a muži s kníry rozsazení dokola pod ozářeným skalním převisem, kteří se dívali, jak se karty v jejích umaštěných rukou blýskají. Ale to bývalo...)

„Sem," řekla Tyť. „Ty mě je dej."

Natáhla ruku.

„Mohu si prohlédnout celý svazek?" zeptal se Katin.

Její šedivé oči se rozšířily. „Ne." V hlase jí zaznělo překvapení.

„Omlouvám se," Katin byl celý zmatený. „Nechtěl jsem..."

Tyž si vzala karty.

„Tyž... ty čteš v kartách?" Katin se snažil zabránit tváři, aby mu neztuhla.

Přikývla.

„Čtení Tarotu je ve Federaci běžné," řekl Lorq. Seděl na plastice. „Princovu vzkazu, tvé karty něco řeknou?" Jak se otáčel, oči mu zazářily jako zlato, jako jaspis. „Možná tvé karty o Princovi a o mně promluví?"

Myška byl překvapen, jak snadno přešel kapitán do dialektu Plejád. Lehce a krátce se usmál.

Lorq slezl z kamene. „Co karty o tomto letu do noci říkají?"

Sebastián, který se upřeně díval zpod hustého blond'atého obočí, přisunul svou temnou postavu blíže.

„Já jejich obrazce vidět chci. Ano. Kde Prince a já mezi kartami své místo máme? "

Pokud bude čist, budu mít příležitost uvidět více karet: Katin se zazubil. „Ano, Tyž. Vylož nám karty o kapitánově výpravě. Jak dobře umí čist, Sebastiáne?"

„Tyž nikdy nesplete se."

„Tyž, na několik vteřin jen Princovu tvář jsi viděla. Ve tváři čáry lidského osudu zmapovány jsou." Lorq si dal ruce v bok. „Z jizvy, která se přes mou tvář táhne, ty můžeš říci, kde ty čáry můj osud protnou?"

„Ne, kapitáne -" Očima sjela k rukám. Karty vypadaly příliš veliké pro její teď nehybné prsty. „Já karty jen seřadím a čtu."

„Od té doby, co jsem byl na škole, jsem nikoho Tarot čist neviděl." Katin se ohlédl na Myšku. „Do mého filozofického semináře chodil jeden podivín, který karty čist uměl. Myslím si, že kdysi byste mě mohli docela dobře nazývat amatérským fanouškem *Knihy Toth*, jak byla nesprávně označena v sedmáctém století. Spíš bych řekl" - odmlčel se, aby mu to Tyž potvrdila- „*Knihy Grálu*?"

Nikdo se neozval.

„No tak, Tyž, vylož mi je." Lorq svěsil ruce podél těla.

Špičky Tyžiných prstů odpočívaly na zlatém opěradle. Ze svého sedadla na konci plošiny se šedivýma očima, rozpůlenýma kožními řasami, dívala někam mezi Katina a Lorqa.

„Vyložím."

„Myško," zavolal Katin, „pojď se podívat. Řekneš nám, co si o tom představení myslíš."

Myška se postavil do světla hracího stolu: „Hej..."

Otočili se za jeho žalostným hlasem.

„Vy tomu věříte?"

Katin zvedl obočí.

„O *mně* říkáte, že jsem pověřivý, protože plivu do řeky? A teď si vykládáte budoucnost z karet! *Tssss!*" Tohle ve skutečnosti neodpovídá zvuku, který vyrazil. Ale znamenal opovržení. Jeho zlatá náušnice se třásla a blýskala.

Katin se zamračil.

Tyžina ruka přečnívala přes plošinu.

Myška se odvážil až do půlky koberce. „Opravdu se chystáte to zkusit a vykládat budoucnost z karet? To je hloupost! *Pověřivost!*"

„To tedy není, Myško," kontroval Katin. „Člověk by si myslel, že ze všech lidí právě ty -"

Myška mávl ruku a chraplavě se zasmál. „Ty, Katine, a karty. To je teda něco!"

„Ty karty, Myško, vlastně nic neříkají. Jednoduše podávají zasvěcený komentář ke stávajícím situacím ..."

„Karty nejsou do ničeho zasvěcené! Jsou kovové a umělohmotné. Nemají -"

„Myško, těch sedmdesát osm karet Tarotu představuje symboly a mytologické obrazy, které se během čtyřiceti pěti století stále opakují a odrážejí děje lidské historie. Člověk, který těmto symbolům rozumí, může vytvořit dialog k dané situaci. Kolem toho není nic pověřivého. *Kniha Proměn*, dokonce chaldejská astrologie začnou být pověrečnými pouze tehdy, když jsou zneužity spíš k nařizování než k návrhům a k tomu, aby byly jakýmsi průvodci."

Myška znovu vyloudil ten zvuk.

„Opravdu, Myško! Je to dokonale logické; mluvíš jako někdo, kdo žil před tisíci lety."

„Hej, kapitáne?" Myška urazil zbytek vzdálenosti a objevil se u Lorqova lokte. Pokradmu se díval na balíček karet v Tyžině klíně.

„Vy na takové věci věříte?“ Ruka mu klesla na Katinovo předloktí, jako kdyby ho chtěl uchopit, možná udržet v klidu.

V tygřích očích pod zrzavým obočím hrál výraz veselí; Lorq se zazubil:

„Tyž, mě karty vylož.“

Obrátila balíček lícem nahoru a podávala mu obrázky - „Kapitáne, vybrat můžete si -“ z ruky do ruky.

Lorq se posadil, aby lépe viděl. Náhle ukazováčkem pohyb karet přerušil.

„*Vesmír*, alespoň to tak vypadá.“ Pojmenoval kartu, na niž dopadl jeho prst. „V tomto závodě je cenou vesmír.“ Vzhlédl na Myšku a Katina. „Myslíte si, že bych měl za začátek výkladu zvolit *Vesmír*?“

Výraz veselí se, zarámován velikostí jeho ramen, zmenšil.

Myška odpověděl zkřivením tmavých rtů.

„Do toho,“ řekl Katin.

Lorq vytáhl kartu.

V ranní mlze se chvěly bříza, tis a ibišek; v modrém svítání na mýtině poskakovala a dováděla nahá postava.

„Ach,“ řekl Katin, „Tančící Hermafrodit, spojení všech mužských a ženských principů.“ Promnul si dvěma prsty ucho. „Víte, asi po tři sta let nebo tak nějak, přibližně od roku 1890 do začátku vesmírných cest, existovala velmi pokřesťanštěná řada karet Tarotu, navržená nějakým přítelem Williama Butlera Yeatse, která se stala tak oblíbenou, že téměř zakryla původní významy.“

Když Lorq kartu naklonil, ohyb paprsků způsobil, že v mystickém háji probleskovala a zase mizela zvířata. Myškova ruka na Katinově paži ztuhla. Tázavě pozvedl bradu.

„Zvířata Apokalypsy,“ odpověděl Katin. Přes kapitánovo rameno ukázal do čtyř rohů háje. „Býk, Lev, Orel a ta zvláštní malá příšerka podobná opici tady vzadu je trpasličí bůh Bes, původně z Egypta a Anatolie, ochránce rodících žen, bič na lakotné, štědrý a zároveň strašný bůh. Jeho socha je docela slavná: nahrbený, rozšklebený, zatíná tesáky a kopuluje se lvicí.“

„Jó,“ zašeptal Myška. „Tu sochu jsem viděl.“

„Tys ji viděl? Kde?“

„V nějakém muzeu." Pokrčil rameny. „Myslím, že v Istanbulu. Když jsem byl dítě, vzal mě tam nějaký turista."

„Já jsem se, bohužel," zadumal se Katin, „spokojil s trojrozměrnými hologramy."

„Jenomže to není trpaslík. Je -" když se Myška podíval na Katina, jeho drásavý hlas zaváhal, „možná dvakrát větší, než jsi ty." Zakoulel očima při nenadálé vzpomínce a ukázal žilkovaná bělma.

„Kapitáne Von Rayi, vy dobře Tarot znáte?" zeptal se Sebastián.

„Vykládali mi karty asi tak dvanáctkrát," vysvětloval Lorq. „Moje matka neměla ráda, když jsem se zastavoval u vykladačů, kteří měli rozložené malé stolky pod křížovatkami větrolamů v ulicích. Jednou, když mi bylo pět nebo šest, podařilo se mi ztratit se. Když jsem se toulal po části Arku, kde jsem nikdy předtím nebyl, zastavil jsem se a nechal jsem si vyložit osud." Zasmál se; Myška, který odhadl stažení jeho obličeje správně, očekával zuřivost. „Když jsem se vrátil domů a řekl to matce, velice se rozčilila a řekla mi, že už to nesmím udělat."

„Věděla, že je to hloupost!" zašeptal Myška.

„Co vám ty karty řekly?" zeptal se Katin.

„Něco o smrti v rodině."

„A zemřel někdo?"

Lorq přimhouřil oči. „O měsíc později zavraždili mého strýce."

Katin se zamyslel. Strýc kapitána Lorqa Von Raye?

„Ale dobře karty neznáte?" zeptal se ještě jednou Sebastián.

„Pouze jména několika z nich- *Slunce, Měsíc, Oběšenec*. Ale nikdy nezkoumal jsem jejich významy."

„Oh," přikývl Sebastián. „První karta, kterou zvednete, vždy vaše je. Ale *Vesmír* karta Velké Arkany je. Reprezentovat nemůže lidskou bytost. Nemůžete zvolit ji."

Lorq se zamračil. Rozpaky vypadaly jako vztek. Sebastián si to vyložil špatně, a tak zmlkl.

„Je to tak," pokračoval Katin, „že v balíčku karet Tarotu je padesát šest karet Malé Arkany - právě jako padesát dva hracích karet, pouze se spodky, svršky, královnami a králi jako dvorními kartami. Ty se dotýkají normálních lidských záležitostí: lásky, smrti, daní - a takových věcí. Pak je dvacet dva dalších karet: Velká Arkana

- s kartami jako jsou *Blázen* a *Oběšenec*. Ty představují prvotní kosmické entity. Nemůžete si zvolit jednu z nich, aby vás zastupovala."

Lorq se díval na kartu několik vteřin. „Proč ne?" Pohlédl na Katina. Jakýkoli výraz mu z tváře zmizel. „Ta karta se mi líbí. Tyž řekla, abych si vybral a já si vybírám."

Sebastián zvedl ruku. „Ale -"

Tyžiny štíhlé prsty uchopily chlupatou paži jejího partnera. „Vybral si," řekla. Kov z jejích očí šlehl ze Sebastiána na kapitána a na kartu. „Zde, položte ji." Naznačila mu, aby kartu položil. „Kapitán, kterou kartu chce, může si vybrat."

Lorq položil kartu na koberec, tanečnickovu hlavu směrem k sobě, nohy směrem k Tyž.

„*Vesmír* naruby," mumlal si Katin.

Tyž vzhledla. „Obráceně pro vás, hlavou vzhůru pro mne je." Její hlas zněl ostře.

„První karta, kterou vyberete, nic nevěstí, kapitáne," řekl Katin. „První karta vlastně odstraňuje z vašeho výkladu veškeré možnosti, které představuje."

„Co představuje?" zeptal se Lorq.

„V ní mužský a ženský princip se spojí," řekla Tyž. „Meč a pohár, žezlo a spojené nádoby. Naplnění a určitý úspěch znamená to; kosmický stav božského vědomí to značí. Vítězství."

„A to všechno bude z mé budoucnosti odebráno?" Lorquův obličej opět předstíral veselí. „Dobrá! Co by to bylo za závod, kdybych věděl, že vyhraju?"

„Ze je obráceně znamená posedlost jednou věcí, tvrdohlavost," připojil k tomu Katin. „Odmítnutí učit se-"

Tyž náhle sbalila karty. Natáhla ruku s balíčkem. „Ty, Katine, vykládání dokončíš?"

„Oho?... Já... Podívej, omlouvám se. Já ne... stejně znám význam pouze asi tuctu karet." Uši mu zrudly. „Budu zticha."

O podlahu se otřelo křídlo.

Sebastián stál a odtahoval své miláčky pryč. Jeden mu křídlem tloukl o rameno. Zvířilo to vzduch a Myšku zalechtaly vlasy na čele.

Všichni teď stáli, až na Lorqa a Tyž, kteří seděli s Tančícím Hermafroditem mezi sebou.

Tyž ještě jednou zamíchala a rozložila karty, tentokrát lícem dospod.

„Vyberte si.“

Hrubé prsty se silnými nehty zaťukaly na kartu a táhly:

Dělník stál před dvojitou kamennou klenbou, do zápěstí měl zapojenou pilu na řezání kamene. Přístroj tesal do rozpěry třetí pěticípou hvězdu. Řemeslníka a průčelí budovy zalévala sluneční záře. Vstupní branou mizela tma.

„Hvězdná Trojka. Tuto kartu otočte.“

Myška se zadíval na kapitánovo předloktí. Oválná zásuvka se mezi zdvojenou šlachou na zápěstí téměř ztrácela.

Myška se dotkl zásuvky na své ruce. Vložka z umělé hmoty zabírala čtvrtinu šířky zápěstí: přitom byly obě zásuvky stejně velké.

Kapitán položil Hvězdnou Trojku na *Vesmír*.

„Znovu vyberte.“

Vytáhl kartu vzhůru nohama:

O rukojeť meče, na kterém byl vytesán ozdobný stříbrný ještěr, se opírala černovlasá postava v kabátě z brokátu a botách z vydělávané kůže. Postava stála ve stínu, který vrhal skalní útes; Myška nebyl s to říci, zda jde o hochu či dívku.

„Mečový Spodek naruby. Tuto kartu napříč položte.“

Lorq kartu umístil napříč přes Hvězdnou Trojku.

„Znovu vyberte.“

V průzračném nebi nad pobřežím, kde poletovali ptáci, byla z chuchvalců mlhy vystřena ruka, která držela pěticípý znak ve tvaru hvězdy, lemovaný kruhem.

„Hvězdné Eso.“ Tyž ukázala pod zkřížené karty. Lorq tam kartu položil. „Tato karta pod vámi leží. Vybírejte.“

Na dlážděném chodníčku uvnitř zahrady stál velký blondatý mládenec. Díval se nahoru, ruce měl za zády. Na rameno se mu chystal usednout červený ptáček. Přes kameny, kterými byl dvorek vydlážděn, bylo vyryto devět obrysů ve tvaru hvězdy.

„Hvězdná Devítka.“ Ukázala vedle vzoru na koberci. „Tato karta za vámi leží.“

Lorq kartu položil na určené místo.

„Vybírejte.“

Znovu hlavou dolů:

Fialové nebe hořelo mezi bouřkovými mraky. Blesk zapálil vrcholek kamenné věže. Dva muži právě vyskakovali z horního balkonu. Jeden byl oblečen v šatech boháče. Bylo dokonce vidět prsteny s drahokamy a zlaté stužky na jeho sandálech. Druhý byl v obyčejném pracovním kabátci, vousatý a bosý.

„Věž hlavou dolů!“ zašeptal Katin. „Oh - oh. Víím, co to -“ a zmlkl, protože se na něj Tyž a Sebastián podívali.

„Věž hlavou dolů.“ Tyž ukázala na vzor. „Tato nad vámi leží.“

Lorq položil kartu na příslušné místo a pak vytáhl sedmou.

„Obrácená Mečová Dvojka.“

Hlavou dolů:

Žena se zavázanýma očima seděla v křesle čelem k oceánu a na prsou držela dva zkřížené meče.

„Tato před vámi leží.“

Prvních sedm karet tvořilo kříž: tři karty ve středu a čtyři karty kolem nich.

„Znovu zvolte.“

Lorq zvolil.

„Mečový Král. Sem položte ho.“

Král přišel na levé rameno kříže.

„A ještě jednou.“

Lorq vytáhl devátou kartu.

„Obrácená Trojka v Maršálských holích.“

Ta přišla pod Krále.

„*Đábel*-“

Katin se podíval na Myškovu ruku. Myška měl ohnuté prsty a malým nehtem ťukal Katinovi do ramene.

„- hlavou dolů.“

Prsty povolily; Katin se ohlédl na Tyž.

„Sem položte to.“ Obrácený *Đábel* přišel pod Maršálské Hole. „A vyberte.“

„Mečová Královna. Tuto poslední kartu sem položte.“

Pod křížem byla teď položena vertikální řada ze čtyř karet.

Tyň balíček karet sklepla.

Podrbala se pod bradou. Jak se naklonila nad úžasně živá dioramata, ocelově zbarvené vlasy se jí zavlnily na rameni.

„Vidíš v tom Prince?“ zeptal se Lorq. „Vidíš mě a hvězdu, za níž jdu?“

„Vás já vidím; a Prince. A nějakou ženu také, která je s Princem nějak příbuzná, je tmavá -“

„Černé vlasy, ale modré oči?“ řekl Lorq. „Princovy oči jsou modré.“

Tyň přikývla.

„Ji také vidím.“

„To je Ruby.“

„Karty ponejvíce meče a hvězdy jsou. Hodně peněz vidím. Také velký zápas kolem toho a o co jde.“

„O sedm tun illyria?“ mumlal si Myška. „To nemusíš číst karty, abys to věděla -“

„Pssst...” Katin.

„Jediný pozitivní vliv z Velké Arkany *Ďábel* je. Karta násilí, revoluce, zápasu to je. Avšak také zrození duchovního porozumění to značí. Hvězdy na začátku vašeho výkladu leží. To karty peněz a bohatství jsou. Meče je přibíjejí; karty moci a konfliktů. Maršálská Hůl symbolem intelektu a tvořivosti je. I když množství Maršálských Holí nízké je (tři), vysoko ve výkladu stojí. To dobré je. Ale žádné poháry - symbol emocí a obzvlášť lásky - tam nejsou. Špatné to je. Aby dobré to bylo, Maršálské Hole Poháry mít musí.“ Pozvedla karty ve středu kříže: *Vesmír*, Hvězdnou Trojku a Mečového Spodka.

„Nyní...” Tyň se odmlčela. Čtyři muži se zvedli současně. „Vy sám vidíte sebe jako svět. Karta, která zakrývá vás, o vznešenosti, aristokratičnosti hovoří. Také o nějakých schopnostech, které máte -“

„Říkal jste, že jste býval kapitánem na závodních lodích, že?“ ptal se Katin.

„To s materiálním vzestupem souvisí, tato karta prozrazuje. Ale cestu zkříží vám Mečový Spodek.“

„To je Prince?“

Tyň zavrtěla hlavou.

„Mladší osoba to je. Někdo už blízko vás nyní to je. Někdo, koho znáte. Tmavý, velmi mladý muž, možná...”

Katin byl první, kdo se na Myšku podíval.

„- kdo nějak mezi vás a vaši hořící hvězdu vstoupí.”

Ted’ se ohlédl přes rameno Lorq.

„Hej, no tak. Koukněte...” Myška se na ostatní mračil. „Co uděláte? Kvůli nějakým hloupým kartám mě upálíte při prvním mezipřistání? Myslíte si, že vám mohu zkřížit cestu?”

„I když by ho upálil,” řekla Tyž a podívala se na Lorqa, „nic by se nezměnilo.”

Kapitán poplácal Myšku po boku: „Toho si nevšímej, Myško.”

„Pokud těm kartám, kapitáne, nevěříte, proč ztrácíte čas posloucháním...?” a odmlčel se, protože Tyž vrátila karty na původní místo.

„Ve vaší nedávné minulosti,” pokračovala Tyž, „Hvězdné Eso leží. Znovu moře peněz, ale k dobrému účelu nasměrovaných.”

„Sestavení této expedice muselo stát strašně moc,” komentoval to Katin.

„A co ještě? ” Sebastián hladil své miláčky po hlavě.

„V daleké minulosti Hvězdná Devítka leží. Opět karta bohatství to je. Vy úspěchu jste navyklý. Nejlepších věcí jste užíval si. Ale ve vaší nedávné minulosti obrácená Věž je. Obecně znamená to -”

„-jít přímo do vězení. Nepřekonat. Ne -” Katinovi se znovu rozhořely uši, když se na něj Tyž podívala přimhouřenýma očima. „-shromáždit dvě stě liber.” Odkášlal si.

„Uvěznění tato karta značí; veliký, nesmírně vysoký dům.”

„To je dům Von Rayů? ”

„Čí dům neřekla jsem.”

Lorq se zasmál.

„Za ním obrácená Mečová Dvojka leží. Na nepřírozenou vášeň si, kapitáne, pozor dejte!”

„Co má *tohle* znamenat?” zašeptal Myška.

Ale Tyž se už přesunula ze sedmikartového kříže ke čtyřčlenné řadě.

„Na počátku vašeho úsilí Mečový Král sedí.”

„To je můj přítel Prince?”

„To je. Váš život ovlivňovat může. On silný muž je a snadno k moudrosti vás vést může; a také ke smrti." Pak vzhlédla s obličejem silně rozrušeným: „Stejně tak, všechny vaše životy... On -"

Když dál nepokračovala, Lorq se zeptal: „Co je, Tyž?" Hlas se jí už zklidnil a stal se hlubším, pevnějším.

„Pod ním -"

„Co to znamenalo, Tyž?"

„- obrácená Trojka Maršálských Holí leží. Na jeho nabídky pozor si dejte. Nejlepší věcí proti zklamání očekávání je. Základem toho Ďábel je. Ale obrácený. Vy to duševní porozumění, o kterém mluvila jsem, získáte v -"

„Hej," Myška se podíval na Katina, „co vidíš?"

„Pssst."

„- nastávajícím zápase, povrch věcí odpadne. A to pod ním zvláštní a zvláštnější zdát se bude. A ačkoli Mečový Král stěny reality zpátky vytáhne, za nimi Mečovou Královnu objevíte."

„To je... Ruby? Řekni mi, Tyž, vidíš tu hvězdu?"

„Žádnou hvězdu. Jenom tu ženu. Tmavou a obdařenou silou jako její bratr, která vrhá stín na -"

„Ze které hvězdy je to světlo?"

„Její stín přes oba, vás i Prince padá -"

Lorq zamával nad kartami rukama. „A hvězda?"

„Váš stín do noci je vržen. Hvězdy na nebi vidím. Ale stále žádné jednotlivé slunce -"

„Ne!" To byl Myška. „Je to všechno hloupost! Nesmysl! Nic to neznamená, kapitáne!" Rýpl nehtem a Katin trhl paží. „Nemůže vám jejich prostřednictvím nic prozradit!" Náhle se naklonil na stranu. Obutou nohou kopl mezi Sebastiánovy příšerky. Ty vylétly a zmítaly se na konci řetězů.

„Hej, Myško! Co to -"

Bosou nohou přešel přes rozložené karty.

„Hej!"

Sebastián stáhl třepetající se stíny k sobě. „No tak, na místě zůstaňte už!" Jeho ruka se pohybovala z hlavy na hlavu a prsty je tišily a hladily za tmavýma ušima a čelistmi.

Ale Myška už kráčet po můstku přes bazén. Dokud nezmizel, viděli, že vak ho při každém kroku klepl do boku.

„Půjdu za ním, kapitáne.“ Katin vyběhl na můstek.

Když se křídla u Sebastiánových nohou zklidnila, Lorq povstal.

Tyž poskládala rozházené karty na kolena.

„Vás dva zpátky k lopatkám já dám. Lyncea a Ida uvolním.“

Úsměv vypadal tak zúčastněně jako humor převedený do křeče. „Vy do kajut jděte.“

Když Tyž vstala, Lorq ji vzal za paži. Tváří se jí jeden po druhém přehnal tři výrazy: překvapení, strach a třetí přišel poněkud neurčitý, až když rozpoznala *jeho* výraz.

„Za to, co jsi v kartách četla, Tyž, já ti děkuji.“

Sebastián se pohnul, aby odtáhl její ruku z kapitánovy.

„Ještě jednou, já ti děkuji.“

V chodbě vedoucí k velitelskému můstku *Rocu* se po černé zdi přesunovaly promítané hvězdy. Myška s vakem v klíně seděl se zkříženýma nohama naproti té modré hvězdě. Ruce ukryté v kůži dávaly tvarům formu. Zíral na kroužící světla.

Katin šel pomalu chodbou a ruce měl za zády. „Co je to s tebou, k sakru?“ zeptal se přátelsky.

Myška na něj pohlédl a očima zachytil hvězdu, která se vynořila Katinovi z ucha.

„Zajisté si věci rád komplikuješ.“

Hvězda se sunula dolů a zmizela v podlaze.

„A jen tak mimochodem, co to bylo za kartu, kterou sis schoval do vaku?“

Myškovy oči se rychle vrátily ke Katinovým. Zamrkal.

„Já si takových věcí všímám velmi pozorně.“ Katin se opřel o zeď posetou hvězdami. Projektor na stropě, který zdvojoval noc, jež vládla venku, vysílal světelné skvrny na jeho malý obličej a dlouhé, ploché břicho. „Tohle není nejlepší způsob, jak si kapitána naklonit. Máš nějaké divné nápady, Myško - i když připustím, že mě fascinují. Kdyby mi někdo býval řekl, že budu dnes, ve třicátém prvním století, pracovat ve stejné posádce s někým, kdo může být upřímně

skeptický ohledně Tarotu, myslím, že bych mu neuvěřil. Jsi opravdu ze Země?"

„Jó, jsem ze Země.“

Katin se kousl do prstu.

„Pojď o tom přemýšlet. Pochybuji, že by takové fosilní myšlenky mohly přijít odjinud než ze Země. Od dob lidí z časů velkého mezihvězdného stěhování se setkáváme s kulturami dost zkušenými na to, aby pochopily věci jako je Tarot. Nepřekvapilo by mě, kdyby žil v nějakém městečku v mongolské poušti někdo, kdo stále věří, že se Země vznáší v nádobě na zádech slona, který stojí na hadovi, stočeném na želvě, jež pluje v moři věčnosti. Svým způsobem jsem rád, že jsem se tam nenarodil, na takovém fascinujícím místě. To místo produkuje občas nápadné neurotiky. Na Harvardu byla jedna postavička -" Odmlčel se o ohlédl se na Myšku. „Ty jsi zvláštní kluk. Jseš tady, letíš na mezihvězdné lodi, která je výsledkem technologie třicátého prvního století, a současně máš hlavu plnou zkamenělých představ, starých tisíce let. Ukážeš mi, co jsi štípnul?"

Myška ponořil předloktí do vaku a vytáhl kartu. Díval se na ni, zepředu i zezadu, dokud po ní Katin nesáhl a nevzal si ji.

„Vzpomínáš si, kdo ti řekl, abys věřil Tarotu?" Katin si prohlížel kartu.

„Byla to moje..." Myška křečovitě mačkal okraj vaku.

„Byla to ta žena. Tenkrát, když jsem byl opravdu malé děcko, asi tak pěti nebo šestileté."

„Byla to také cikánka?"

„Jo. Starala se o mne. Měla karty, takové, jaké má Tyž. Akorát, že nebyly trojrozměrné. A byly staré. Když jsme se toulali po Francii a Itálii, vykládala karty lidem. Věděla o nich všechno, co ty obrázky znamenají, a vůbec. A mně to řekla. Řekla mi, že je jedno, co kdokoli řekne, všechno je předstírané. Všechno to byl podvod a nic to neznamenal. Říkala, že cikáni dali Tarot všem ostatním."

„To je pravda. Cikáni tyhle karty asi přivezli s sebou z Východu na Západ v jedenáctém či dvanáctém století. A s určitostí je pomáhali rozšiřovat po Evropě dalších pět set let."

„Ano, to mi říkala a taky prohlásila, že karty patřily nejdřív cikánům a cikáni vědí, že je to jen podvrh. A nikdy jim nevěřili."

Katin se usmál.

„Velmi romantická poznámka. Sám si to musím srovnat v hlavě. Myšlenka, že všechny symboly, profiltrované pěti tisíci lety mytologie, jsou v podstatě bezvýznamné a nemají žádný vztah k lidskému myšlení a jednání, naráží na malý rozhoupaný zvon nihilizmu. Bohužel na to, abych s tím souhlasil, toho vím o těchto symbolech příliš mnoho. Ale přesto mě to, co chceš říci, zajímá. Tak ta žena, se kterou jsi jako dítě žil, vykládala Tarot, ale přesto trvala na tom, že karty jsou podvod?"

„Jó." Myška nechal vak spadnout. „Jen..."

„Jen co?" zeptal se Katin, když Myška nepokračoval.

„Jen, že byla jedna noc - těsně před koncem. Nebyl tam nikdo kromě cikánů. Čekali jsme v noci v jeskyni. Všichni jsme měli strach, protože se něco chystalo. Šeptali si o tom a když se nablízku objevilo některé z dětí, zmlkli. A ona té noci vykládala karty - jenomže ne tak, jako by to bylo falešné. A oni všichni seděli ve tmě kolem ohně a poslouchali její výklad karet. A druhého dne ráno mě někdo probudil brzy, zatímco nad městem mezi horami stále ještě vycházelo slunce. Všichni odcházeli. Nešel jsem s mamí - ženou, která vykládala karty. Nikdy jsem už nikoho z nich neviděl. Ti, se kterými jsem šel, se brzy vytratili. Skončil jsem v Turecku a celou cestu jsem zvládl sám." Myška jezdil palcem pod kůží a vybrnkával nějaký tvar. „Ale pamatuji si, že té noci, kdy vykládala karty, jsem měl strach. Víš, oni měli také strach. A nechtěli nám říct z čeho. Ale to něco jim nahánělo takovou hrůzu, že se ptali karet - i když věděli, že je to všechno falešné."

„Myslím, že když se situace stává vážnou, lidé začnou využívat prosté smysly a odloží pověřivost, aby si zachránili krky." Katin se zamračil: „Co myslíš, že to bylo?"

Myška pokrčil rameny. „Možná, že nás lidé pronásledovali. Víš, jak je to s cikány. Každý si myslí, že cikáni kradou. Také jsme kradli. Možná, že lidé z města se nás chystali pronásledovat. Nikdo na Zemi nemá rád cikány. To proto, že nepracujeme."

„Ty pracuješ dostatečně tvrdě, Myško. Proto jsem se divil, že jsi se nechal vtáhnout do celé té šlamastyky s Tyž. Pokažíš si svou dobrou pověst."

„Nebyl jsem s cikány v trvalejším styku asi tak od sedmi nebo osmi let. Kromě toho jsem dostal zásuvky. Ačkoli ty jsem neměl až do doby, než jsem přišel do Cooperova Centra pro astronauty v Melbourne.“

„Opravdu? Tak to ti muselo být nejméně patnáct nebo šestnáct. To je určitě pozdě. Na Měsíci jsme je dostávali, když nám byly tak tři, čtyři roky, abychom mohli při výuce ovládat školní počítače.“ Náhle se Katin zatvářil soustředěně. „Chceš říct, že na Zemi existovala celá skupina dospělých mužů a žen s dětmi, která se toulala od města k městu, ze země do země, *bez zásuvek*?“

„Jó. Myslím, že ano.“

„Neexistuje mnoho zaměstnání, která bys mohl dělat bez zásuvek.“

„To určitě ne.“

„Není tedy divu, že byli cikáni pronásledováni. Skupina dospělých, kteří cestují bez pomůcek k zapojení!“ Zavrtěl hlavou. „Ale proč jste je nedostali?“

„Cikáni jsou takoví. Nikdy jsme je neměli. Nikdy jsme je nechtěli. Já jsem je přijal, protože jsem byl odkázán sám na sebe - a, no, myslím, že to bylo snazší.“ Myška si obě předloktí položil na kolena. „Ale to přece nebyl důvod k tomu, aby nás vyháněli z města, kdekoli jsme se usadili. Vzpomínám si, že jednou chytili dva cikány a zabili je. Zbili je tak, že byli zpola mrtví a potom jim odřízli paže a pověsili je ze stromů hlavou dolů, aby vykrváceli -“

„Myško!“ Katin zkrivil obličej.

„Byl jsem jen děcko, ale pamatuji si to. Možná, že tohle donutilo mamí, aby se konečně rozhodla zeptat se karet, co dělat, i když jim nevěřila. Možná, že tohle nás donutilo, abychom se rozešli.“

„Jen v Draku,“ říkal Katin. „Jen na Zemi.“

Tmavá tvář se na něj otočila.

„Proč, Katine? Pokračuj, řekni mi, proč nám to dělali.“ Na konci věty nebyl otazník. Místo něj jen rozhořčený chrapot.

„Protože lidé jsou hloupí a omezení a bojí se všeho, co je odlišné.“ Katin zavřel oči. „Proto mám raději měsíce. I na tom velikém je obtížné dát dohromady tolik lidí, aby se daly takovéhle věci.“ Otevřel oči. „Uvažuj o tomhle, Myško. Kapitán Von Ray zásuvky má. Je

jedním z nejbohatších mužů ve vesmíru. A má je také jakýkoli horník, metař, barman, úředník v evidenci nebo ty. Ve Federaci Plejád nebo ve Vzdálených Koloniích je to úplný fenomén, prolíná kulturami - částečně způsob, jakým považují veškeré stroje přímo za prodloužení člověka. Tento názor byl přijat od doby Ashtona Clarka všemi společenskými vrstvami. Až do našeho rozhovoru jsem se domníval, že to byl fenomén, úplně prolínající i kulturami na Zemi. Dokud jsi mi nepřipomněl, že na našem podivném domovském světě, který jsme zdědili po předcích, dodnes skomírají některé neuvěřitelné kulturní anachronizmy. Je skutečností, že existuje skupina ožebračených cikánů bez zásuvek, kteří se snaží pracovat tam, kde žádná práce není a kteří vykládají osud způsobem, kterému úplně přestali rozumět, zatímco zbytek vesmíru porozuměl předkům těch samých cikánů před patnácti sty lety. A tito eunuši, neuznávající zákony, se nastěhují do města - nic by nemohlo víc rozčlít řádně ozásuvkované muže a ženy. Eunuši? Když se zapojíš do velkého stroje, říká se tomu, že jsi kyborg; nevěřil bys, odkud se ten výraz vzal. Ne, nechápu, proč se to stalo. Ale trochu rozumím tomu, jak." Zavrtěl hlavou. „Země je zvláštní místo. Byl jsem tam čtyři roky na škole a jen jsem se stačil naučit, kolika věcem tam nerozumím. Ti z nás, kteří se tam nenarodili, nebudou možná nikdy schopni si to úplně představit. Myslím si, že i ve zbylé části Draka vedeme mnohem jednodušší životy." Katin se podíval na kartu, kterou držel v ruce. „Víš, jak se jmenuje karta, kterou jsi štípнул?"

Myška přikývl.

„*Slunce*."

„Víš, že pokud si tu chodíš s kradenými kartami, ty se dost dobře nemohou ukázat ve výkladu a kapitán přímo dychtil po tom, aby tuto kartu spatřil?"

„Já vím." Přejížděl prsty po řemínku vaku. „Ty karty už vypověděly o tom, že se dostanu mezi kapitána a jeho hvězdu; a já právě sebral kartu z podlahy." Myška zavrtěl hlavou.

Katin natáhl ruku s kartou. „Proč ji nedáš zpátky? Místo, aby ses choval takhle, mohl jsi se omluvit za to, že jsi vyvolal zmatek."

Myška nechal půl minutky sklopené oči. Pak se postavil, vzal kartu a vykročil směrem k jídelně.

Katin ho pozoroval, jak zahýbá za roh. Pak zkřížil paže a svěřil hlavu, aby přemýšlel. A jeho mysl se přesunula do mračen světlého prachu na měsících, které si uchoval v paměti.

Katin jen tak okouněl ve ztichlé jídelně; nakonec zavřel oči. Něco ho zatahalo za košili.

Otevřel oči. „Hej -“

Zjevil se mu Lynceus (s Idem jako stínem u ramene) a za řetízek mu vytahoval z kapsy nahrávací zařízení. Pozvedl ozdobnou krabičku. „Co tahle -“

„- věc dělá?“ dokončil Idas.

„Nevadilo by vám, kdybyste to vrátili?“ Důvodem Katinova hněvu bylo, že mu přerušili myšlenky. Jejich troufalost mu vadila.

„Viděli jsme tě, když sis s tím hrál na letišti.“ Idas odebral nahrávací zařízení z bratrových bílých prstů -

„Koukněte -“ spustil Katin.

- a odevzdal ho Katinovi.

„Díky!“

Katin ho začal strkat do kapsy.

„Ukaž nám, jak to funguje -“

„- a nač to používáš?“

Katin se odmlčel a pak nahrávací zařízení v ruce otočil. „To je základní nahrávací zařízení, do kterého mohu nahrávat poznámky a ukládat je tam. Používám ho k psaní románu.“

Idas řekl: „Hej, já vím, co to -“

„-já taky. Proč chceš -“

„- musíš udělat jeden z -“

„- proč neděláš psychorama -“

„- je mnohem snazší. Jsme -“

„- v tom my? Jsme -“

Katin se přistihl, že říká čtyři věci najednou. Rozesmál se. „Koukněte, vy dva pepři a sůl, takhle já nepřemýšlím!“ Chvilku uvažoval. „Nevím, proč to chci napsat. Jsem si jistý, že kdybych měl vybavení, peníze a styky v psychoramatickém studiu, bylo by jednodušší udělat psychorama. Ale to není to, co chci. Vůbec nevím, zda tam budete nebo ne. Nezačal jsem ještě přemýšlet, o čem budu psát. Pořád si dělám poznámky o formě.“ Zamračili se. „O struktuře,

estetice celé té věci. Víte, nemůžete se jen posadit a psát. Musíte přemýšlet. Román byl uměleckou formou. Musím ji znovu celou vymyslet, než ho budu moci napsat. Alespoň určitě pro ten román, co chci napsat."

„Oh," řekl Lynceus.

„Víš určitě, co je román -"

„-jasně, že vím. Viděl jsi *Vojnu* -"

„- *a mír*. Jo. Ale to bylo psychorama-"

„- s Che-ong v roli Nataši. Ale to převzali -"

„- z románu? To je pravda, já -"

„- Vzpomínáš si?"

„Hm - hm," přitakal Idas temným hlasem. „Jen," - teď mluvil ke Katinovi, „jak to, že nevíš, o čem chceš psát?"

Katin pokrčil rameny.

„Když doteďka nevíš co, tak možná napíšeš něco o nás -"

„- pokud tam řekne něco, co není pravda, můžeme ho zažalovat -"

„Hej," přerušil je Katin. „Musím najít téma, na kterém bych ten román vystavěl. Řekl jsem vám, že vám nemohu říci, jestli tam budete nebo -"

„- to je jedno, jaké věci tam máš?? " říkal Idas Lynceovi přes rameno.

„Oho? Jak jsem řekl, poznámky. Pro knihu."

„Tak si to poslechneme."

„Koukněte, hoši, ne, že..." Pak pokrčil rameny. Stiskl rubínové knoflíky na svrchní straně nahrávače, pak jej přepojil na playback:

„Osobní poznámka číslo 5307. Měj na mysli, že román - nehledě na to, jak je osobní, psychologický či subjektivní - je vždy historickou projekcí doby, ve které byl napsán." Přehrávaný záznam zněl příliš pronikavě a běžel příliš rychle. Ale usnadňovalo to přehrávání.

„Abych mohl svou knihu napsat, musí mít na zřeteli dobovou koncepci historie."

Idova ruka vytvářela na bratrově rameni černý nárameník. Oba byli zamračení, jedny oči byly korálově červené a druhé jako kůra chininovníku. Napjatě poslouchali.

„Historie? Tu vymysleli před třemi tisíci pěti sty lety Herodotos a Thukydides. Definovali ji jako studium toho, co se událo během jejich života. A nic víc ten pojem neznamenal po dalších tisících let. Tisíc pět set let po Řecích napsala do Cařihradu Anna Comnenová svou striktně úřední brilantností, že historie je studium lidských činů, které byly zdokumentovány. Pochybuji, že tato okouzlující Byzantinka věřila, že se udály jen ty události, o kterých bylo napsáno. V Byzanci však časově nezařaditelné události za oblast historie nepovažovali. Celá koncepce byla přetransformována. O dalších tisících let později jsme se dostali ke století, které začalo prvním světovým konfliktem a skončilo, když dozrával první konflikt mezi polokoulemi. Nějakým způsobem se vynořila teorie, že historie byla řadou vzestupů a pádů, tak jak jedna civilizace předháněla druhou. Události, které do této řady nezapadaly, byly definovány jako historicky nevýznamné. Dnes je pro nás obtížné pochopit rozdíly mezi Spenglerem a Toynbeem, ačkoli se (podle všech záznamů) považovaly ve své době jejich přístupy za zcela rozdílné. Nám se zdá, že je to pouze slovní hříčka pátrat, kde a kdy daný cyklus začal. Teď, když uběhl další tisíc let, musíme se potýkat s De Eilingem a Broblinem, 34-Alvinem a Crepburg Surveyem. Ti si zákonitě osvojují stejný pohled, jednoduše proto, že jejich díla vznikají ve stejné době. Kolik svítání jsem ale uviděl probleskovat za doky v Charlesů, zatímco jsem se procházel a uvažoval, zda se přidržím Saundersovy teorie integrálního historického proudění nebo jestli stále konec konců souhlasím s Broblinem. Jsem dosud dost prozíravý na to, abych si uvědomoval, že během dalších tisíců let se tyto rozdíly budou zdát tak malicherné, jako pře dvou středověkých teologů, kteří se hádali o to, zda na špičce jehly může tančit dvacet či dvacet čtyři andělů. -

Osobní poznámka číslo 5308. Nikdy neopust' obrazec pruhovaných fíkovníků na rumělkovém podkladě..."

Katin přehrávač vypnul.

„Ahh," řekl Lynceus. „To bylo nějaké zvláštní -"

„- zajímavé," řekl Idas. „Vyřešil jsi někdy -"

„- má na mysli co se týče historie -"

„- naši historickou koncepci?"

„No, vlastně vyřešil. Je to opravdu docela zajímavá teorie. Pokud jen -"

„Dovedu si představit, že to musí být velmi složité," řekl Idas.

„Myslím tím -"

„- aby to lidé, žijící v současnosti, pochopili -"

„Je až překvapivé, že to tak složité není." (Katin) , „Vše, co musíte udělat, je uvědomit si, jak si ceníme -"

„- možná, že pro lidi, kteří budou žít později -"

„- to tak složité nebude -"

„Opravdu. Nevšimli jste si," (opět Katin) „jak se na to podstatná část společnosti dívá, jako by to -"

„My toho o historii moc nevíme." Lynceus si podrbal svou stříbrnou srst. „Nemyslím, že -"

„- bychom to mohli pochopit teď -"

„Samozřejmě, že mohli!" ozval se Katin. „Mohu to vysvětlit velmi -"

„- možná později -"

„- v budoucnu -"

„- to bude snazší."

Tmavý i bílý se usmáli a náhle se uklonili. Pak se otočili a odkráčeli.

„Hej," zavolal Katin. „Nechcete...? Chci říci, že mohu vysvětlit..." Pak řekl jen: „Oh."

Zamračil se, ruce si dal v bok a sledoval, jak se dvojčata loudají chodbou. Idova černá záda tvořila obrazovku pro rozházená souhvězdí. Po chvilce Katin zvedl nahrávací zařízení, stiskl rubínové knoflíky a začal tiše mluvit:

„Osobní poznámka číslo dvanáct tisíc osm set deset: Inteligence vytváří pocit cizosti a neštěstí v..."

Vypnul nahrávání. Podíval se za dvojčaty a zamrkal.

„Kapitáne...?"

Lorq, který stál na vrcholu schodiště, spustil ruku ze dveří a pohlédl dolů.

Myška vsunul prst do díry ve švu kalhot a poškrábal se na stehně. „Eh... kapitáne?" Pak vytáhl z vaku kartu. „Tady máte svou hvězdu."

Rezavé obočí se v přítmí zkrivilo.

Žluté oči vrhly na Myšku svou zář.

„Já, ehm, jsem si ji vypůjčil od Tyř. Vráťím ji -“

„Pojď sem ke mně, Myško.“

„Ano, pane.“

Vykročil po točitých schodech. Vlnky šplouchaly přes okraj bazénu. Myškův stoupající odraz se třpytil na zdi za filodendrony. To, že měl jednu nohu bosou a druhou s podpatkem, způsobovalo, že jeho chůze byla synkopická.

Lorq otevřel dveře. Vešli do kapitánské kajuty.

Myškova první myšlenka: jeho kajuta není větší než moje.

Druhá: je toho tady mnohem víc než v té mé.

Kromě počítačů tu také byly na zdech, podlaze a stropu promítací plochy. Mezi touto změť mechaniky nebylo v kabině nic osobního - dokonce ani kresby na stěně.

„Tak se na tu kartu podíváme.“ Lorq seděl na kabelech, stočených na kanapi, a prohlížel si diorama.

Myška nebyl vyzván, aby se posadil na kanape, a tak odstrčil krabici s náradím a posadil se se zkříženýma nohama na zem.

Lorq náhle roztáhl kolena; sevřel ruce v pěst, ramena se mu otřásla a svaly na tváři se stáhly do vrásek. Křeč pominula a Lorq se znovu posadil. Nadýchl se tak, že se tkaničky, zavázané přes břicho, napnuly. „Pojď se posadit sem.“ Zatůkal na okraj kanape. Ale Myška se jen zhoupl po podlaze tak, že seděl Lorqovi u kolen.

Lorq se sklonil a položil kartu na podlahu.

„Tuhle kartu jsi ukradl? “

Zamračil se a sražil tvář. Myška se ale díval na kartu.

„Pokud toto byla první expedice, kterou jsem dal dohromady, abych tu hvězdu prozkoumal...“ Zasmál se. „Šest vytrénovaných mužů s kůží pokrytou vráskami, kteří tu operaci nastudovali jako v tranzu, znalo časový rozvrh celé té věci stejně jako tlukot svých srdcí a fungovali tak přesně jako vrstvy bimetalické pojistky. Krádež v posádce...?“ Znovu se zasmál a pomalu zavrtěl hlavou. „Byl jsem si jimi tak jistý. A ten, kterým jsem si byl nejjistější, byl Dan.“ Chytil Myšku za vlasy a jemně chlapcovou hlavou zatřásl. „Tuto posádku mám raději.“ Ukázal na kartu. „Co tam vidíš, Myško?“

„No. Myslím... dva chlapce, kteří si hrají v —"

„Hrají?" zeptal se Lorq. „Vypadají, jako by si hráli?"

Myška si odsedí a sevřel v náručí svůj vak. „Co vidíte vy, kapitáne?"

„Dva chlapce, kteří mají ruce sevřené k boji. Vidíš, jak je jeden světlý a druhý tmavý? Vidím lásku proti smrti, světlo proti temnotě, chaos proti pořádku. Vidím konflikt všech protikladů v záři... toho slunce. Vidím Prince a sebe."

„Kdo je to?"

„Nevím, Myško."

„Co je Prince Red za člověka, kapitáne?"

Lorq udeřil levou pěstí do dlaně pravé ruky. „Viděl jsi ho na promítacím plátně, v barvě a trojrozměrně. Musíš se tedy ptát? Bohatý jako Kréssus, rozmazlený psychopat; má jednu paži a tak krásnou sestru, že já..." Pěst a dlaň se oddělily. „Ty jsi, Myško, ze Země. Ze stejné planety pochází Prince. Mnohokrát jsem Zemi navštívil, ale nikdy jsem tam nežil. Možná to víš. Jak se jen může někdo ze Země, kdo oplývá veškerými výhodami, jež mohou být vytěženy z bohatství Draka, chlapec, mladík, muž..." Hlas se mu zadrhl. Pěst se opět setkala s dlaní. „To je jedno. Vytáhni svou pekelnou harfu a něco mi zahraj. No tak. Chci vidět a slyšet."

Myška zašátral ve vaku. Jedna ruka spočívala na krčku nástroje a druhá klouzala po vykrojení a polituře; sevřel prsty a zavřel ústa a oči. Soustředění přerostlo v zamračený pohled; pak se Myška uvolnil.

„Říkáte, že má jednu paži?"

„Pod černou rukavicí, kterou tak dramaticky roztříštil kameru, není nic než hodinový strojek."

„To znamená, že nemá zásuvku," pokračoval Myška skřípavým šepotem. „Nevím, jak to chodí tam, odkud pocházíte; na Zemi je to jedna z nejhorších věcí, které se vám mohou stát. Moji lidé, kapitáne, také žádné neměli a Katin mi vzadu v chodbě právě vyložil, jak to způsobilo, že jsem tak nepoctivý." Vytáhl syrx z vaku. „Co chcete, abych zahrál?" Vyloudil několik not a světél.

Ale Lorq znovu zíral na kartu. „Jen tak hraj. Brzy se budeme muset znovu zapojit k přistání na Alkanu. No tak. Rychle. Řek jsem, abys hrál."

Myškova ruka klesla k -

„Myško?"

- a zpátky, aniž dopadla.

„Proč jsi ukradl *tuhle* kartu?"

Myška pokrčil rameny.

„Protože tam zrovna byla. Spadla na kobereček v mé místnosti."

„Ale kdyby to byla nějaká jiná karta, Pohárová Dvojka, Devítka Maršálských Holí - zvedl bys ji?"

„Myslím, že ano."

„Jsi si jistý, že na této kartě není nic zvláštního? Kdyby tam byla jakákoli jiná, nechal bys ji ležet nebo bys ji vzal...?"

Odkud se vzal, to Myška nevěděl. Ale byl to znovu strach. Aby s ním mohl bojovat, prudce se otočil a chytil Lorqa za koleno.

„Podívejte, kapitáne! Je jedno, co říkají karty, já vám *pomohu* dostat se k té hvězdě, rozumíte? Poletím s vámi a vy svůj závod vyhraje. Nedopusťte, aby vám nějaká bláznivá ženská navykládala něco jiného."

Lorq byl více než z poloviny vtažen do rozhovoru. Když se teď ponuře mračil, vypadalo to vážně. „Ty si jen pamatuj, až odsud odejdeš, abys té bláznivé ženské tu kartu vrátil. Brzy budeme na Vorpisu."

To napětí už nemohlo trvat déle. Tmavé rty prorazil skřehotavý smích. „Stále si myslím, kapitáne, že si dělají legraci." Myška se před kanapem otočil. Pevně se postavil bosou nohou na Lorqovu obutou; celému světu by musel připadat jako štěňátko u nohou svého pána. Udeřil do strun.

Světla běhala a blikala po strojích, měděná a rubínová, v arpeggiích, která připomínala cembalo; Lorq se díval na chlapce u svého kolena. Něco se s ním stalo. Příčinu neznal. Ale poprvé po dlouhé době pozoroval někoho jiného z důvodů, které neměly co dělat s jeho hvězdou. Nevěděl, co vidí. Tiše seděl s rukama v klíně a díval se na to, co Myška vytvořil.

Cikánek pohyboval kolem obrovské koule myriádami světélek barev plamene; koule téměř vyplňovala kajutu; chvílemi se rozpadala do tvarů těžké a nelibozvučné fugy.

KAPITOLA PÁTÁ

Planeta?

Vorpiš.

Planeta, která má v sobě a na sobě tolik -

„Cestující, vítějte...”

- kdežto měsíc a jeho šedivá sláva je miniaturizovaná v prachu a kamení, pomyslel si Katin, když opouštěli vesmírný přístav branami ozářenými svítáním.

„...den na Vorpišu trvá třicet tři hodiny, gravitace je tak vysoká, že během aklimatizační doby, která je šest hodin, zvedne pulz oproti normálu na Zemi třikrát...”

Minuli stometrový sloup. Souhvězdí Vah, jakoby naleštěné svítáním, odsávalo mlhu, která ovíjela plošinu: animovaný mechanický had, znamení celého tohoto sektoru noci, ležel svinutý na svém místě. Když posádka vstupovala na pohyblivou vozovku, zploštělé slunce svou červení odhánělo podlitiny noci.

„...se čtyřmi městy, která mají víc než pět milionů obyvatel. Vorpiš vyrábí pro Drako patnáct procent veškerých dynaplastu. V rovníkových lávových pásech se z tekuté skály dobývají více než tři tucty minerálů. Zde, v tropických polárních oblastech, loví síťojedci podél kaňonů mezi náhorními planinami jak aqualaty, tak arolaty. Vorpiš je v Galaxii proslaven hlavně Alkanským Institutem, který leží v hlavním městě Phoenixu na Severní polokouli...”

Minuli hranici, kde bylo slyšet hlas informační služby, a octli se v tichu. Cesta je udržovala nad schody a Lorq, stojící uprostřed posádky, zíral na náměstí.

„Kam jdeme teď, kapitáne?” Sebastián si vzal s sebou jednu příšerku. Ta se teď pohupovala a ťapala mu po rameni.

„Svezeme se do města taxíkem a pak zajdeme do Alkanu. Kdokoli chce, může jít se mnou a projít se po muzeu nebo si může vzít několik hodin volna a jít do města. Pokud chce zůstat na lodi -”

„- a nechat si ujít šanci vidět Alkane? -”

„- není vstupné příliš vysoké? -”

„- ale kapitán má tetu, která tam pracuje -“

„- takže se tam můžeme dostat zadarmo,“ - dokončil Idas.

„O to se nestarejte,“ řekl Lorq, když sbíhali po rampě k molům, na kterých kotvily taxíky.

Polární Vorpis byl osázen skalami stolových hor, z nichž mnohé měly rozlohu několika čtverečních mil. Mezi nimi se přelévala a v praménkách tekla těžká mlha, nemísitelná s dusíko-kyslíkovou atmosférou nad ní. Prach oxidu hlinitého a síran arzenitý jako pára hydrogenuhlíčitanu vyvěraly z bouřlivého podloží a vyplňovaly prostor mezi stolovými horami. Hned za tabulí hory, na které byl vesmírný přístav, byla další, kde se pěstovaly rostliny, původně pocházející z jižnějších šířek Vorpisu. Zde se uchovávaly jako v národním parku (kaštanově hnědé, rezavé, šarlatové). Na největší stolové hoře se rozkládal Phoenix.

Taxíky, setrvačnicková letadla, poháněná statickým nábojem, který se tvořil mezi kladně ionizovanou atmosférou a záporně ionizovaným kyslíkem, brázdily povrch mlhy jako čluny.

V nádražní hale se v průhledných kostkách přesouvaly časy odjezdů sledované šipkami, které usměrňovaly dav k nástupním ostrůvkům:

Andromeda Park - Phoenix - Montclair

a velký pták, který vypouštěl oheň, projížděl polychromem pod botami, bosýma nohama a sandály.

Katin se opíral o zábradlí na palubě taxíku a díval se plastikovou zdí, jak bílé vlny pod paprsky slunce praskají a rozvinují se, aby se roztržily o lodní trup.

„Pomyslel sis někdy,“ Myška k němu přistoupil a cucal kousek dropsu tvrdého jako kámen, „jak by to měl člověk z minulosti těžké, kdyby měl porozumět přítomnosti? Dejme tomu, že někdo, kdo zemřel, řekněme ve dvacátém šestém století, se probudí tady. Uvědomuješ si, jak by byl úplně zděšený a zmatený, kdyby se jen procházel po tomhle taxíku?“

„Jó?" Myška vyndal bonbon z úst. „Chceš to docucat? Já už jsem skončil."

„Díky. Jen si vezmi třeba otázku -" jak Katinovy zuby drtily krystalický cukr ze lněného vlákna, čelist se mu pohybovala, „- čistoty. Mezi roky asi tak tisíc pět set a dva tisíce pět set byla doba, kdy lidé trávili neuvěřitelné množství času a energie, aby uchovali věci *čisté*. Ta doba skončila, když se konečné poslední přenosné choroby staly nejenom léčitelnými, ale prostě vymizely. Existovaly nemoci, nepochopitelně nazývané 'běžná rýma', u kterých sis mohl být dokonce ještě ve dvacátém čtvrtém století jistý, že je jednou do roka chytíš. Myslím si, že tenkrát měli pro tenhle fetišismus nějakou výmluvu: zdálo se jim, že existuje jakýsi vztah mezi špínou a chorobou. Ale poté, co se staly nakažlivé choroby obsolentní věci, stala se hygiena stejně zastaralou. Kdyby tě však náš člověk, který žil před pěti sty lety, viděl, jak si tady vykračuješ po palubě s jednou nohou bosou a jednou obutou a pak tě viděl, jak si sedáš s toutéž nohou k jídlu, aniž by ses namáhal si ji umýt - umíš si představit, jak by ho to rozčílilo?"

„Beze srandy?"

Katin přikývl.

Mlha se roztrhala o hrot skály a zajiskřila.

„Myšlenka na zaplacení návštěvy Alkanu mě, Myško, inspirovala. Pracuji na kompletní teorii historie. Má to souvislost s mým románem. Nebude ti vadit, když mi věnuješ několik minut? Vysvětlím ti to. Napadlo mě, jak tak uvažujeme o -" Odmlčel se.

Uběhlo dost času na to, aby po Myškově tváři přeběhla celá řada výrazů. „Co je?" zeptal se, když usoudil, že na lopotícím se človíčkovi (na kterého se Katin díval) Katina nic nezaujalo. „Co je s tou teorií?"

„Cyana Von Ray Morganová!"

„Co?"

„Kdo? Myško. Cyana Von Ray Morganová. Napadla mě dokonale scestná myšlenka: právě mi došlo, kdo je kapitánova teta, ta ředitelka Alkanu. Když prve Tyž vykládala karty, kapitán se zmínil o strýci, který byl zavražděn, když byl kapitán ještě dítě."

Myška se zamračil. „Jó..."

Katin zavrtěl hlavou a předstíral, že té myšlence nevěří.

„A to jako co?“ zeptal se Myška.

„Morgan a Underwood?“

Myška se podíval dolů, do stran a pak se rozhlédl všemi směry jako lidé, kteří hledají zašantročené asociace.

„Myslím, že se to stalo, než ses narodil,“ řekl nakonec Katin. „Ale musel jsi o tom slyšet, nebo to někde vidět. Když se to stalo, celou tu událost vysílali po Galaxii na psychoramatech. Mně byly jen tři roky, ale -“

„Morgan zavraždil Underwooda!“ vykřikl Myška.

„Underwood,“ řekl Katin, „zavraždil Morgana. Ale trefil jsi to.“

„Na Arku,“ vzpomněl si Myška, „v Plejádách.“

„A miliardy lidí po celé Galaxii to zažily prostřednictvím psychoramatu. Nemohly mi tenkrát být víc než tři roky. Seděl jsem právě doma na Měsíci s rodiči a dívali jsme se na inauguraci, když ten neskutečný šílenec v modrém tričku vyrazil z davu a uháněl přes náměstí Chronaiki s drátem v ruce.“

„Byl uškrcen!“ vykřikl Myška. „Morgan byl uškrcen! Viděl jsem o tom psychorama! Jednou v Mars City, poslední rok, co jsem létal na trojúhelníkové trase, to promítali jako součást dokumentu o něčem jiném.“

„Underwood Morganovi téměř odřízl hlavu,“ vysvětloval Katin. „Kdykoli jsem si pustil záznam, vlastní smrt vystříhli. Ale pět miliard lidí se podrobilo všem pocitům člověka, který se chystá složit přísahu pro své druhé volební období ve funkci tajemníka Plejád a najednou je napaden šilencem a zabit. Všichni jsme cítili, jak nám Underwood dopadá na záda; slyšeli jsme, jak Cyana Morganová křičí a cítili jsme, jak poslanec Kol-Syn křikem přivolává třetího strážce - to je ta část, která způsobila zmatek v následujícím vyšetřování - a cítili jsme, jak nás Underwood svírá drátem kolem krku, cítili jsme, jak se drát zařezává. Vymrštili jsme pravé ruce a naše levé ruce zachytila paní Tai; a zemřeli jsme.“ Katin zavrtěl hlavou. „Potom ten debilní projekční operátor - jmenoval se Naibn'n a díky jeho pitomosti mu parta šilenců, kteří si mysleli, že byl zapleten do spiknutí, téměř vyrazila mozek z hlavy - stočil psychoramat na Cyanu, místo na útočníka - abychom se dozvěděli, co je to zač a co je

jeho cílem - na dalších třicet sekund jsme se stali hysterickou ženou, která uprostřed náměstí klečí a svírá krvácející mrtvolu svého muže v hloučku stejně hysterických diplomatů, poslanců a strážníků, kteří se dívají na Underwooda, jak kličkuje davem a konečně mizí."

„Tuhle část v Mars City nepromítali. Ale na Morganovu manželku si vzpomínám. To je kapitánova teta?"

„Musí to být sestra jeho otce."

„Jak to víš?"

„No, především to jméno, Von Ray Morganová. Vzpomínám si, jak jsem kdysi, asi tak před šesti či sedmi lety, četl, že má něco společného s Alkanem. Údajně to byla zcela výjimečná a citlivá žena. Během asi tak dvanácti let po atentátu byla v centru pozornosti té příšerně sofistické části společnosti, která se soustavně přemisťuje mezi Drakem a Plejádami; byla k vidění na pláži Plamenů a na Chobeově planetě nebo se objevila se svými dvěma malými dcerkami na nějaké vesmírné regatě. Hodně času trávila se svou sestřenicí, Lailou Selvinovou, která byla sama po jedno období tajemnicí Federace Plejád. Zpravodajské relace byly vždy rozpolcený mezi přáním držet ji na prahu skandálu a mezi pietní úctou k celé té hrůze s Morganem. Když se dneska objeví na nějaké vernisáži nebo společenské události, je stále v centru pozornosti, ačkoli v posledních několika letech jí dali trochu pokoj. Jestli je ředitelkou Alkanu, je tím možná tak zaujatá, že ji publicita už neobtěžuje."

„Slyšel jsem o ní," přikývl nakonec Myška a zvedl oči.

„V jedné době byla asi nejznámější ženou v Galaxii."

„Myslíš, že se dostaneme k tomu, abychom se s ní seznámili?"

„No," řekl Katin, který se držel zábradlí a byl zakloněn dozadu, „to by bylo něco! Mohl bych možná napsat román o atentátu na Morgana, takovou nějakou historickou modernu."

„O, ano," řekl Myška. „Tvoje Kniha."

„Zdržuje mě, že nemohu najít téma. Rád bych věděl, jak by na tenhle nápad reagovala paní Morganová. Och, něco takového, jako jsou ty senzacechtivé reportáže, které se objevují v psychoramatech jedna za druhou, bych dělat nemohl. Chci se pokusit o uměřenou, přesnou uměleckou práci, která bude pojednávat o daném tématu

jako o něčem, co traumatizovalo víru celé generace ve spořádaný a racionální lidský svět."

„Ještě jednou: kdo koho zabil?"

„Underwood - víš, zdá se mi, že když to spáchal, byl asi tak starý jako já - uškrtil tajemníka Morgana."

„Protože já bych, pokud se s ní setkám, nerad udělal nějakou chybu. Chytili ho, ne?"

„Dva dny byl na svobodě. Během prvních čtyřiceti osmi hodin se jim dvakrát vzdal a dvakrát ho poslali pryč spolu s dalšími dvanácti sty podivíny, kteří se přiznali; dostal se až do vesmírného přístavu a měl v úmyslu se připojit na jedné z důlních stanic ve Vzdálených Koloniích ke svým dvěma ženám. Tam ho na imigračním úřadě zatkli. Je v tom dostatek materiálu pro tucet románů! Chtěl jsem téma, které je historicky významné. Kdyby nic jiného, bude to příležitost uvést ve známost mou teorii. Která, jak jsem se právě chystal říci -"

„Katine?"

„Eh... ano?" Katin stočil pohled z měděné oblohy zpět na Myšku.

„Co je to?"

„Oh?"

„Tamhle."

V rozčuchaných kopečcích mlhy se zablýskl kov. Potom se za čeření vln vynořila černá síť. Vyřítla se z mlhy a byla široká asi třicet stop. V jejím středu visel za ruce a nohy nějaký muž, tričko na něm vlálo a tmavé vlasy mu bičovaly tvář v masce. Muž se po síti svezl do úžlabiny, kterou vytvářela mlha, a ta ho zakryla.

„Myslím si," řekl Katin, „že je to síť ojezdec, který loví v kaňonech mezi planinami místní arolaty - nebo možná aqualaty."

„Jó? Tys tady už někdy byl?"

„Ne. Na univerzitě jsem navštívil spoustu výstav pořádaných Alkanským Institutem. Téměř každá velká škola je s výstavami izosenzorická. Ale sám jsem tady nikdy nebyl; jen jsem poslouchal informace na letišti."

„Oh."

Na povrchu síti se objevili další dva jezdci. V mlze to zajiskřilo. Jezdci sestupovali, objevil se čtvrtý, pátý, šestý.

„Je jich celé hejno.“

Jezdci odhrnovali mlhu a mizeli v ní, aby se pak objevili o kus dál.

„Sítě,“ přemítal Katin. Naklonil se přes zábradlí. „Velká síť, která se rozprostírá mezi hvězdami, časem -“ Mluvil pomalu, tiše. Jezdci zmizeli. „Moje teorie: pokud společnost chápeme jako...“ Potom pohlédl na zvuk vedle sebe, který byl podobný větru.

Myška vytáhl syrx. Zpod tmavých a třesoucích se prstů se vlnila a odtáčela šedivá světla. Imitacemi mlhy probleskovaly zlaté sítě a splétaly se do hexatonické melodie. Ovzduší bylo studené a cinkalo to v něm; vítr byl cítit, ale nevydával žádný tlak.

Tři, pět, deset cestujících se shromáždilo, aby to pozorovali. Za zábradlím se ještě jednou objevili síťojezdci a někdo, kdo si všiml chlapcovy inspirace, řekl; „Ohhh, co to ten...“ a odmlčel se, protože teď už to viděli všichni.

Skončilo to.

„To bylo krásné!“

Myška vzhlédl. Tyť stála půl kroku za Sebastiánem.

„Díky.“ Pousmál se a zasunul nástroj zpátky do vaku. „Oh.“ Něco tam spatřil a znovu pohlédl na Tyť. „Něco pro tebe mám.“ Natáhl ruku. „Tohle jsem našel na podlaze na *Rocu*. Myslím, že jsi... to upustila?“

Pohlédl na Katina a zachytil jeho už už mizející zamračení. Potom se podíval na Tyť a cítil, jak se mu v září jejích očí roztahují ústa do úsměvu.

„Já děkuji ti.“ Vložila kartu do kapsičky u bundy.

„Tobě karty se líbily?“

„Oho?“

„Ty, abys něco z karty dostal, meditovat musíš.“ „Ty meditovala jsi?“ zeptal se Sebastián. „Oh, ano. Dívala jsem se na ně celou věčnost. Já a kapitán.“

„To je dobře.“ Usmívala se.

Myška si však nervózně pohrával s řemínkem.

Na Phoenixu se Katin zeptal: „Opravdu nechceš jít?“

Myška si znovu pohrával s řemínkem. „Né.“

Katin pokrčil rameny. „Myslím, že by se ti to líbilo.“

„Muzeí už jsem viděl. Chci se jen trochu projít kolem.“

„Dobrá, v pořádku. Uvidíme se, až se vrátíme do přístavu.“ Otočil se a běžel po kamenných schodech za kapitánem a zbytkem posádky. Došli k automatickému výtahu, který je unášel vzhůru k třpytivému Phoenixu.

Myška se díval, jak se po břidlici přelévá mlha. Větší čluny - z jednoho se právě vylodili - byly v docích zakotveny nalevo; menší se pohupovaly napravo. Ze skal se pnuly mosty, které překlenovaly trhliny, jež se tu a tam zařezávaly do stolové hory.

Myška se opatrně dloubal malým nehtem v uchu a kousek poodešel.

Mladý cikánek se snažil po většinu života žít jen s pomocí očí, uší, nosu a prstů na rukou a nohou. A po většinu života s tím vystačil. Ale někdy, jako na *Rocu*, když Tyý vykládala karty nebo během rozhovorů s Katinem a pak s kapitánem byl donucen přijmout to, co se stalo následkem jeho minulostí ovlivněného současného jednání. Pak nastával čas sebepoznávání. Když se tak pozoroval, nalézal v sobě starý strach. Teď už věděl, že ten strach má dvě iritující hladiny. Jednu mohl uhladit brnkáním na odpovídající destičky syringu. Zbavit se té druhé vyžadovalo dlouhé vyseidávám o samotě, při kterém definoval a poznával sám sebe.

Charakterizoval to: je mi osmnáct, devatenáct?

Možná. Tak či tak, dobré čtyři roky po, jak tomu říkají, věku rozumu. A v Draku mohu k volbám. Ačkoli jsem nikdy nebyl. A znovu se vláčím po skalách a docích dalšího přístavu. Kam to směřuješ, Myško? Kde jsi byl a co budeš dělat, až se tam dostaneš? Posad' se a chvílku hraj. Jenže to znamená víc než tohle. Jó, pro kapitána to něco znamená. Přejí si, aby to přeteklo přes nebeskou září. Když ho slyším, jak o tom mluví, je to skoro tak. Kdo jiný by uměl moji harfu rozzářit tak, aby napodobovala slunce? Bude to pořádně velké, až příliš velké světlo. Slepý Dan... a rád bych věděl, jak to vypadalo. Nechceš prožít celý zbytek svého života s očima a rukama nepoškozenýma? Přivázat se ke skalám, milovat se s dívkami a dělat děti? Né! Rád bych věděl, jestli je Katin se svými poznámkami a teoriemi šťastný? Co by se stalo, kdybych se snažil

hrát na syrinx tak, jak se on snaží pracovat na své knize, odměřeně a s přemýšlením? Je tu jedna věc; neměl bych čas, abych si kladl takovéto hloupé otázky. Jako: co si o mně myslí kapitán? Vozí se po mně, směje se a zvedá Myšku a dává si ho do kapsy. Ale znamená to víc než to! Kapitán má svoji bláznivou hvězdu. Katin splétá síť ze slov, která nikdo neposlouchá. A já, Myška? Cikán se syringem místo hrtanu. Ale pro mne to není dost. Kapitáne, kam mě to vedete? No tak.

Jasně, že půjdu. Jiné místo, kde bych měl být, neexistuje. Myslím, že zjistím, kdo jsem, až se tam dostanu? Nebo vydává umírající hvězda opravdu tolik světla, že uvidím...

Myška odcházel s palci zaklesnutými do kapes kalhot a očima sklopenýma na nejbližší most.

Zvuk řetězů.

Podíval se vzhůru.

Řetězy se plazily přes deset stop široký buben a vytahovaly z mlhy nějakou siluetu. Na obrovském stroji na skále před skladištěm posedávali muži a ženy. Operátor navijáku v kabině měl pořád na sobě masku. Z mlhy se zvedalo zvíře zamotané v sítích a trhavě pohybovalo křídly - ploutvemi. Síť rachotily.

Arolat (nebo to byl možná aqualat) byl dlouhý dvacet metrů. Háky na menších navijácích poklesly. Sít'ojezdci, kteří přidržovali zvíře na bocích, teď háky popadli.

Když Myška scházel mezi muži dolů, aby si prohlédl propast, někdo zavolal: „Alex je zraněný!”

Na kladce klesala dolů pětičlenná posádka.

Zvíře se utišilo. Jak se síť vlekly, jako by to byl lehký žebřík, uvolnily jednu část řetězu. Uprostřed byl zavěšen zraněný jezdec.

Jeden z jezdců svůj úsek téměř upustil; raněný Alex se pohupoval a narážel do modrého boku zvířete.

„Drž ho, Bo!”

„V pořádku to je! Já mám ho!”

„Pomalu ho vytáhni nahoru.”

Myška zíral do mlhy. První jezdec se dostal ke skále a články řetězu zachřestily ve vzdálenosti deseti stop. Vynořil se a táhl síť za sebou. Uvolnil řemínky ze zápěstí, odpojil spoje z paží, klekl si a

odpojil dolní zásuvky ze zvlhlých kotníků. Ted' táhl síť, přehozenou přes rameno, napříč širokým dokem. Mlžné plováky na okrajích sítě stále odebíraly velkou část její hmotnosti a nadnášely ji ve vzduchu. Myška usoudil, že i kdyby nepočítal poněkud vyšší gravitaci, tak by bez nich tento roztažený lapací mechanismus vážil několik set liber.

Přes okraj se vynořili tři další jezdci s vlhkými vlasy přilehlými k maskám - jeden je měl rudé a kudrnaté - a táhli své sítě. Alex se vlekl mezi dvěma druhy.

Za nimi šli čtyři další jezdci. Jeden podsaditý blondák si právě odepínal síť z levého zápěstí, když vtom se podíval na Myšku. Když zvedl hlavu, v černé masce zablikaly červené očníce. „Hej,“ - bylo to hrdelní zavrčení, - „to na tvém boku. Co je to?“ Volnou rukou si odhrnul husté vlasy.

Myška se podíval dolů na svou nohu. „Huh?“

Muž odkopl volný konec sítě z levé nohy. Pravou nohu měl bosou. „Senzorický syrx to je, co?“

Myška se zazubil. „Jó.“

Muž přikývl. „Kdysi znal jsem kluka, který opravdu jak ďábel hrát uměl -“ Odmlčel se a sklonil hlavu. Palcem zajel pod čelist masky. Odsunul očníce a chránič z úst.

Když to Myškoví došlo, cítil, jak ho něco lehtá v krku, - to byl další rys jeho řečové vady. Stiskl čelisti a rozevřel rty; pak rty sevřel a rozevřel zuby. Takto se také mluvit nedá. Tak se snažil vyrazit ze sebe něco jako opatrnou otázku; v nekontrolovaném výkřiku to zavržalo: „Leo!“

Obličej s přimhouřenýma očima se rozjasnil. „Ty, Myško, to jsi!“ „Leo, co tu...? Ale...!“

Leo upustil síť i z druhého zápěstí, odkopl volný konec přípojky z druhého kotníku, pak nabral plnou hrst článků řetězu. „Ty se mnou do síťového domu pojd'! Pět let... tucet... i víc...“

Myška se pořád zubil, protože to bylo jediné, co mohl dělat. Sám si nabral články řetězu a oba je táhli - s pomocí mlžných plováků - přes skálu. „Hej, Caro, Bolsume, to Myška je!“

Dva z mužů se otočili.

„Na kluka, o kterém jsem vám vyprávěl, pamatujete si? To on je. Hej, Myško, ani o půl stopy nejsi větší. Kolik let, sedm, osm, to je?“

A stále syrx máš?" Leo se ohlédl po vaku. „Ty dobrý jsi, vsadil bych se. Aspoň dobrý jsi byl."

„Ukořistil sis někdy svůj vlastní syrx, Leo? Mohli bychom teď hrát společně..."

Leo potřásl s rozpačitým úšklebkem hlavou. „V Istanbulu naposledy syrx jsem měl. Od té doby ne. Zapomněl doted' jsem vše."

„Oh," řekl Myška a pocítil ztrátu.

„Hej, to senzorický syrx je, který v Istanbulu ukradl jsi?"

„Měl jsem ho od té doby pořád u sebe."

Leo vybuchl smíchy a obtočil paži kolem Myškových ostrých ramenou. V rybářových slovech (vycítil Myška Leův vliv?) se ozýval smích. „A ty na syrxu jsi celou tu dobu hrál? Ty pro mne teď hraj. Jasně! Ty pro mne vůně a zvuky a barvy budeš vyluzovat." Velké prsty mnuly pod Myškovou pracovní vestou tmavou lopatku. „Bo, Caro, hej, teď opravdového hráče na syrx vy uvidíte."

Dva jezdci zaváhali:

„Ty opravdu na tu věc hraješ?"

„Před asi tak půl rokem jsem viděl jednoho, který uměl vybrnkat pár krásných..." Zjizvenýma rukama naznačil ve vzduchu dvě křivky a pak loktem šťouchl do Myšky. „Víš, co mám na mysli?"

„Myška lépe než takto hraje!" trval na svém Leo.

„Leo pořád mluvil o chlapci, kterého znával na Zemi. Říkal, že hoch učil hrát, ale když jsme mu dali do rukou syrx..." Zavrtěl hlavou a zasmál se.

„Ale toto ten hoch je!" vykřikl Leo a poklepal Myšku po ramenou.

„Oho?"

„Oh!"

„Myška je to!"

Vešli do dvouposchod'ových dveří síťového domu. Záclony pohupujících se sítí, zavěšených vysoko na regálech, tvořily labyrinty. Jezdci zavěsili síť na háčky napínacího zařízení, které se spouštělo kladkami ze stropu. Když byly síť napjaté, jezdec mohl opravit protržená oka, znovu odpovídajícím způsobem upravit spojovače, které umožňovaly, aby se síť pohybovala a vytvarovala podle nervových impulzů z přípojky.

Dva jezdci vyváželi ven obrovský stroj s množstvím zubů.

„Co to je?“

„Pomocí toho oni budou arolata porážet.“

„Arolata?“

„To je to, co lovíme zde. Aqualaty v okolí Černé Stolové loví.“

„Oh.“

„Co tu ale, Myško, děláš?“ Kráčeli cinkajícím řetízkovím. „Ty v sítích na nějaký čas zůstaneš? Ty na nějaký čas s námi pracovat budeš? Já posádku, která nového člověka potřebuje, znám -“

„Jdu právě z lodi, která se tady na chvíli zastavila. Je to Roc kapitána Von Raye.“

„Von Ray? Z Plejád loď to je?“

„Správně.“

Leo stáhl z vysoko položených trámů zavěšovací mechanismus a začal roztahovat síť. „Co ta tu v Draku dělá?“

„Kapitán se musí zastavit v Alkanském Institutu, aby získal nějakou technickou informaci.“

Leo prudce zatáhl za řetěz kladkostroje a háčky se vykodrcaly dalších deset stop. Začal rozprostírat další vrstvu.

„Von Ray, no jo. To dobrá loď musí být. Když poprvé do Draka jsem přiletěl“ - napnul černé články přes další hák - „nikdo z Plejád nikdy do Draka nepřiletěl. Jeden nebo dva, možná. Já sám jsem byl.“ Články zapadly na místo; Leo znovu popotáhl řetěz. Vršek sítě se vynořil do světla. „Teď spoustu lidí z Federace potkávám. Deset na tomto pobřeží pracuje. A lodě sem a tam po celý ten čas se přesunují.“ Smutně zavrtěl hlavou.

Ze druhé strany pracovní plochy někdo zavolal. „Hej, kde je doktor?“ Hlas se v sítích odrážel jako ozvěna. „Alex už tu čeká pět minut.“

Leo zalomcoval sítí, aby se ujistil, že je upevněná. Ohlédl se ke dveřím. „Nebojte se! On přijde sem!“ vykřikl. Popadl Myšku za rameno. „Ty se mnou pojď!“

Procházeli mezi závěsy. Ostatní jezdci ještě stále zavěšovali.

„Hele, ty chystáš se zahrát?“

Pohlédli vzhůru.

Jezdec sešplhal do půli řetězů a pak seskočil na podlahu. „Na to se chci kouknout.“

„Jasně, že zahraje,“ zvolal Leo.

„Víš, opravdu, já...“ začal Myška. Stejně jako byl rád, že vidí Lea, rád si také užíval své soukromé meditace.

„Výborně! Protože Leo o ničem jiném nemluvil.“

Jak sítěmi postupovali dál, připojovali se k nim další jezdci.

Alex seděl u paty schodiště, které vedlo k vyhlídkovému balkonu. Držel se za rameno a hlavu měl opřenou o příčky žebříku. Tváře měl neoholené a čas od času bylo slyšet, jak se namáhavě nadechl.

„Hele,“ řekl Myška Leovi, „proč jen nezajdem někam na drink? Možná si máme o čem pokecat. Zahraju ti, než půjdeme...“

„Ted' hraj!“ trval na svém Leo. „Později promluvíme si.“

Alex otevřel oči. „Je to ten chlapec“ - obličej se mu zkřivil - „o kterém jsi nám, Leo, vyprávěl?“

„Vidíš, Myško. Po spoustě let reputaci máš.“ Leo vytáhl kotel na mazací olej a převrátil ho dnem vzhůru. Na cementu to zaskřípalo.

„Ted se posad.“

„No tak, Leo.“

Myška přešel do řečtiny:

„Opravdu se mi nechce. Tvému příteli je zle a nechce být obtěžován -“

„Malakas!“ řekl Alex a vyplivl zakrvavělou pěnu mezi odřená kolena. „Zahraj něco. Odpoutáš mou pozornost od té bolesti. Kdy sem, k čertu, přijde doktor?“

„Něco pro Alexe zahřej.“

„Je to jen...“ Myška se zadíval na zraněného síťojedce a pak na ostatní muže a ženy, kteří stáli podél zdi.

Na Alexově tváři se objevil úsměv smíšený s bolestí. „Předved' nám nějaké číslo, Myško.“

Nechtěl hrát.

„Dobrá.“

Vytáhl syrx z vaku a protáhl hlavu řemínkem. „Doktor sem možná přijde právě uprostřed čísla,“ poznamenal.

„Doufám, že přijde brzy,“ zabrblal Alex. „Vím, že mám přinejmenším zlomenou ruku. Nohu necítím a uvnitř mi něco krvácí -“

" Znovu vyplivl cosi rudého. „Za dvě hodiny mám znovu vyrazit na lov. Raději by mě měli dát dohromady brzy. Pokud nebudu moci dnes odpoledne vyrazit, podám na doktora žalobu. Platím si přece to zpropadené zdravotní pojištění."

„Dá tě dohromady," ujistil ho jeden z jezdců. „Nemohou si teď dovolit politickou chybu. Bud' hezky zticha a nech toho hoča hrát..." Odměl se, protože Myška už začal.

Světlo udeřilo do skla a proměnilo ho v měď. Tisíce a tisíce oválných tabulek tvořilo vydutou fasádu Alkanu.

Katin se procházel okolo řeky po cestě, která se zařezávala do zahrady muzea.

U břehu řeky - ze stejně těžké mlhy, která omývala polární Vorpis - se tvořila pára. Vpředu se řeka nořila pod klenutou a zářící zeď'.

Kapitán byl právě tak daleko před Katinem, že jejich stíny se na naleštěných kamenech nedotýkaly. Mezi fontánami vyvážela zvedací plošina nepřetržitě další a další návštěvníky, několik set najednou. Ti se však během několika sekund rozptýlili po rozmanitých stezkách, které se proplétaly mezi skalami, členěnými jazyky křemene. Na bronzovém válci, který byl ohniskem reflektorických tabulek, stála asi tak sto yardů před muzeem Venuše Milóská. Byla mramorová, bezruká a ve svěžím načervenalém ránu se skvěla půvabem.

Lynceus přimhouřil růžové oči a odvrátil od té pronikavé záře obličej. Idas, který stál vedle něho, přejížděl sochu pohledem dopředu, dozadu, nahoru, dolů.

Tyž stála za ním, ruku měla v Sebastiánově dlani a vlasy jí povlávaly každým úderem křídla zvířete na Sebastiánově rameni.

Ted' se světlo změnilo do modra, pomyslel si Katin, když procházeli pod obloukem do haly ve tvaru čočky. Je pravda, že žádný měsíc nemá svou přirozenou atmosféru takovou, aby vytvořila tak dramatický světelný efekt. A přece stále postrádám lunární osamělost. Tato chladná konstrukce z umělé hmoty, kovu a kamene byla kdysi největší budovou postavenou člověkem. Jak daleko jsme dospěli od dvacátého sedmého století. Existuje dnes v Galaxii tucet budov, které jsou větší než tato? Dva tucty? Tady má akademický rebel zvláštní pozici; konflikt mezi takto vyjádřenou tradicí a

absurditou architektury té doby. Cyana Morganová je v tomto náhrobku lidské historie dobře uhnížděná. Příhodné: bílý jestřáb, který sedí na kostech.

Ze stropu visela osmihranná obrazovka, kde se vysílala veřejná oznámení. Teď byla na programu nějaká světelná fantazie.

„Dala byste mi klapku 739-E-6? “ požádal kapitán Von Ray dívku u informací.

Otočila ruku hřbetem nahoru a zmáčkla tlačítka malé spojovací soupravy zapojené do zápěstí. „Zajisté.“

„Haló, Bunny?“ řekl Lorq.

„Lorq Von Ray!“ zvolala dívka za přepážkou hlasem, který nebyl její. „Přišel jsi navštívit Cyanu?“

„Správně, Bunny. Pokud toho nemá moc, rád bych šel nahoru a promluvil si s ní.“

„Momentík, podívám se.“

Bunny, ať už byla v tom hnízdě kolem nich kdekoli, přestala dívku kontrolovat na dostatečně dlouhou dobu, aby ta zvedla překvapením obočí. „Jste tady, abyste navštívil Cyanu Morganovou?“ řekla svým vlastním hlasem.

„Přesně tak,“ usmál se Lorq.

V tom okamžiku se znovu ozvala Bunny. „Dobře, Lorqu. Sejde se s tebou v Jihozápadní číslo dvanáct. Je tam méně lidí.“

Lorq se otočil k posádce. „Nechcete se na chvíli projít po muzeu? To, co chci, budu mít do hodiny.“

„Měl by si,“ - dívka se zamračila na Sebastiána - „tu věc vzít s sebou do muzea. Pro zvířata úschovnu nemáme.“ Na to Bunny odpověděla: „Ten muž je taky z tvé posádky, Lorqu, že? Ta zvířata vypadají ochočeně.“ Otočila se na Sebastiána: „Budou se chovat dobře?“

„Samozřejmě, dobře chovat se budou.“ Polaskal pařát, který spočíval na jeho rameni.

„Můžete ho vzít s sebou,“ řekla Bunny prostřednictvím dívky. „Cyana už je na cestě, aby se s vámi setkala.“

Lorq se otočil na Katina:

„Půjdeš se mnou?“

Katin se snažil, aby překvapení nebylo na jeho tváři vidět. „Dobrá, kapitáne.“

„Jihozápadní číslo dvanáct,“ řekla dívka. „Pojedete tamhle tím výtahem jedno patro nahoru. Bude to všechno?“

„Ano,“ Lorq se otočil k posádce. „Uvidíme se později.“

Katin vykročil za ním.

Vedle spirálovitého výtahu se tyčila na mramorových blocích deset stop vysoká dračí hlava. Katin zíral vzhůru na hřebeny na temeni kamenné tlamy.

„To daroval muzeu můj otec,“ řekl Lorq, když vstoupili do výtahu.

„On?“

„Pochází z Nové Brazílie.“ Když stoupali kolem středního sloupu, čelist splynula s podlahou. „Když jsem byl dítě, hrával jsem si uvnitř jednoho z jeho prvních bratranců.“ Zmenšující se turisté se pohybovali v hloučkích na dolním podlaží.

Zlatá střecha je přijala.

Pak vystoupili z výtahu.

V různých vzdálenostech od hlavního zdroje osvětlení galerie byly rozmístěny obrazy. Lampa s mnoha čočkami promítala na každý volně zavěšený rám (jak se na tom dohodlo několik alkanských učenců) světlo, které se nejvíce podobalo tomu, pod nímž byl každý z obrazů původně namalován: umělé či přírodní, červené slunce, bílé, žluté i modré slunce.

Katin se zadíval na asi tak tucet lidí, kteří se procházeli po výstavě.

„Ještě asi do minuty tu nebude,“ řekl kapitán. „Sídlí dost daleko odsud.“

„Oh.“ Katin si četl název výstavy.

Podobizny mých lidí.

Nad hlavami měli informační obrazovku, která byla menší než ta dole. Právě teď monitor sděloval, že všechny obrazy a fotografie jsou od umělců posledních tří set let a zobrazují muže a ženy při práci či při hře na rozličných planetách. Když Katin nahlédl do katalogu, byl zklamán, když zjistil, že zná jen dvě jména.

„Chtěl jsem, abys šel se mnou, protože jsem potřeboval hovořit s někým, kdo chápe, co je v sázce.“ Katin překvapeně vzhledl.

„Má hvězda - má nova. V myšlenkách jsem si na její záři téměř zvykl. Nicméně jsem stále mužem, který je pod vlivem té záře. Lidé v mém okolí obvykle dělali po celý můj život to, co jsem chtěl. Když ne -“

„Donutil jste je?“

Lorq přimhouřil oči. „Když ne, spočítal jsem si, co by mohli udělat a využil jsem je k tomu. Vždycky se objevili jiní lidé, kteří ostatní úkoly splnili. Chci si promluvit s někým, kdo mě pochopí. Ale mluvením to vyjádřit nelze. Přál bych si, abych mohl udělat něco, co by ti ukázalo, co tohle vše znamená.“

„Já... myslím, že tomu nerozumím.“

„Rozumíš.“

Portrét ženy (Bellatrix IV): šaty byly z doby před dvaceti lety. Seděla u okna a smála se do zlatého světla nebarevného slunce.

Jděte s Ashtonem Clarkem (bez umístění): to byl stařík. Jeho pracovní kombinéza byla z módy už dvě stě let. Chystal se odpojit od nějakého obrovského stroje. Ale ten byl tak velký, že nebylo poznat, co to je-

„Udivuje mě to, Katine. Moje rodina - přinejmenším z otcovy strany - je z Plejád. Přesto jsem vyrůstal a mluvil doma jako člověk z Draka. Otec patřil do toho bájného jádra staré gardy občanů Plejád, kteří si ještě ponechávali spoustu myšlenek od předků ze Země a z Draka. Jenže to byla Země, která byla dávno předtím, než první z těchto malířů pozdvihl štětec, mrtvá. Až založím trvalou rodinu, mé děti budou možná mluvit stejně. Nepřipadá ti divné, že ty a já jsme si asi bližší než já a, řekněme, Tyž se Sebastiánem?“

„Já jsem z Měsíce,“ připomenul Katin. „Zemi znám jen z nepříliš dlouhé návštěvy. To není moje planeta.“

Lorq to ignoroval. „Jsou způsoby, kterými se Tyž, Sebastián a já podobáme. V tom základním a určujícím jennocitu jsme si bližší než ty a já!“

Katinovi to znovu trvalo pár nepříjemných vteřinek, než si výraz bolesti ve zničené tváři správně vyložil.

„Některé reakce k daným situacím budeme jeden u druhého lépe předvídat; ano, vím, že dál to nepůjde." Odmlčel se. „Nejsi ze Země, Katine. Ale Myška je. A také Prince. Jeden je uličník; ten druhý je... Prince Red. Existuje mezi nimi stejný vztah jako je mezi Sebastianem a mnou? Ten cikánek mě fascinuje. Nechápu ho. Ne tolik, jako si myslím, že chápu tebe. Princovi také nerozumím."

Portrét síťojezdce: Katin se podíval na letopočet: tento síťojezdec se zadumanými černošskými rysy se vynořil z mlhy před dvěma sty osmdesáti lety.

Portrét mladého muže: ano, ze současnosti. Stál před lesem... stromů? Ne. Ať to bylo cokoli, stromy to nebyly.

„Uprostřed dvacátého století, přesně v roce 1950," Katin se ohlédl na kapitána, „existoval na Zemi malý stát nazývaný Velká Británie, kde se podle průzkumů hovořilo nějakými padesáti sedmi vzájemně nesrozumitelnými dialekty angličtiny. Rovněž tak tam existovala velká země zvaná Spojené státy, která měla téměř čtyřikrát více obyvatel než Velká Británie, a ti byli rozmístěni na šestkrát větší ploše. Tam měli také rozdíly ve výslovnosti, ale jen dvě malinké enklávy s méně než dvěma sty tisíci lidmi mluvily tak, že bychom to mohli nazvat vzájemně nesrozumitelným vzhledem ke standardnímu jazyku; použil jsem tyto dva státy, abych názorně ukázal, o co mi jde, protože v obou zemích se mluvilo v podstatě stejným jazykem."

Portrét plačícího děcka (2852 po Kr. Vega IV).

Portrét plačícího děcka (3052 po Kr. Nová Brazílie II).

„Co máš na mysli?"

„Spojené státy byly výsledkem celé té komunikační exploze, aktivit lidí, posunů v informacích, vývoje filmu, rádia a televize, které standardizovaly jazyk a soustavy myšlení - ne však myšlení samotné - což znamenalo, že osoba A mohla rozumět nejen osobě B, ale také osobám X, Y a Z! Lidé, informace a myšlenky se dnes pohybují Galaxií mnohem rychleji, než se pohybovaly ve Spojených státech v roce 1950. Potenciál porozumění je porovnatelně rozsáhlejší. Vy a já jsme se narodili na místech vzdálených od sebe jednu třetinu Galaxie. Až na jeden příležitostný víkend na Univerzitě Draka v Centauri (když jsem byl na vysoké škole) jsem teď poprvé vně Sluneční soustavy. Přesto jsme si my dva v informační struktuře

mnohem bližší než před tisíci lety Welšan a obyvatel Cornwallu. Mějte to na paměti, když se pokoušíte posuzovat Myšku či Prince Reda. Ačkoliv je na stovkách planet sloup, kolem něhož je ovinut Velký Had, lidé v Plejádách a Vzdálených koloniích to rozpoznají; nábytek z Republiky Vega vypovídá o svých vlastnících tady či jinde totéž. Ashton Clark znamená pro vás i pro mne stejnou věc. Morgan zavraždil Underwooda a to se stalo součástí vašich i mých zážitků — " odmlčel se, protože Lorq se zamračil.

„Chceš říct, že Underwood zavraždil Morgana."

„Oh, samozřejmě... chtěl jsem říci..." Tváře se mu rozpálily rozpaky. „Ano... ale neměl jsem na mysli..."

Mezi obrazy se k nim blížila žena v bílém. Vlasy měla stříbrné a vyčesané do drdolu.

Byla malinká.

Byla stará.

„Lorqu!" Vztáhla k němu ruce. „Bunny mi řekla, že jsi tady. Myslela jsem, že bychom mohli zajít nahoru do mé kanceláře."

No jasně! pomyslel si Katin. Většina jejích fotografií, které viděl, byla pořízena před patnácti, dvaceti lety.

„Díky, Cyano. Mohli jsme tam vylézt sami. Nechtěl jsem tě rušit, když jsi měla moc práce. Příliš času to nezabere."

„Nesmysl. Pojd'te se mnou, vy dva. Uvažovala jsem, zda se mám pokusit získat půl tuny světelných soch z Vegy."

„Z Republikánské éry?" zeptal se Katin.

„To ne, proboha. Těch bychom se ani nedotkli. Ty budou mít cenu až za sto let. Pojd'te."

Když je vedla mezi rozestavěnými obrazy, pohlédla na široký kovový náramek, který jí obepínal zápěstí. Jeden z mikročíselníků blikal.

„Promiňte, mladý muži." Otočila se na Katina. „Máte... s sebou nějaké nahrávací zařízení?"

„Proč... ano, mám."

„Musím vás požádat, abyste ho zde nepoužíval."

„Já jsem..."

„V poslední době tolik ne, ale dříve jsem měla značné problémy se zachováním soukromí." Položila mu zvrásnělou ruku na paži.

„Pochopíte to? Existuje automatické vymazávací pole, které záznam zcela vymaže.“

„Katin je z mé posádky, Cyano. Tohle je úplně jiná posádka, než ta poslední. Není tu už žádné tajemství.“

„To jsem si myslela.“ Odtáhla ruku. Katin sledoval, jak ruka zajela zpět do bílého brokátu.

Řekla - a když promluvila, Katin i Lorq vzhledli - „Když jsem dnes ráno přišla do muzea, byl tu pro tebe vzkaz od Prince.“

Došli na konec galérie.

Rychle se otočila k Lorqovi. „Co se týče utajení, беру tě za slovo.“ Obočí na její tváři tvořilo jasnou kovovou čáru.

Lorqova obočí byla kovově rezavá, linie byla přerušená jizvou. A přece, pomyslel si Katin, to musí být část rodinné podoby.

„Je na Vorpisu? “

„To nevím.“ Dveře se roztáhly a oni prošli.

„Ale on ví, že jste tady. To je snad důležité, ne?“

„Přiletěl jsem do přístavu před půldruhou hodinou a odlétám dnes v noci.“

„Ten vzkaz přišel asi před hodinou a dvaceti pěti minutami. Jeho původní verze byla pěkně zkomolená, takže ji operátoři zkopírovali jen s velkými obtížemi. Ještě teď se těmi nejasnostmi probírají -“

„To nevadí.“ Obrátil se ke Katinovi: „Co má tentokrát na srdci?“

„To všichni brzy zjistíme,“ řekla Cyana. „Říkal jsi, že nemáš tajemství. Přesto bych si raději promluvila v kanceláři.“

V této části galerie byl značný nepořádek: sloužila jako skladiště či jako depozitář ještě neroztříděného materiálu.

Katin se chystal položit otázku, ale Lorq se zeptal první: „Co je zač tohle harampádí, Cyano?“

„Domnívám se,“ podívala se na datování ve zlatém obtisku na starobylé dřevěné skříni - „1923: *Aeolská společnost*. Ano, to je kolekce hudebních nástrojů z dvacátého století. Toto je ondes martinot, který vynalezl v roce 1942 francouzský skladatel téhož jména. Tamhle máme -“ naklonila se, aby si přečetla cedulku - „klavír pro dva umělce z roku 1931. A toto je... Millovo violano Virtuoso, postavené v roce 1916.“

Katin se upřeně zadíval skleněnými dvířky na přední stěnu violana.

Struny a kladívka, zarážky, řetízky a trsátka pověšené ve stínu.

„K čemu to sloužilo?"

„Stálo to v barech a zábavních parcích. Lidé do toho otvoru vkládali minci a ono to automaticky hrálo na housle, které jsou tam uvnitř na stojanu a ty doprovázel klavír, naprogramovaný na roli dírkovaného papíru." Strříbrným nehtem se přiblížila k seznamu titulů. „Ples Vejtahů z Černošské čtvrti..." Proplétala se shlukem theremín, bendž a flašinetů. „Některé z novějších akademických ukázek zaujetí Institutu pro dvacáté století. Je mu věnována téměř každá čtvrtá galerie." Přitiskla si ruce na brokát. „Možná, že je štve, že dvacáté století je tradičním zájmem učenců už osm set let; odmítají vidět to, co je zřejmé. V počátku tohoto úžasného století bylo lidstvo rozděleno do množství společností, které osidlovaly jednu planetu; na jeho konci se stalo tím, čím je teď: informačně unifikovanou společností, která žije na několika planetách. Od té doby množství planet vzrostlo; naše informační sjednocenost několikrát změnila svůj charakter, utrpěla několika katastrofickými výbuchy, ale v podstatě zůstala stejná. Dokud se člověk nestane něčím mnohem odlišnějším, ta doba musí být ohniskem zájmu učenců: bylo to století, ze kterého pocházíme."

„K minulosti žádnou náklonnost necítím," oznámil Lorq, „nemám na to čas."

„Mě fascinuje," podotkl Katin. „Chci napsat knihu; možná bude o tomhle."

Cyana vzhlédla:

„Opravdu? Jakou knihu?"

„Myslím, že román."

„Román? " Prošli pod oznamovací obrazovkou: byla šedá.

„Chystáte se napsat román. Jak úžasné. Měla jsem přítele, antikváře, který se před několika lety pokoušel napsat román. Dokončil jen první kapitolu. Ale prohlásil, že to byla nesmírně poučná skutečnost a do značné míry pochopil, jak se to přesně odehrávalo."

„Vlastně na tom už nějaký čas pracuji," řekl Katin.

„Úžasné. Možná - až skončíte, mohl byste Institutu umožnit pořídit pod hypnózou psychickou nahrávku vaší tvořivé zkušenosti. Máme funkční tiskařský stroj z dvaadvacátého století. Možná vytiskneme pár milionů výtisků a budeme je spolu s psychoramatickým souhrnem distribuovat do knihoven a jiných vzdělávacích institucí. Jsem si jistá, že bych o tuto myšlenku mohla vzbudit v radě zájem.“

„Na to, že bych to dal vytisknout, jsem ani nepomyslel..." Přешli do další galerie.

„Jediný způsob, jak byste mohl, je přes Alkane. Mějte to na paměti.“

„Budu.“

„Kdy, Cyano, uklidíte *tenhle* nepořádek?“

„Drahý synovce, máme mnohem více materiálu, než bychom mohli vystavit. Musíme ho někam dát. V muzeu je více než dvanáct set veřejných a sedm set soukromých galerií. A tři tisíce pět set místností slouží jako skladiště. S tím, co je ve většině z nich, jsem celkem obeznámena. Ale obsah všech znát nemohu.“

Pomalou procházeli pod obrovskými žebry. Ke stropu se klenuly obratle. Studená světla na stropě vrhala stín zubů a očních důlků lebky velikosti sloních boků na bronzový podstavec.

„Vypadá to jako srovnávací výstava koster plazů ze Země a..."

Katin se díval po boxech s kostmi. „Neumím určit, odkud ty věci pocházejí.“

Čepel lopatky, sedlo pánve, oblouk klíční kosti...

„Jak daleko je tvoje kancelář, Cyano?“

„Asi osm set yardů. Příštím výtahem pojedeme.“

Klenutou chodbou vstoupili do výtahové šachty.

Spirálový výtah je vyvezl o několik tuctů podlaží výš.

Chodba z plyše a mosazi.

Další chodba se skleněnou zdí...

Katin zalapal po dechu: pod nimi byl vymodelován celý Phoenix, od středových věží k přístavní hrázi zahalené mlhou. Ačkoli už Alkane nebyl nejvyšší budovou v Galaxii, byl zdaleka nejvyšší ve Phoenixu.

Do srdce budovy se stácel lehký můstek. Podél něj na zdi z mramoru bylo zavěšeno sedmnáct obrazů v dehayské sekvenci, V záři Síría.

„Tohle jsou...?“

„Kopie Nylese Selvina, vyrobené ve Veze technikou molekulární reprodukce ve dvacátém osmém století. Po dlouhou dobu byly mnohem slavnější než originály - ty jsou vystaveny dole v Jižní Zelené komoře - ale s těmito padělkami je spojen takový kus historie, že se je Bunny rozhodla vystavit zde.“

A dveře.

„Jsme na místě.“

Dveře se otevřely do tmy.

„Ted', můj synovce,“ -jak vkročili dovnitř, dopadly na ně odněkud z výšky tři světelné sloupy, které pak kroužily na černém koberci - „bys tak laskav a vysvětlil mi, proč ses vrátil? A co znamená celá ta záležitost s Princem?“ Obrátila tvář k Lorqovi.

„Chci další novu, Cyano.“

„Cože?“

„Víš, že tu první expedici jsme museli vzdát. Chystám se to zkusit znovu. Není třeba žádná speciální loď. To jsme zjistili posledně. Mám novou posádku; a novou taktiku.“ Reflektory je po koberci sledovaly.

„Ale Lorqu -“

„Předtím jsme až úzkostlivě plánovali; jednotlivé kroky byly jako namazané, koordinované, postrkované kupředu důvěrou ve vlastní preciznost. Nyní jsme ubohá parta přistavních krys a je mezi námi Myška; a jediná věc, která nás žene kupředu, je můj vztek. Ale je strašně těžké se ho zbavit, Cyano.“

„Lorqu, nemůžeš jen tak uletět a zopakovat -“

„Kapitán je, Cyano, také jiný. Předtím letěl Roc pod velením nedospělého mladíka, který znal jen vítězství. Ted' jsem už celý muž. Znam také porážku.“

„Ale co chceš, abych -“

„Alkane studoval další hvězdu, která je blízko přeměny v novu. Chci její jméno a dobu, kdy asi exploduje.“

„Chystáš se znovu vyrazit? A co Prince? Ví, proč k té nově letíš?“

„To mě ani v nejmenším nezajímá. Řekni mi jméno mé hvězdy, Cyano.“

Asi jí působila potíže její slabost. Dotkla se něčeho na stříbrném náramku.

Nové světlo.

Z podlahy se zvedla řada přístrojů. Cyana se posadila na lavičku, která se také vynořila. Přehlížela světélka ukazatelů. „Nevím, jestli dělám dobře, Lorqu. Vztek? Pokud by to rozhodnutí neovlivnilo můj život tolik jako tvůj, bylo by pro mne jednodušší poskytnout ti informaci, kterou si přeješ. Za moje ředitelování se zaručil Aaron.“

Dotkla se klávesnice a nad nimi se -

„Až dosud jsem byla v domě Aarona Reda vždy vítána stejně jako v domě svého vlastního bratra. Avšak kola osudu to dohnala až k bodu, když už to tak nikdy být nemůže. Do této pozice jsi mě dostal ty: musím přijmout rozhodnutí, které ukončí dobu mého báječného pohodlí.“

- objevily hvězdy.

Katin si najednou uvědomil rozměry místnosti. Na druhé straně, asi tak ve vzdálenosti padesáti stop, byl ve shlucích světelných bodů zavěšen holografický otáčivý obraz Galaxie.

„Máme teď venku několik výzkumných expedic. Ta nova, po které toužíš, je tady.“ Stiskla tlačítko a jedna z milionů hvězd se rozhořela - takovým jasem, že Katin přimhouřil oči. Záře zeslábla a celá klenutá hvězdárna byla opět vyplněna třpytem hvězd. „Právě teď tam máme jednu expedici, která dává pozor na vývoj –“

Odmlčela se.

Natáhla ruce a otevřela malou zásuvku.

„Opravdu mi celá tahle záležitost dělá starosti, Lorqu -“

„Pokračuj, Cyano. Chci znát jméno té hvězdy. Chci pásku s jejími galaktickými souřadnicemi. Chci své slunce.“

„A já udělám, co budu moci, abych ti to poskytla. Ale napřed musíš staré ženě v něčem vyhovět.“

Ze zásuvky vytáhla - Katinovi se na patře zformoval slabý zvuk, značící překvapení, ale raději ho spolkl - balíček karet.

„Chci vědět, co poradí Tarot.“

„Co se toho týče, už mi karty četli. Pokud mi dokáží sdělit řadu galaktických souřadnic, pak dobrá. Jinak na ně nemám čas."

„Tvá matka pocházela ze Země a vždy v sobě skrývala pozemskou nedůvěru k mysticismu, ačkoliv intelektuálně jeho účinnost připouštěla. Doufám, že ty jsi po otci."

„Už jsem jeden kompletní výklad slyšel, Cyano. Neexistuje nic, co by mi mohl říci druhý."

Rozložila karty do vějíře, lícem dolů. „Možná existuje něco, co řeknou mně. Kromě toho nechci provést celý výklad. Jen si jednu vyber."

Katin sledoval, jak kapitán táhne, a byl by rád věděl, zda karty Cyanu připravily i na to krvavé poledne před čtvrtstoletím na Chronaiki Plaza.

Tento balíček nebyl běžný trojrozměrný typ, jaký měla Tyž. Postavy byly nakreslené. Karty byly zažloutlé. Snadno mohly pocházet ze sedmnáctého století nebo být ještě starší.

Na Lorqově kartě bylo nahé tělo, které viselo ze stromu s provazem omotaným kolem kotníku.

„*Oběšenec*." Přikryla balíček. „Hlavou dolů. No, nemohu říci, že by mě to překvapilo."

„Neznamená snad *Oběšenec* příchod velké duchovní moudrosti, Cyano?"

„Hlavou dolů," připomněla mu. „Bude jí dosaženo za vysokou cenu." Vzala kartu a vložila ji i se zbytkem balíčku do zásuvky. „Toto jsou souřadnice hvězdy, kterou si žádáš." Stiskla další tlačítko.

Do dlaně jí vyjel proužek papíru. Byl prokousaný malými kovovými zoubky. Zdvihla ho, aby ho mohla přečíst. „Jsou tu všechny souřadnice. Už ji sledujeme dva roky. Máš štěstí. Exploze předpovídají ode dneška do patnácti až dvaceti dnů."

„Dobrá." Lorq si vzal pásku. „Jdeme, Katine."

„A co Prince, kapitáne?"

Cyana vstala z lavičky.

„Ty ten vzkaz nechceš vidět?"

Lorq se odmlčel.

„Chci. Přehraj to."

A Katin postřehl, že v Lorqově tváři něco ožilo. Když Cyana Morganová listovala v indexu vzkazů, přešel k horní skřínce.

„Tady to je.“ Stiskla tlačítko.

Prince na druhé straně místnosti se k nim otočil čelem. „Co si to jen k čertu -“ ruka v černé rukavici udeřila do křišťálového poháru a zdobeného podšálku, zvedla se ze stolu, „- Lorqu myslíš, že děláš?“ Ruka se vrátila; z druhé strany se se zařinčením svalily na podlahu dýka a vyřezávaná dřevěná hůl. „Ty mu také pomáháš, co, Cyano? Jsi zrádná děvka. *Mám vztek. Zuřím!* Já jsem Prince Red. Já jsem Drako! Jsem zmrzačený Had; ale uškrtním tě!“ Černé prsty mačkaly damaškový ubrus; zazněl zvuk štípaného dřeva.

Katin podruhé spolkl leknutí.

Vzkaz byl v trojrozměrné projekci. Okno za Princem vrhalo do místnosti rozostřené ranní světlo nějakého slunce - asi opravdu Slunce - na rozmetanou snídani.

„Mohu udělat všechno, všechno, co chci. Ty se tomu snažíš zabránit.“ Naklonil se přes stůl.

Katin se podíval na Lorqa, na Cyanu Morganovou.

Její ruce byly bledé, s vystouplými žilami, a svíraly lem brokátu.

Lorqovy kostnaté ruce s vystouplými klouby ležely na přístrojové desce; dva prsty držely páku.

„Ublížil jsi mi; dokážu být velmi zlý, nevypočitatelný. Vzpomínáš si na ten večírek, kdy jsem byl donucen rozbít ti hlavu, abych tě naučil, jak se chovat? Tvá existence mě uráží, Lorqu Von Rayi. Chci získat odškodnění za tuto urážku!“

Cyana Morganová se znenadání podívala na svého synovce a uviděla, že má ruku na páce. „Lorqu! Co to děláš -?“ Popadla ho za zápěstí; ale on sevřel její ruku a odtáhl ji z jeho.

„Vím teď o tobě mnohem víc, než když jsem ti poslal vzkaz posledně,“ řekl od stolu Prince.

„Dej tu ruku z toho vypínače, Lorqu!“ trvala na svém Cyana.

„Lorqu...“ Hlas se jí zbarvil pocitem marnosti.

„Když jsem k tobě mluvil naposledy, řekl jsem ti, že tě zastavím. Teď ti říkám, že když tě budu muset zabít, abych tě zadržel, tak to udělám. Až k tobě budu mluvit příště...“ Rukou v rukavici ukazoval do kamery. Ukazovák se mu chvěl...

Když Princův obraz mizel, Cyana setřásla Lorqovu ruku. Páka klapla naprázdno. „Kdo si jen myslíš, že jsi, že tohle děláš?"

„Kapitáne?"

Ve světle kroužících hvězd odpověděl Lorq smíchem.

Cyana se na něj osopila: „Poslal jsi Princův vzkaz do veřejného ohlašovacího systému! Ted' toho bezbožného šilence viděli na všech obrazovkách po celém Institutu!" Zlostně udeřila do přístrojové destičky.

Světa ukazatelů potemněla. Přístrojová deska i lavice zajely do podlahy.

„Děkuji, Cyano. Mám to, pro co jsem přišel."

Do kanceláře vrazil muž z ostrahy muzea. Když procházel dveřmi, ozářil ho pruh světla. „Promiňte, je mi to strašně líto, ale - oh, moment." Stiskl malou komunikační soupravu na zápěstí. „Ty ses pod tou svou stříbrnou parukou pomátla, Cyano?"

„Oh, Bunny, proboha. Byla to nešťastná náhoda!"

„Nešťastná náhoda! To byl Prince Red, že?"

„Samozřejmě. Podívej, Bunny -"

Lorq stiskl Katinovi rameno. „Pojďme."

Opustili strážce - Bunny v hádce s Cyanou.

„Proč...?" snažil se Katin zeptat kapitána přes rameno.

Lorq se zastavil.

Ve světle Síría č. 11 (padělek Selvina) mu zářil za zády v purpurovém vodopádu. „Řekl jsem přece, že ti nedokážu sdělit, o co mi jde. Snad ti to tohle trochu objasnilo. Ted' seženeme ostatní."

„Jak je najdete? Ještě se toulají po muzeu."

„Opravdu si to myslíš?" nadhodil Lorq.

V nižších galeriích vládl chaos.

„Kapitáne..." Katin se snažil představit si tisíce turistů tváří v tvář Princově vzteku, šílenství; připomněl si svůj první střet s Princem na *Rocu*.

Návštěvníci se rojili po onyxové podlaze ve FitzGeraldově salonu. Duhově zbarvené alegorie génia dvacátého století polévaly klenuté zdi sklovitou glazurou. Děti brebentily s rodiči. Studenti spolu klábosili, Lorq kráčel mezi nimi s Katinem v závěsu.

Vyšli po spirále ven do vestibulu nad dračí hlavou.

Nad davem mávalo křídly něco černého. „S ním musí být i ostatní," vykřikl Katin a ukázal na Sebastiána.

Katin obešel kamennou čelist. Lorq ho na modrých dlaždicích předešel.

„Kapitáne, právě jsme viděli -"

„- Prince Reda, jako na lodi -"

„- na oznamovací obrazovce, bylo to -"

„- bylo to v celém muzeu. Šli jsme zpátky -"

„- sem, abychom vás neminuli -"

„- až přijdete dolů. Kapitáne, co -"

„Pojďme." Lorq položil ruce dvojčatům na ramena a zastavil je. „Sebastiáne! Tyž! Musíme jít zpátky do přístaviště a vyzvednout Myšku."

„A vypadnout z téhle planety k naší nově!"

„Nejprve ale půjdeme do přístaviště. Pak se dohodneme, co dál."

Razili si cestu ke klenuté chodbě.

„Myslím, že máme naspěch, než se sem dostane Prince," řekl Katin.

„Proč?"

To se zeptal Lorq.

Katin se snažil pochopit jeho výraz.

Byl nedešifrovatelný.

„Třetí vzkaz je na cestě. Počkám si na něj."

Pak vyšli do zahrady: rozbouřené a zlaté.

„Díky, doktore!" zvolal Alex. Masíroval si paži: zaťal prsty v pěst, ruku ohnul, zhoupł jí. „Hej, hochu." Otočil se na Myšku. „Víš, opravdu umíš na ten syrxn hrát. Škoda, že záchranka přijela akorát uprostřed představení. Ale tak jako tak díky." Zazubil se a pak se podíval na hodiny na zdi. „Myslím, že nakonec na tu výpravu vyrazím. Malakas!" Kráčel mezi cinkajícími závěsy.

Leo se zeptal se smutkem v hlase:

„Teď odložíš ho?"

Myška zatahl za zdrhovací šňůrku vaku a pokrčil rameny. „Možná, že později ještě něco zahraju." Začal provlékat paži

řemínkem. Pak mu prsty zapadly do kožených záhybů. „Co je s tebou, Leo?”

Rybář si zastrčil levou ruku pod zašpiněnou šňůrku opasku. „Ty jen velmi nostalgickým mě děláš, chlapče.” Pak pravou paží. „Protože tak mnoho času uběhlo a ty už více chlapec nejsi.” Leo se posadil na schody. Přes ústa mu přeběhl veselý výraz. „Já zde šťastný nejsem, myslím. Možná čas je znovu hnout se někam. Co?” Příkývl. „Jó.”

„Opravdu si to myslíš?” Myška se na válci otočil čelem k Leovi. „Proč teď?”

Leo sevřel rty. Výraz vypovídal o tomtéž, co pokrčení ramený. „Když já staré časy vidím, vím, jak moc něco nového potřebuji. Kromě toho, na to, že odejdu, už nějaký čas myslel jsem.”

„Kam půjdeš?”

„Do Plejád já půjdu.”

„Ale vždyť jsi z Plejád, Leo. Myslel jsem, že říkáš, že chceš vidět něco nového?”

„Sotva zvláštních planet v Plejádách je. Já možná na tuctu rybařil jsem. Já něco nového chci, ano; ale také, po těch pětadvaceti letech, domů.”

Myška pozoroval jeho hrubé rysy, světlé vlasy; důvěrný vztah? Máš je upravené, jako bys měl masku z mlhy, pomyslel si Myška. Leo se tolik změnil. Myška měl tak krátké dětství a teď ještě kousek ztratil. „Já chci jen nové, Leo. Nechtěl bych se vrátit domů... i kdybych nějaký domov měl.”

„Někdy jak já Plejády, ty Zemi nebo Drako budeš chtít.”

„No jó.” Myška trhl ramenem, na kterém měl zavěšen vak. „Možná, že jo. Proč ne, za dvacet pět let?”

Ozvěnou se ozvalo:

„Myško!”

A:

„Myško, hej?”

A znovu.

„Jseš tam uvnitř, Myško?”

„Hej!”

Myška si stoupl a přiložil ruce k ústům. „Katine?" Výkřik byl dokonce ještě ošklivější než řeč.

Katin se blížil mezi sítěmi, dlouhý a zvědavý. „To je překvapení. Nemyslel jsem, že tě tady najdu. Procházel jsem přístaviště a ptal jsem se lidí, jestli tě neviděli. Nějaký mladík mi řekl, že jsi tady uvnitř hrál."

„Kapitán už v Alkanu skončil? Dostal to, co chtěl?"

„A k tomu ještě něco. V Institutu na něj čekal vzkaz od Prince. Tak si ho přebral ve veřejném oznamovacím systému." Katin hvízdal. „Příšerné!"

„Má svou novu?"

„Má. Jenže tu čeká ještě na něco jiného. Nechápu to."

„Takže k té hvězdě nepoletíme?"

„Ani nápad. Až to dostane, chce kapitán letět do Plejád. Pár týdnů budeme čekat. Ale co tam chce dělat, to se mě neptej."

„Do Plejád?" zeptal se Myška. „Tam ta nova bude?"

Katin obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „To asi ne. Možná si myslí, že bude bezpečnější přečkat tu dobu v domovské oblasti."

„Počkej moment!" Myška se znovu otočil k Leovi. „Možná tě kapitán vezme do Plejád s námi, Leo."

„Co?" Leovi poklesla brada.

„Kapitánu Von Rayovi by nebylo proti mysli vzít Lea do Plejád, že ne, Katine?"

Katin se snažil vypadat odměřeně a pochybovačně. Ale byl to výraz příliš složitý a vyzněl naprázdno.

„Leo je můj dávný přítel. Ze Země. Když jsem byl malý, naučil mě hrát na syrx."

„Kapitán toho má tolik na starosti -"

„Jó, ale nevadilo by mu, kdyby -"

„Ale mnohem lépe než já on teď hraje," prohodil Leo.

„Vsadím se, že to kapitán udělá, když ho o to požádám. "

„Já už žádný problém ti s kapitánem dělat nechci -"

„Můžeme se ho zeptat." Myška si hodil vak na záda. „Pojďme, Leo. Kde je kapitán, Katine?"

Katin si s Leem vyměnil pohled zasvěcených dospělých, kteří se střetli s mladickým entuziasmem.

„Dobrá? Tak pojd'me.“

Leo vstal a šel za Myškou a Katinem ke dveřím.

První kolonisté na Vorpisu před sedmi sty lety vytesali do skalnatého okraje stolové hory, na které stál Phoenix, Esclaros des Nuages. Mezi kotvišti pro menší čluny a přístavišti, kam zajížděli síťojezdci, sestupovaly do bílé mlhy hvězdy. Toho dne byly opotřebované a oprýskané.

Když Lorq našel uprostřed polední siesty ve Phoenixu opuštěné schody, pomalu sešel mezi zdmi z měnivého křemene dolů. Spodní část schodiště byla zahalena mlhou; od obzoru se valila jedna bílá vlna za druhou, každá zbarvená nalevo stínem domodra a napravo pozlacená sluncem jak bujné jehňátko.

„Hej, kapitáne!“

Lorq se ohlédl na schody.

„Hej, kapitáne, mohu s vámi na minutku mluvit?“ Myška scházel po schodech jako krab. U boku se mu natrásal syrx. „Katin mi řekl, že až odtud odletíme, chystáte se do Plejád. Právě jsem narazil na chlapíka, kterého jsem znával na Zemi, starého přítele. Naučil mě hrát na syrx.“ Potřásl vakem. „Pomyslel jsem si, že když se chystáme tímto směrem, mohli bychom ho tak vzít domů. Byl to opravdu můj dobrý přítel -“

„Dobrá.“

Myška zvedl hlavu. „Oh? “

„Do Plejád je to jen pět hodin. Pokud bude, až budeme odlétat, na lodi a zůstane ve své projekční kajutě, pak mi to nevádí.“

Myška sklonil hlavu k rameni; rozhodl se, že se podrbe. „Oh. Ano. Dobře.“ Pak se zasmál. „Díky, kapitáne!“ Otočil se a vybíhal po schodech nahoru. „Leo, haló!“ Poslední schody bral po dvou. „Katine, Leo! Kapitán říká, že je to v pořádku.“ A zpátky zavolal: „Ještě jednou díky!“

Lorq sešel o několik schodů níž.

Po chvíli se posadil a opřel se o drsnou zeď.

Počítal vlny.

Když se dostal k čtyřmístnému číslu, přestal.

Po obzoru kroužilo polární slunce; bylo méně zlaté; zmatnělo.

Když spatřil síť, ruce mu sjely po stehnech a zastavily se na kostnatých kolenou.

Na dolních schodech zacinkaly řetězy. Jezdec se postavil; pás měl vysoko nad převalující se mlhou. Mlžné plováky držely síť ve výši. Do křemene narážely modravé jiskřičky.

Lorq seděl opřený o stěnu. Zvedl hlavu.

Po schodech vystupoval černovlasý jezdec a kovové síťový měl nad a za sebou. Síť narážely do zdí a řinčely. Když byl jezdec asi tak šest schodů pod Lorqem, sundal si mlhovou masku. „Lorqu?”

Rozepjal ruce. „Jak jsi mě našla, Ruby? Věděl jsem, že mě najdeš. Řekneš mi jak?”

Ztěžka oddychovala. Nebyla zvyklá na tíhu, kterou teď třímala v rukou. Mezi řadry měla pevně svázané volné konce tkanic. „Když Prince zjistil, že jsi odletěl z Tritonu, poslal svou nahrávku na spoustu míst, kam jsi mohl letět. Cyana byla jedním z adresátů. Pak mi uložil, abych ho informovala o tom, kde jeho vzkaz obdrželi. Byla jsem na Chobeho planetě; takže když jsi přehrával nahrávku v Alkanu, přispěchala jsem.” Složila síť na schody. „Hned, jak jsem zjistila, že jsi na Vorpisu, ve Phoenixu... no, dalo to dost práce. Věř mi, znovu bych to neabsolvovala.” Položila ruce na skálu. Síť zarachotily.

„Chápu se své šance v téhle hře, Ruby. Jednou jsem se snažil zahrát si to proti počítači, který vymýšlel tahy.” Zavrtěl hlavou. „Teď hraju rukama, očima a ušima. Až doted’ si nevedu nejhůř. A to jsou tahy mnohem rychlejší. Vždycky jsem měl rychlost rád. To je možná jediná věc, ve které jsem stejný, jako když jsme se setkali poprvé.”

„Prince mi kdysi něco takového říkal.” Vzhledla. „Tvoje tvář.” Její obličej se zachvěl bolestí. Na to, aby se dotkla jizvy, byla dostatečně blízko. Jemně ruku vztáhla, ale pak ucukla. „Proč sis ji nikdy nenechal...?” Nedokončila.

„Je užitečná. Umožňuje, aby mi každý vyleštěný povrch na všech těch nových báječných planetách poskytoval jistou službu.”

„Jakou službu?”

„Připomíná mi, proč tady jsem.”

„Lorqu -” v hlase jí narůstala podrážděnost -, „co to děláš? Co si ty nebo tvoje rodina myslíte, že dokážete? ”

„Doufám, že to ani ty, ani Prince dosud nevíte. Nepokoušel jsem se to skrývat. Vrací se mi vzkaz, který jsem ti poslal, způsobem poněkud archaickým. Co myslíš, jak dlouho bude trvat, než šeptanda překoná prostor mezi námi?“ Složil ruce v klín. „Nejméně tisíc lidí ví, co se Prince snaží udělat. Dnes ráno jsem jim ten vzkaz přebral. Už žádné utajování, Ruby. Existuje hodně míst k úkrytu; a jedno, kde mohu zůstat v plném světle.“

„Víme, že se snažíš udělat něco, co zničí naši rodinu. To je jediná věc, do které bys vložil tolik času a energie.“

„Přál bych si, abych mohl říci, že se mýlíš.“ Propletl si prsty na rukou. „Ale pořád nevíš, co to je.“

„Vím, že se to týká nějaké hvězdy.“

Přikývl.

„Lorqu, chci na tebe vykřiknout, chci křičet - kdo si myslíš, že jsi?“

„Kdo jsem, že vzdoruji Princovi a krásné Ruby Red? Jsi nádherná, Ruby, a před tvou krásou stojím tak sám, náhle prokletý kvůli svému cíli. Planety, na kterých jsme, ty a já, Ruby, žili, nás pro tento cíl nevybavily. Když přežiju, tak přežije planeta, stovky planet, celý životní styl. Pokud přežije Prince...” pokrčil rameny. „Je to ještě stále možná jen hra. Stále nám říkají, že žijeme ve společnosti, která nemá žádný smysl, že v našich životech není nic, co trvá. Světy kolem nás se teď kymácejí a já si pořád chci *jenom* hrát. Jediná věc, na kterou jsem připraven, je hrát si, hrát tak tvrdě, jak to jen půjde; a podle pravidel.“

„Mystifikuješ mě, Lorqu. Prince je tak předvídavý -“ Zvedla obočí. „Překvapuje tě to? Vyrůstali jsme s Princem společně. Ale ty mě stavíš před něco neznámého. Na tom večírku před lety, když jsi mě chtěl, to bylo také součástí hry?“

„Ne - ano - vím, že jsem tehdy neznal pravidla.“

„A teď?“

„Znám způsob, jak dosáhnout svého. Chci to, co má Prince - ne. Chci *vyhrát* to, co má Prince, Ruby. Jakmile to jednou budu mít, možná se otočím a zahodím to. Ale chci to získat. Bojujeme. Kolik se během toho boje zakymácí planet, kolik životů? Ano, tohle všechno vím. Tenkrát jsi řekla: jsme výjimeční lidé, i kdyby jen svou

mocí. Ale když jsem se pokoušel mít tvoje slova stále na mysli, byl jsem paralyzován. Ted' jsem tady, v této situaci, s celým svým úkolem. Naučil jsem se jak hrát, Ruby. Cokoli dělám - já - ta osoba, kterou jsem a která takto byla vytvořena - musím činit tak, abych zvítězil. Pamatuj si to. Ted' jsi mi prokázala další službu. Dlužím ti varování. Proto jsem čekal."

„Co to jen chceš udělat, že se kvůli tomu musíš tak mnohomylně ospravedlňovat? "

„Ještě nevím," zasmál se Lorq. „Zní to pěkně toporně, co. Ale je to tak."

Zhluboka se nadechla. Když jí vítr shrnul vlasy dopředu přes rameno, nakrabilata vysoké čelo. Oči měla ukryté ve stínu. „Myslím, že ti dlužím stejné varování." Přikývl. „Ber to, jako že jsem ti ho dala." Vztyčila se.

„Beru."

„Dobrá." Pak napřáhla paži a prudce ji vymrštila.

A tři sta čtverečních stop řetězového síťoví se jí zhouplo nad hlavou a se zařinčením dopadlo na Lorqa.

Články řetězů ho zasáhly do zdvižených rukou a poranily je. Pod tíhou kovu se zapotácel.

„Ruby...!"

Vymrštila druhou paži; spadla další vrstva.

Zaklonila se a prudce sítěmi trhla; ty ho udeřily do kotníků a podrazily mu nohy.

„Ne! Nech mě..."

Skrz síťovinu řetězů viděl, že Ruby opět má masku: oči jako třpytivé sklo, ústa a nosní dírky jako za mříží. Celý její výraz se soustředil ve štíhlých ramenou; drobné svaly se najednou rýsovaly jasně. Sklonila se; na břicho se jí udělaly záhyby. Elektrické obvody adaptéru znásobovaly sílu jejích paží asi pětsetkrát. Lorqem to mrštilo dolů na schody. Upadl a vrazil do zdi. Skála a kov mu rozedřely paže a kolena.

Řetězová síť sice násobila sílu, ale bylo to na úkor přesnosti pohybu. Po zvládnutém terénu se síť svezla, Lorq byl schopen pod okrajem podlézt a zdolal dva schody. Ruby znovu trhla; ještě čtyřikrát ho srazila na zem. Dvakrát dostal ránu do zad, pak jednou

do boku. Stahovala ho dolů. Mlha jí ovíjela lýtka; ustupovala hlouběji do dusivých cárů. Scházela po schodech stále níž, až se černá maska dotkla povrchu mlhy.

Mrskl sebou směrem od ní a spadl o dalších pět stupňů. Vleže na boku se chytil několika článků řetězu a zvedl se. Ruby zavrávala, ale Lorq ucítil, jak mu další kamenná hrana odírá rameno.

Zbavil se sítě a konečně vydechl. Znovu se pokusil podlézt tíhu, co na něj spadla.

Uslyšel, jak Ruby zalapala po dechu.

Odhodil poslední články z obličeje a otevřel oči. Něco mimo...

Mezi zdmi se pohybovalo a mávalo křídly něco tmavého.

Ruby vymrštila paži, aby se pokusila odvrátit ránu. Lorq vyhodil pás sít'oví vzhůru. To něco vzlétlo výš, aby se vyhnulo řetězům.

Padesát liber kovu zapadlo zpátky do mlhy. Ruby zavrávala a zmizela.

Lorq vylezl o několik stop vzhůru. Mlha mu ovíjela stehna. Svíravé opary arzenu mu stáhly krk. Zakašlal a křečovitě se chytil skály. Na ramenou mu ještě stále spočívala část tíže řetězů.

Ta tmavá věc se teď třepotala nad ním. Břemeno se na chvíli nadzvedlo: mohl odtáhnout břicho od skály. Nasál čerstvější vzduch, zalapal po dechu a hlava se mu zatočila. Ohlédl se.

Sít' se nad ním vznášela ve spárech, zvířete. Když už přízrak mával křídly volně, Lorq se vytáhl o další schod. Řetězy mu ztěžka spadly na nohy; pak se sesunuly dolů a zmizely.

Lorq se posadil a přinutil se sledovat, jak ta věc letí mezi kameny. Přenesla se přes zdi, dvakrát zakroužila a pak se vrátila Sebastiánovi na rameno: kyborg byl přikrčený na zdi a díval se dolů. Lorq se vyhoupl na nohy, promnul si zavřené oči, zavrtěl hlavou a ploužil se nahoru k Esclaros des Nuages.

Když došel na konec schodů, Sebastián právě upevňoval ocelový náramek kolem ohnutých pařátů příšerky-

„Znovu já -“ Lorq se ještě jednou nadechl a spustil ruku Sebastiánovi na rameno porostlé zlatými chloupky - „ti děkuji.“

Dívali se ze skály do mlhy, ze které se žádný jezdec nevynořil.

„Vy ve velkém nebezpečí jste? “

„Jsem.“

Tyž rychle přešla přístaviště a ocitla se Sebastiánovi u boku. „Co bylo to?“ Z jednoho na druhého přeskakovaly oči, které byly jak oživlý kov. „Já černého průvodce viděla puštěného!“

„To v pořádku je,“ řekl jí Lorq. „Teď, zkrátka a dobře, já s Mečovou Královnou hádku právě měl. Ale váš miláček zachránil mě.“

Sebastián vzal Tyžinu ruku do své. Jakmile její prsty ucítily známé tvary jeho dlaně, Tyž se uklidnila.

Sebastián se zeptal vážným tónem:

„Je jít čas?“

A Tyž:

„Za vaším sluncem letět?“

„Ne. Vaším.“

Sebastián se zamračil.

„Ke Kalnému, Mrtvé Sestře teď poletíme,“ řekl jim Lorq.

Stín a stín; stín a světlo: přes přístavní hráz přicházela dvojčata. Na Lynceově tváři byl zmatený výraz. Na Idově ne.

„Ale...?“ začal Sebastián. Pak se mu v ruce pohnuly Tyžiny prsty a on větu nedokončil.

Lorq na nevyslovenou otázku dobrovolně neodpověděl. „Vše ostatní teď máme už. Já, na co jsem čekal, mám. Ano, čas jít nastal.“

Katin se nahnul dopředu, aby se chytil řetězů. V síťovém domě se ozývala ozvěna řinčení.

Leo se zasmál: „Hej, Myško. Myslím, že v tom posledním baru tvůj přítel příliš pil.“

Katin znovu nabral rovnováhu. „Nejsem opilý.“ Zvedl hlavu a podíval se na závěs z kovu. „Na to, abych se opil, by bylo třeba dvakrát tolik.“

„To je zvláštní. Já jsem.“ Myška otevřel vak. „Ty jsi Leo, řekl, že chceš, abych ještě něco zahrál? Co chceš vidět?“

„Cokoli, Myško. Cokoli líbí se ti, hraj.“

Katin znovu zatřásl sítí: „Od hvězdy ke hvězdě, Myško; představ si obrovskou síť, která se rozprostírá napříč Galaxií, všude, kde je člověk. To je základní hmota, ze které se dnes utváří historie. Nevidíš? To je to. To je ta moje teorie. Každý jednotlivec je v té síti jedním uzlem a vlákna mezi nimi jsou kulturní, ekonomické a

psychologické nitky, které ty jednotlivce drží u sebe. Jakákoli historická událost působí v té síti jako vlnky." Znovu zachrastil řetězy. „Prochází přes a skrz síť, napíná a shrnuje kulturní svazky, které spojují každého člověka se všemi ostatními. Pokud je ta událost dostatečně katastrofická, svazky se zpřetrhají. Síť je na chvíli přetržena. De Eiling a 34-Alvin se pouze dohadují, kde ty vlnky začínají a jak rychle se pohybují. Jejich celkový pohled je ale stejný. Já chci pohyb a rozsah té sítě zachytit ve svém... ve svém románu, Myško. Chci celou tu síť obestřít. Ale musím objevit ústřední téma, tu velikou událost, která zatřese dějinami a způsobí, že pro mne se budou řetězy třpytit a zářit. Mít nějaký *Měsíc*, Myško; odejít do ústraní na nějakou krásnou skálu, mít své umělecké dílo dokončené, pozorovat, jak se síť vznáší a přemísťuje; to je, Myško, to, co chci. Ale to téma nepřijde!"

Myška seděl na podlaze a na dně vaku hledal knoflík, kterým předtím syrx vypnul. „Proč nenapišeš o sobě?"

„Oh, to je prima nápad! Kdo by to četl. Ty?"

Myška knoflík našel a zmáčkl ho. „Myslím, že bych nemohl číst něco tak dlouhého, jako je román."

„Ale kdyby to téma bylo, řekněme, střet dvou velkých rodin, jako jsou Princova a kapitánova, nechtěl bys alespoň to si přečíst?"

„Kolik poznámek k té knize sis už natočil? " Myška ozářil hangár nejistým světlem.

„Ani ne desetinu toho, co potřebuji. I když je můj román odsouzen stát se zastaralou muzeální relikvií, bude posázen drahokamy," - zhoupal se na síti dozadu

- „ručně vyrobená" - řetízky zařinčely; hlas mu zesílil

- „přepečlivá práce; prostě perfektní!"

„Narodil jsem se," řekl Myška. „A musím zemřít. Trpím. Pomozte mi. Tak, právě jsem ti napsal tvou knihu."

Katin se zadíval na své dlouhé, slabé prsty, položené na řetízcích. Po chvílce řekl: „Někdy mě, Myško, nutíš plakat."

Vůně kmínu.

Vůně mandlí.

Vůně kardamomu.

Klesající melodie se vplétaly do sítí.

Okousané nehty, veliké klouby; na hřbetech Katinových rukou se mihotaly podzimní barvy; jeho stín tancoval na podlaze z cementu.

„No, tak tady to máme," smál se Leo. „Hraj, Myško, hraj!"

A stíny tancovaly, dokud se neozvaly hlasy:

„Hele, hoši, ještě jste -"

„- tam uvnitř. Kapitán nám řekl, abychom -"

„- abychom vás vypátrali. Je to -"

„-je čas dát se do práce. Pojd'te!"

„-jdeme!"

KAPITOLA ŠESTÁ

„Spodek Maršálských holí."

„*Spravedlnost.* "

„*Rozsudek.* Já беру. Pohárová Královna."

„Pohárové Eso."

„*Hvězda.* Můj štych. *Poustevník.* "

„Trumfy vynáší!" zasmál se Leo. „*Smrt.* "

„*Blázen.* Můj štych. A teď: Mincový Svršek."

„Mincová Trojka."

„Mincový Král. Můj štych. Mečová Pětka."

„Dvojka."

„Já mám *Mudrce*; беру."

Katin sledoval potemnělou šachovnici, na které po hodině reminiscencí hráli Sebastián, Tyž a Leo Tarotwhist pro tři.

Tuto hru neznal dobře; ale oni to nevěděli a on přemítal o tom, proč mu neřekli, aby hrál s nimi. Patnáct minut sledoval průběh hry Sebastiánovi přes rameno. (Ta tmavá věc ležela schoulená u jeho nohou), zatímco chlupaté ruce rozdávaly a rozmisťovaly karty.

Ze svých chabých znalostí se Katin snažil vykonstruovat něco pronikavě chytrého, aby mohl vpadnout do hry.

Hráli tak rychle.

Vzdal to.

Když však krácel k místu, kde seděli na můstku Idas s Myškou s nohama spuštěnými přes okraj bazénu, usmíval se; v kapse osahával tlačítko nahrávače a v duchu si formuloval další poznámku.

Idas právě říkal: „Co kdybych takhle, Myško, otočil tímhle knoflíkem...?"

„Dávej pozor!" Myška odstrčil Idovu ruku ze syringů. „Oslepíš všechny v místnosti!"

Idas se zamračil: „Ten, co jsem měl tam, kde jsem se tehdy poflakoval, neměl -" Jak vyčkával na dokončení své věty, hlas zůstal viset ve vzduchu.

Myškoví sklouzla ruka ze dřeva na ocel, na umělou hmotu. Prsty prohrábl struny a vyloudil pár not. „Když tu věc nepoužiješ správně, opravdu můžeš někoho poškodit. Syrinx je zaměřen na určitý cíl a množstvím světla a zvuku, které z něho můžeš dostat, bys mohl někomu způsobit odchlípení sítnice či protržení bubínku. Aby se při používání této věci docílilo neprůhlednosti holografických obrazů, užívá se laser.“

Idas potřásl hlavou. „Nikdy jsem si s žádným syringem nepohrával tak dlouho, abych zjistil, jak to uvnitř funguje -“

Natáhl ruku, aby se dotkl zajištěných strun.

„Je to jistě pěkně vypadající -“

„Ahoj,“ řekl Katin.

Myška zabručel a dál ladil nástroj.

Katin se posadil k Myškoví z druhé strany a chvíli se díval. „Právě jsem na něco přišel,“ řekl. „Devětkrát z deseti případů, když řeknu 'ahoj' někomu, kdo mě mívá, nebo když osoba, ke které mluvím, se chystá dělat něco jiného, příštích asi tak patnáct minut strávím opakováním té situace a přemýšlím o tom, zda ta osoba považovala můj úsměv za nenucenou srdečnost nebo zda má můj střízlivý výraz vyjadřovat určitý chlad. Opakuji si tu výměnu názorů mnohokrát a měním při tom tón hlasu a pokouším se odhadnout, co by ta změna způsobila v reakci té druhé osoby -“

„Hele.“ Myška vzhlédl od syringů. „To je v pořádku. Já tě mám rád. Měl jsem jen práci, to je všechno.“

„Oh,“ usmál se Katin; pak ten úsměv pomalu odplul a nahradilo ho zamračení. „Víš, Myško, kapitánovi závidím. Má poslání. A utkvělé myšlenky, kterými je posedlý, předem vylučují, aby byl zvědavý na to, co si o něm myslí ostatní.“

„Moc jsem do toho všeho, jak mi to tu popisuješ, nepronikl,“ řekl Myška.

„Já ano.“ Idas se rozhlížel. „Kdekoli jsem sám, dělám všechno -“ a svěsil tmavou hlavu, aby si prohlížel klouby na rukou.

„Je to od něj opravdu fér, že nám teď nechává volno a řídí loď s Lynceem,“ podotkl Katin.

„To jó,“ odpověděl Idas. „Myslím, že to —“ a obrátil ruce dlaněmi vzhůru, aby si prohlédl tmavé rýhy v dlaních.

„Kapitán se musí starat o příliš mnoho věcí," řekl Myška. „A nechce. Překonat tuto část cesty nevyžaduje mnoho úsilí, takže bude mít brzy něco, čím by se v mysli zabýval. To je můj názor."

„Myslíš, že má kapitán škaredé sny?"

„Možná." Myška udeřil do harfy, zazněl tón se skořicí; ale bylo to tak silné, že jim nosy a ústa zahořely.

Katinovi se zaleskly oči slzami.

Myška zavrtěl hlavou a pootočil knoflíkem, kterého se předtím dotkl Idas. „Promiňte."

„Mečový..." Sebastián na druhé straně místnosti vzhlédl od hry a zkrabatil nos. „Svršek."

Katin, který měl jako jediný tak dlouhé nohy, se špičkou sandálu zlehka dotýkal vody pod můstkem. Barevný štěrť se přesypal; Katin vyndal nahravač a prstem cvrnkl do tlačítka nahrávání.

„Původně pojednávaly romány o vztazích." Když mluvil, díval se na zprohýbané části mozaiky, kterou částečně zakrývaly listy. „Jejich popularita spočívala v tom, že byly v rozporu s osamělostí lidí, kteří je četli, lidí, kteří byli v podstatě hypnotizováni intrikami vlastního vědomí. Například kapitán a Prince jsou svojí posedlostí zcela propojeni -"

Myška se naklonil nad ozdobnou krabičku a promluvil: „Kapitán a Prince se nesetkali tváří v tvář možná deset let!"

Katin se rozzlobil a nahrávač vypnul. Uvažoval, že Myškovi něco zostra řekne, ale na nic nepřišel; a tak přístroj znova zapnul:

„Pamatuj si, že společnost, která umožnila, aby se tohle dělo, je společnost, která nechala vyhynout román. Když píšeš, měj na mysli, že tématem románu je to, co probíhá mezi lidmi, kteří spolu hovoří." Znovu vypnul.

„Proč tu knihu píšeš?" zeptal se Myška. „Chci říct, co s tím chceš dělat?"

„Proč ty hraješ na syrx? Jsem si jistý, že je to v podstatě ze stejného důvodu."

„Kdybych pouze trávil veškerý čas přípravami, nikdy bych si nezahrál. To je rada."

„Začínám tomu rozumět, Myško. Co ti leze na nervy není můj cíl, nýbrž metody, kterými ho dosahuji."

„Já, Katine, *rozumím* tomu, co děláš. Chceš napsat něco nádherného. Ale takhle to nejde. Jasně, že jsem musel dlouho nacvičovat, než jsem bych schopen na tuhle věc hrát. Ale když se chystáš stvořit něco takového, musí to lidi přinutit, aby v tom učili život a byli jím uchvázeni, i když je to jen o někom, kdo jde něco hledat do sklepm' Alkanu. Pokud tenhle pocit nepochopíš, nepodaří se ti to."

„Ty jsi Myško dobrý, příjemný a krásný člověk. Jen se mýlíš, to je vše. Když vyluzuješ ze své harfy ty nádherné tvary, dívám se ti do tváře z takové blízkosti, že vím, jak moc jsou vyvolány hrůzou."

Myška vzhlédl a čelo se mu zkrabatilo vráskami.

„Mohu hodiny sedět a dívat se, jak hraješ. Ale je to jen pomíjivé potěšení. Je to jako když vše, co člověk ví o životě, je abstrahováno a využito jako zdůrazněné konstatování mnohoznačně vypovídající o tom, že máš něco, co je jak krásné, tak trvalé. Ano, nejsem schopen najít v sobě tu pravou část svého já, tu, která v tobě proudí, tryská a řine se z tvých prstů. Ale velká část tvého já hraje proto, aby přehlušila křik někoho tam uvnitř." Když se Myška zakabonil, Katin přikývl.

Myška znovu zahrál skořicový akord.

Katin pokrčil rameny.

„Přečetl bych si tvoji knihu," řekl Idas.

Myška s Katinem na něj pohlédli.

„No... nějaké knihy jsem četl," couvl pohledem na ruce.

„Ty by sis ji přečetl?"

Idas přikývl. „Lidé ve Vzdálených Koloniích knihy čtou, někdy i romány. Jenže ty nejsou moc... no, jen staré -" Zadíval se na konstrukci na zdi. Lynceus ležel jako dosud nenarozený duch; ve druhé konstrukci visel kapitán. Idas se s rozpaky ve tváři ohlédl. „Ve Vzdálených Koloniích je to úplně jiné než -" Udělal rukou pohyb kolem lodi, jímž zahrnul celé Drako. „Hele, znáte dobře to místo, kam letíme?"

„Nikdy jsem tam nebyl," řekl Katin.

Myška zavrtěl hlavou.

„Rád bych věděl, jestli máte potuchy, zda bychom se mohli zmocnit..." Podíval se na bazén. „To nevadí..."

„Měl by ses zeptat jich," řekl Katin a ukázal na hráče na druhé straně místnosti. „Je to jejich domov."

„Oh," řekl Idas. „No jó. Myslím. -" Pak seskočil z můstku, s cáknutím dopadl do vody, přebrodil štěrku, pak krácel přes kobereček a kapala z něj voda.

Katin se podíval na Myšku a zavrtěl hlavou.

Stopa ve vodě se rozplynula v modrých vlnkách.

„Mečová Šestka."

„Mečová Pětka."

„Promiňte, zná někdo z vás -"

„Mečová Desítka. Můj štych. Pohárový Spodek."

„- tu planetu, kam se chystáme. Nevíte, jestli -"

„Věž."

„Přál bych si, aby se ta karta v kapitánově výkladu neobjevila hlavou dolů," zašeptal Katin Myškoví. „Nevěstí to nic dobrého, to mi věř."

„Pohárová Čtyřka."

„Já беру. Devítka v Maršálských Holích."

„- se můžeme zmocnit -"

„Sedmička v Maršálských Holích."

„- nějakého blaha?"

„*Kolo Štěstěny*. Já беру." Sebastián vzhlédl. „Blaha?"

Badatel, který se rozhodl pojmenovat nejvzdálenější z planet Kalného, Mrtvé Sestry, Elysium, se dopustil ubohého vtipu. I se všemi dostupnými planografickými vynálezy to byl pořád jen zmrzlý kus uhlíku, kroužící kolem Mrtvé Sestry po elipse ve vzdálenosti větší, než je Pluto od Slunce, mdle osvětlený a neobydlený.

Někdo kdysi přišel s pochybnou teorií, že všechny tři zbývající planety byly ve skutečnosti měsíce, které byly ve chvíli katastrofy ukryty ve stínu gigantické planety a tak unikly běsnění, které zcela anihlovalo jejich ochránce. Jestli jsi měsíc, pak jsi ubohý, pomyslel si Katin, když prolétali kolem. Nejsi na tom o nic lip než nějaká planeta. Lekce z domýšlivosti.

Když pak badatel objevoval dále, získal opět smysl pro správný poměr. Katin se nejistě usmál na prostřední planetu: pojmenoval ji Dis.

Jeho osud připomíná záblesk osvětlení, které přišlo příliš pozdě; chvástal se bohům a sklídlil za to klasickou odměnu. Jeho loď se rozbila na nejvnitřnější planetě. Ta zůstala bez jména a dlouhou dobu platila za druhořadou planetu, bez okázalosti, obřadnosti či velkých písmen. Ovšem odkryla své tajemství dříve, než přišel druhý badatel. Z těch velkých plání, o kterých se z dálky soudilo, že je to ztuhlá láva, se vyklubaly oceány zmrzlé vody. Pravda, horních deset ze sta stop bylo smícháno se všemi možnými odpadky a smetím. Nakonec se usoudilo, že zbývající planeta byla zcela pod dvěma až dvaceti pěti mílemi hlubokou vrstvou vody. Když se Kalný, Mrtvá Sestra změnila v novu, asi devatenáct dvacetin se vypařilo do vesmíru. To zanechalo o něco větší procento pevniny než má Země.

Nedýchatelná atmosféra, naprostý nedostatek organického života, velice nízké teploty? Ve srovnání s darem moří malinké a snadno zanedbatelné problémy. A tak lidé v době počátků Plejád na spálenou a zmrzlou zem pronikli. Nejstarší město zbývající planety - i když ne největší, protože obchodními a ekonomickými pohyby v posledních třech stech letech došlo i k přesunu obyvatelstva - pojmenovali velice výstižně: Město Strašlivé noci.

A Roc přistál u černého puchýře Města, které se dotýkalo Dáblova Pařátu.

„...osmnáct hodin." To byl konec informačního sdělení.

„Je to pro tebe dost blízko domova?" zeptal se Myška.

Leo upřel zrak na druhou stranu letiště. „Nikdy po téhle planetě nekráčet jsem," povzdechl si. Ještě dále vzadu se až k obzoru táhlo moře rozlámaného ledu. „Avšak velké článkované velryby se šesti ploutvemi se tu v moři pohybují. Rybáři loví je harpunami dlouhými jako pět vysokých mužů dohromady. Plejády to jsou; to blízko domova je." Usmál se a zmrzlý dech mu stoupal k modrým očím a zahalil je závojem.

„Toto je tvá planeta, že jo, Sebastiáne?" zeptal se Katin. „Musíš mít dobré pocity, když přicházíš domů."

Sebastián odehnal tmavé křídlo, které mu mávalo před očima. „Ano, pořád ještě moje je, ale..." Rozhlédl se a pokrčil rameny. „Já z Thule pocházím. To větší město je; na čtvrtině cesty kolem zbývajících planety leží. Odtud velmi daleko je; a velmi odlišné je." Zadíval se na tmavnoucí nebe. Sestra byla kalná perla vysoko na obloze, schovaná za závojem mraků tělové barvy. „Velmi odlišné." Zavrtěl hlavou.

„Naše planeta, ano," řekla Tyř. „Ale náš domov vůbec ne."

Jak hovořili, kapitán, který byl několik kroků před nimi, se otočil. „Podívejte," prstem ukázal na bránu. Tvář pod jizvou byla soustředěná. „Žádný drak kolem sloupu se netočí. To domov je. Pro tebe, tebe a mne to domov je!"

„Dostatečně blízko domova," opakoval Leo, ale držel hlas na uzdě.

Prošli za kapitánem branou bez hadů.

Krajina hýřila všemi barvami plamene.

Měď: oxidovala do skvrnitě žluté smíchané se zelenou.

Železo: černý a červený popel.

Síra: její oxid je slizce purpurově hnědý.

Barvy se jim vtíraly od prašného obzoru a opakovaly se na zdech a věžích Města. Lynceus si jedenkrát zastínil stříbrné třísně řas, aby se podíval na oblohu, kde na vyčerpaném slunci, které už nebylo ničeho schopno dokonce ani v poledne, natožpak večer, probleskovaly houfy mraků jak šílené černé listy. Ohlédl se na příšerku na Sebastiánově rameni, která roztáhla křídla a chrastila řetězem. „A jak se doma cítí tvůj průvodce?" Natáhl se, aby tu usazenou věc pohládl, ale bílá ruka nakonec ucukla před tmavým pařátem. Dvojčata na sebe pohlédla a zasmála se.

Sestupovali do Města Strašlivé noci.

V půlce cesty začal Myška na pohyblivém schodišti couvat. „To... to není Země."

„Co?" Katin kolem něj proklouzl, ohlédl se na něj a začal se také vracet.

„Koukni se, Katine, na všechno tam dole. To není Sluneční soustava. To není Drako."

„Tohle je tvoje první cesta mimo Sluneční soustavu, co?“

Myška přikývl.

„Příliš se to lišit nebude.“

„Ale vždyť se na to koukni, Katine.“

„Město Strašlivé noci,“ přemítal Katin. „Všechna ta světla. Asi se bojí tmy.“

Zůstali ještě chvíli jako přibití na místě a dívali se na druhou stranu šachovnice: zdobné hrací kameny, změt' králů, dam a věží se tyčila nad střelci a pěšci.

„Pojďme,“ řekl Myška.

Dvacetimetrové kovové čepele, které vytvářely gigantické schodiště, je stáhly dolů.

„Měli bychom raději dohnat kapitána.“

Ulice poblíž letiště byly přeplněny penzisty. Nad cestami pro pěší se klenuly velké stany, kde inzerovali taneční sály a psychoramata. Myška se díval průhlednou stěnou na lidi, kteří plavali v rekreačním klubu.

„Od Tritonu se to moc neliší. Šest pencí? Nicméně ceny jsou určitě mnohem, mnohem nižší.“

Polovinu lidí na ulici tvořili zjevně důstojníci a posádky lodí. Ulice byly přeplněné. Myška zaslechl hudbu. Část se linula z otevřených dveří barů.

„Hej, Tyž.“ Myška prstem ukázal na baldachýn. „Už jsi někdy pracovala na takovémto místě?“

„V Thule ano.“

Výklady od expertů: písmena se třpytila, zvětšovala a zmenšovala. „Zůstaneme ve Městě -“

Obrátili se na kapitána.

„- pět dní.“

Myška se zeptal:

„Budeme přespávat na *Rocu*? Nebo tady ve Městě, kde se můžeme pobavit?“

Podívejte se na tu jizvu. Přetněte ji blízko horního konce třemi čarami blízko sebe: kapitán svraštil čelo. „Všichni tušíte nebezpečí, které nám hrozí.“ Očima přejel nad budovami. „Ne. Nezůstaneme ani

tady ani na lodi." Vstročil do dveří nejbližší spojové chodby. Aniž se postaral o to, aby panely za sebou zavřel, přejel rukou před indukčními deskami. „Zde Lorq Von Ray je. Yorgos Setsumi?"

„Já jestli jeho poradní setkání skončilo podívám se."

„Jeho android zvládne to," řekl Lorq. „Jen malou službu chci."

„On vždy s vámi osobně, pane Von Rayi, mluvit chce. Moment, že už k dispozici je, si myslím."

V promítacím sloupu se zhmotnila postava. „Lorqu, tak dlouho tebe už jsem neviděl. Co pro tebe udělat mohu?"

„Bude někdo užívat Taafite na Zlaté po příštích deset dnů?"

„Ne. Já teď v Thule jsem a celý příští měsíc budu tam. Já vyvozuji z toho, že ve Městě jsi a potřebuješ místo, kam jít."

Katin si všiml, že kapitán sklouzl do jiného dialektu. Mezi kapitánovým hlasem a hlasem tohoto Setsumiho existovaly podobnosti, které se nedaly zahrát a které je sjednocovaly. Katin rozeznal společné excentrismy, které si definoval jako akcent horních deseti tisíc v Plejádách. Podíval se na Tyě a Sebastiána, aby zjistil, zda na to budou reagovat. Jen se jim trochu pohnuly svaly kolem očí, ale přesto poznal, že to oba postřehli. Katin se ohlédl na promítací sloup.

„Mám s sebou společnost, Yorgy."

„Mé domy tvými domy jsou, Lorqu. Doufám, že ty a tvoji lidé pobytu užijete si."

„Díky, Yorgy." Lorq vyšel z chodby.

Členové posádky se dívali jeden na druhého.

„Existuje možnost," řekl Lorq, „že příštích pět dnů, které strávím na této planetě, bude mými posledními." Bedlivě pátral po jejich reakcích. Stejně bedlivě se je oni snažili skrýt. „Tu dobu můžeme přečkat příjemně. Půjďme tudy."

Mono sebou házelo po koleji a vleklo je napříč městem.

„To Zlatá je?" zeptala se Tyě Sebastiána.

Myška vedle nich natlačil obličej na sklo.

„Kde?"

„Tamhle." Sebastián ukazoval přes náměstí na druhou stranu. Rozžhavená řeka mezi bloky domů rozdělovala město.

„To je jako na Tritonu, co," řekl Myška. „Je srdce této planety také rozžhavené illyriem? "

Sebastián zavrtěl hlavou. „Ta planeta jako celek na to velká je. Jen prostor pod každým městem vyhříván je. Ta trhlina Zlatá se jmenuje."

Myška pozoroval krátké, žhavé vyvřeliny, které stékaly podél pukliny s lávou.

„Myško?"

„Co?" Katin vytáhl rekordér a Myška vzhledl. „Co chceš?"

„Udělej něco."

„Co?"

„Pokouším se o experiment. Udělej něco."

„Co chceš, abych udělal?"

„Cokoli ti přijde na mysl. No tak."

„No..." Myška se zamračil. „Dobře."

A Myška 'něco' udělal.

Dvojčata na druhém konci vozu se otočila a zírala.

Tyž a Sebastián se podívali na Myšku, pak jeden na druhého a zase na Myšku.

„Postavy," říkal Katin do svého rekordéru, „jsou určovány nejintenzivněji svými činy. Myška odstoupil od okna a paží opisoval kruhy. Z jeho výrazu jsem mohl soudit, že byl jak pobaven mým překvapením nad divokostí jeho počínání, tak byl současně zvědav, zda mne tím uspokojil. Spustil ruce znovu na okno, s námahou oddychoval a jeho prsty spočinuly na —"

„Hele," řekl Myška. „Jen jsem škusnul paží. To supění, moje prsty - to nebylo součástí - Sakra!"

Myška vrátil palec do původní polohy, sevřel nervózně ruku v pěst, vykřikl: „Sakra!" a pak se frustrovaně odvrátil. Existují tři typy jednání: cílevědomé, vrozené a bezdůvodné. Aby byly postavy bezprostřední a pochopitelné, musí se vykazovat všemi třemi. Katin se zadíval na přední sklo vozu.

Kapitán zíral přes zkroucenou desku, která poskakovala na střeše. Žluté oči fixovaly pozoruhodné světlo, které pulzovalo jako ohnivé skvrny v gigantickém uhlíku. Světlo bylo tak slabé, že Lorq vůbec nezamhouřil oči.

„Nícméně jsem zmatený," připustil Katin do své zdobené krabičky. „Zrcadlo mého pozorování se otáčí a co se nejprve zdálo bezdůvodným, vidím teď tolikrát, že si uvědomuji, že jde o zvyk. O čem jsem se domníval, že je zvyk, teď vypadá jako součást velkého vzoru. Mezitím to, co jsem původně pokládal na záměr, exploduje do bezdůvodnosti. Zrcadlo se opět otáčí a postava, o které jsem si myslel, že je posedlá cílem, odhaluje, že její posedlost je jen zvyk; její zvyky jsou bezdůvodně nesmyslné; mezitím ty činy, které jsem považoval za bezdůvodné, se odkrývají jako démonicky cílené."

Žluté oči sjely z unavené hvězdy. Lorquův obličej kolem jizvy vybuchl; Myška udělal nějakou šaškárnu, kterou Katin nepostřehl.

Zuřivost, uvažoval Katin. Zuřivost, ano, tak to vypadá, když se směje. Ale jak má někdo v tomhle obličejí rozeznat smích od zuřivosti.

Ale ostatní se smáli také.

„Co je to za kouř?" zeptal se Myška, když obcházel kouřící mříž v dlažbě.

„To jen mříž stoky je, myslím," řekl Leo. Rybář se díval do mlhy, která se omotávala kolem tyče podpírající oslnivé indukčně-fluorescenční pouliční osvětlení. Mlha se u země nafukovala a kroutila; před světlem tancovala a chvěla se.

Lorq řekl:

„Taafite je hned na konci této ulice."

Kráčeli do kopce kolem půl tuctu jiných mříží, které také kouřily ve věčném večeru.

„Myslím, že Zlatá je hned -"

„- hned támhle za tím nábrežím?"

Lorq dvojčatům přikývl.

„Co je to za místo, ten Taafite? " chtěl vědět Myška.

„Místo, kde se mohu cítit pohodlně." V kapitánových rysech to zahrálo neznatelným vzrušením. „A kde mě nebudeš rušit." Lorq chtěl dát Myškovi políček, ale ten uhnul. „Jsme na místě."

Brána vysoká dvanáct stop, vykládaná kusy barevného skla, zasazenými do tepaného kovu, se rozevřela, když Lorq položil ruku na desku.

„Pamatuje si mě to."

„Taafite není váš?" zeptal se Katin.

„Patří mému starému příteli ze školy. Yorgy Setsumimu, který vlastní plejádské doly. Kdysi před mnoha lety jsem ho často používal. Tehdy se zámek otevíral na dotek mé ruky. Totéž jsem na některých domech, které vlastním, udělal pro Yorgyho. Ted' se moc nevidíme, ale byli jsme si velmi blízcí."

Vstoupili do zahrady Taafitu.

Rostliny zde nebylo možno nikdy spatřit za plného světla. Květy byly rudé, kaštanové, fialové - barvy večera. Slídovité šupiny tildy se leskly na bezlistých větvích. Rostly zde nižší křoviny, avšak všechny vyšší rostliny byly štíhlé a řídké, aby poskytovaly co nejméně stínu.

Samotné průčelí Taafitu bylo podivuhodným a půvabným tvarem ze skla. Po celé délce nebyla žádná zeď a dům byl spojen se zahradou. Jakási cesta vedla k jakýmsi postranním schodům, vytesaným do skály, pod nimiž asi byly vstupní dveře.

Když Lorq položil ruku na dveřní destičku, po celém domě začala blikat světla. Blikala nad nimi v oknech, daleko na konci chodeb, odrážela se kolem rohů nebo kmitala průsvitnou zdí, žilkovanou jako fialový nefrit nebo tabulky černě žíhaného jantaru. A dokonce i pod nimi: část podlahy byla průhledná a oni mohli pozorovat, jak světla putují do dolních pater.

„Vstupte."

Kráčeli po béžovém koberci za kapitánem. Katin vykročil, aby si prohlédl polici s bronzovými sochami. „Benin?" zeptal se kapitán.

„Myslím, že ano. Yorgy byl vášnivým milovníkem nigerijského umění třináctého století."

Když se Katin otočil k protější zdi, oči se mu rozšířily. „Tohle nemohou být originály." Pak oči přimhouřil. „Padělky Van Meegerena?"

„Ne. Jsou to bohužel jen obyčejné staré kopie."

Katin se sám pro sebe usmál. „Mám stále v hlavě Dehayův obraz *Ve světle Síría*. "

Pokračovali dál halou.

„Myslím, že je tady uvnitř bar." Lorq zahrnul do dveří.

Světla se rozsvítila jen napůl, protože byla naproti, za čtyřiceti stopami skla.

Žluté lampy uvnitř místnosti si hrály na hladině bazénu s opalescentním pískem, který se tam prosíval z kamenité stěny. Do místnosti už vjíždělo na otočné plošině občerstvení. Na vznášejících se skleněných policích byly usazeny bledé sochy. V hale bronzové z Beninu a tady zářivé a bezbarvé z rané Kykladie.

Venku zářila Zlatá.

Dole mezi brakickými útesy plápolala láva jako den.

Kolem plynula řeka z kamení a mezi dřevěnými trámy na stropě pohupovala stíny útesů.

Myška udělal několik kroků a něco nehlasně řekl.

Tyň a Sebastián přimhouřili oči.

„To je něco -“

„- k pokoukání!“

Myška oběhl písečný bazén a s rukama u obličeje se opřel o sklo. Pak se přes rameno usmál. „Vypadá to jako v samotném srdci Pekla na Tritonu!“

Něco ve Zlaté vybuchlo a věc na Sebastiánově rameni zamávala křídly, svezla se na zem a strachy se přikrčila za svým pánem. Padající plamen vrhal na obličeje světlo.

„Který z nápojů 'zbývající' planety si přejete okusit jako první?“ zeptal se Lorq dvojčat, když prohlížel lahve na plošince.

„Ten v červené lahvi -“

„- ten v zelené vypadá velmi dobře -“

„- ne tak dobře jako některé, co máme na Tubmanu-“

„- to bych se vsadil. Na Tubmanu máme látku, které se říká blaho -“

„- víte, co je to blaho, kapitáne?“

„Blaho nemáme.“ Lorq natáhl ruce a v každé držel jednu láhev. „Červený či zelený. Oba jsou dobré.“

„Jistě bych si mohl vzít trochu -“

„-já taky. Ale myslím, že nemá -“

„- myslím, že ne. Tak si vezmu -“

„- červený -“

„- zelený.“

„Od každého jednu láhev. Už je nesu.“

Tyň se dotkla Sebastiánova ramene.

„Co je?" zamračil se Sebastián.

Ukazovala na zeď, kde nějaká polička odplouvala od vzdáleného obrazu.

„To pohled z Thule do Ravine Dank je!" Sebastián popadl Lea za rameno. „Podívej. To domov je."

Rybář vzhledl.

„Ty, když ze zadního okna domu, kde narodil jsem se, dívat se budeš," řekl Sebastián, „všechno tohle uvidíš."

„Hele." Myška poklepal Katinovi na rameno.

Katin sjel očima ze sochy, kterou si prohlížel, na Myškovu tmavou tvář. „Co?"

„Ta polička tamhle. Pamatuješ si na ty věci kolem Republiky Vega, o kterých jsi mluvil na lodi?"

„Jo."

„Je ta polička jedna z nich?"

Katin se usmál. „Ne. Všechno je to uděláno podle vzoru z doby před hvězdnými lety. Celá tahle místnost je velice věrná kopie nějakého elegantního amerického sídla z jednadvacátého nebo dvaadvacátého století."

Myška přikývl: „Oh."

„Bohatí lidé jsou vždy zamilovaní do starých věcí."

„Na takovémhle místě jsem ještě nikdy nebyl." Myška se rozhlížel po místnosti. „Je to ale něco, vid'?"

„No, to je."

„Pojďte si pro svůj jed," zavolal Lorq z plošinky.

„Myško! Teď na syrinx budeš hrát?" Leo přinesl dva džbánky, jeden vrazil do ruky Myškoví, druhý Katinovi. „Hraj. Brzy já do ledových doků půjdu. Pro mne, Myško, hraj."

„Zahraj něco, abychom si mohli zatancovat -"

„— zatancuj si s námi, Tyž. Sebastiáně -"

„- také si s námi zatancuješ, Sebastiáně?"

Myška odhodil vak.

Leo si šel také pro džbánek, vrátil se a posadil se na stoličku. Myškovy obrazy se ztrácely v záři Zlaté. Hudba byla vyšperkovaná ostrými vtíravými čtvrttóny. Vypadalo to jako na večírku.

Myška opíral tělo syringů na podlaze o zčernalé, mozolnaté chodidlo, špičkou boty si ťukal do rytmu a kolébal se. Prsty mu lehounce plynuly ze struny na strunu. Kapitánův obličej byl ozářen světlem ze Zlaté, světélky v místnosti a Myškovým syringem do výrazu zuřivosti.

O dvacet minut později kapitán řekl:

„Chystám se tě na chvíli ukrást, Myško.“

Myška přestal hrát. „Co chcete, kapitáne?“

„Společnost. Jdu ven.“

Tanečníci protáhli tváře. Lorq otočil ciferníkem na pódiu. „Měl jsem zapnuté senzorické nahrávání.“ Hudba začala znovu hrát a ještě jednou se rozdováděly přízračné vize Myškova syringu a s nimi obrazy tančící Tyž, Sebastiána a dvojčat, zvuk jejich smíchu...

„Kam půjdeme, kapitáne?“ zeptal se Myška. Uložil syrx do pouzdra.

„Přemýšlel jsem. Něco tu potřebujeme. Seženu nějaké blaho.“

„Chcete říct, že víte -“

„- kde nějaké získat?“

„Plejády jsou mým domovem,“ řekl kapitán. „Budeme pryč asi hodinu. Pojď, Myško -“

„Hej, Myško, necháš nám tu teď -“

„- ten syrx -“

„Bude v pořádku. My ne -“

„- ne nedopustíme, aby se s ním něco stalo.“

Myška pevně stiskl rty a pohledem sjel z dvojčat na svůj nástroj.

„Dobrá. Můžete na něj hrát. Ale dáte pozor, co?“

Přešel k Lorqovi, který stál ve dveřích.

Připojil se k nim Leo. „Teď pro mne také čas jít nastal.“

Myškoví se v nitru otevřela rána z překvapení nad nevyhnutelným. Zamrkal.

„Za svezení, kapitáne, děkuji.“

Šli dolů halou a zahradou Taafitu. Když prošli brankou, zastavili se u kouřící mříže. „K ledovým dolům teď tudy půjdeš.“ Lorq ukázal z kopce. „Monem na konečnou stanici pojeděš.“

Leo přikývl. Jeho modré oči zachytily Myškovy černé a tváří mu přeběhly rozpaky. „No, Myško. Možná, že někdy znovu se uvidíme, co?”

„Jó," řekl Myška. „Možná."

Leo se otočil a kráčel dolů čadící ulicí a podpatky bot mu klepaly. Po chvilce na něj Myška zavolal:

„Hej!"

Leo se otočil.

„Ashton Clark."

Leo se zazubil a znovu vykročil

„Víte," řekl Myška Lorqovi, „asi už ho v životě neuvidím. Pojďme, kapitáne."

„Jsme někde blízko letiště?" ptal se Myška. Po schodech plných lidí scházeli ke stanici jednokolejky.

„Dá se tam odtud dojít. Od Taafitu jsme asi tak pět mil po proudu Zlaté."

Před chvilkou kolem projely postřikovači vozy. Obrazy pohybujících se lidí se odrážely od vlhkého chodníku. Rozesmátá skupinka mladíků proběhla kolem starého muže - dva měli zvonečky na krku. Muž se otočil a šel několik kroků za nimi, s rukou napřaženou. Pak se otočil zpátky a přibližoval se k Myškovi a Lorqovi.

„Jsem stařík s..., pomůžete? Zítra, zítra se nechám zapojit. Ale dnes večer..."

Myška se za žebrákem ohlédl, ale Lorq pokračoval dál.

„Co je tam uvnitř?" Myška ukazoval na vysoko položenou arkádu světel. Před dveřmi se na ozářené ulici shlukovali lidé.

„Tam není žádné blaho."

Zahnuli za roh.

Na vzdáleném konci ulice se u nějaké ohrady zastavovaly dvojice. Lorq přešel ulici. „Tam dole je druhý konec Zlaté."

Pod zarostlou strání se do noci zarývala skála. Jedna dvojice odcházela ruku v ruce pryč, tváře jim hořely.

Po cestě se blížil nějaký muž v lamé vestě a z vlasů, rukou a ramen se mu jiskřilo. Na krku měl zavěšený podnos s bižuterií. Dvojice ho zastavila. Dívka koupila od prodavače čelenku a se

smíchem ji nasadila svému příteli na čelo. Od středové skupinky kamenů vybíhaly do chlapcových dlouhých vlasů stužky pošité flitry. Dvojice se smíchem utíkala mokrou ulicí vzhůru.

Lorq s Myškou došli na konec ohrady. Po kamenných schodech se hrnul dav uniformovaných plejádkých strážníků; za nimi s křikem běžely tři dívky. Předběhlo je pět hochů a křik se změnil ve smích. Myška se ohlédl a viděl je, jak se shlukují kolem muže se šmuky.

Lorq sestupoval po schodech dolů.

„Co je tam dole? " Myška zůstal pozadu a spěchal, aby Lorqa dohnal.

Po straně širokého schodiště byly do kamenné zdi zaříznuty kavárničky, kde u stolků popíjeli lidé.

„Vypadá to, že víte, kam jdete, kapitáne."

Myška chytil Lorqa za loket. „Kdo je to?" Upřeně se díval za jednou ženou. Všichni lidé byli oděni lehce, jen ona měla na sobě těžký kabát lemovaný kožešinou.

„To je jedna z těch tvých rybářek na ledě," řekl mu kapitán. „Leo bude brzy nosit také takový kabát. Tito lidé tráví většinu času mimo vyhrívanou část Města."

„Kam jdeme?"

„Myslím, že to bylo tudy." Zatočili kolem spoře osvětleného převisu; ve skále bylo několik oken. Ze stínů vytékalo modré světlo. „Tato místa mění své vlastníky každých pár měsíců a já jsem ve Městě nebyl pět let. Pokud nenajdeme místo, které hledám, najdeme jiné."

„Co je to za místo? "

Nějaká žena vykřikla. Dveře se rozletěly; vypotácela se ven. Najednou se ze tmy zjevila jiná, chytla ji za paži, dvakrát ji udeřila a vtáhla zpátky. Po druhém výkřiku se dveře zabouchly. Někáký stařík (asi další rybář na ledě) podpíral nějakého mladíka. „Do pokoje zpátky tě vezmeme. Hlavu vzhůru. To dobré bude. Do pokoje tě vezmeme."

Myška je pozoroval, jak se potáceli kolem. Někáká dvojice se zastavila poblíž kamenného schodiště. Ona vrtěla hlavou. On nakonec přikývl a šli zpátky.

„Místo, na které jsem myslel, provozovalo mimo jiné vzkvétající obchod - lákali lidi, aby pracovali v dolech Vzdálených Kolonií, a kvůli každému nováčkovi se tu scházela komise. Bylo to zcela legální; ve vesmíru je spousta hlupáků. Na jednom z těch dolů jsem byl předákem a viděl jsem to z druhého konce. Není to nic hezkého."

Lorq si prohlédl dveře. „Jiné jméno. Stejné místo."

Vykročil. Myška se za ním podíval a pak ho rychle následoval. Vstoupili do dlouhé místnosti, u jejíž jedné stěny byl dřevěný bar. Několik panelů z mnohobarevného kovu mu dodávalo mdlé zabarvení.

Objevil se muž s vlasy spletenými do pramenů a špinavými nehty. Byl mladší než Lorq a starší než Myška. „Co pro vás mohu udělat, hoši?"

„Máte něco, co by nám udělalo dobře?"

Zavřel oči.

„Posad'te se."

Před barem procházely a občas se zastavovaly nezřetelné postavy. Lorq s Myškou zapadli do boxu. Muž si přitáhl židli, obrátil ji a posadil se na ni do čela stolu. „Jak dobře se chcete cítit?"

Lorq otočil ruce položené na stole dlaněmi vzhůru.

„Dole máme..." Muž se letmo podíval na dveře v zadní části místnosti, kterými vcházeli a vycházeli lidé, „...patokoupel?"

Myška se zeptal:

„Co je to?"

„Místo se stěnami z křišťálu, které odrážejí barvu lidských myšlenek," řekl mu Lorq. „Šaty necháš u dveří a plavíš se na proudech glycerinu mezi světelnými sloupy. Ty se zahřejí na tělesnou teplotu a obnaží všechny tvé smysly. Po krátké chvíli se zbavíš kontaktu se smyslovou realitou a zešílíš. Tvé vlastní psychotické fantazie se zobrazí na podlaze." Znovu se podíval na muže. „Chci něco, co bychom si mohli vzít s sebou."

Muž sevřel zuby za tenkými rty.

Na pódium na konci baru vystoupila nahá dívka a začala v korálově červeném světle recitovat báseň. Ti, kteří seděli u baru, tleskali do rytmu.

Muž rychle přešel očima mezi kapitánem a Myškou.

Lorq přitiskl ruce k tělu. „Blaho."

Muž zvedl obočí pod hustými vlasy, které mu padaly do čela. „To jsem si myslel." I on sevřel ruce. „Blaho."

Myška se díval na dívku. Kůži měla nepřírozeně lesklou. Glycerin, pomyslel si Myška. Jó, glycerin. Opřel se o kamennou zeď, ale rychle se odtáhl. Po studených kamenech stékaly kapky vody. Myška se podrbal na rameni a podíval se na kapitána.

„Počkáme."

Muž přikývl.

Po chvílce řekl Myškoví:

„Čím se ty a ten krasavec živíte?"

„Jsme posádka... na nákladní lodi." Kapitán neznatelně přikývl, což znamenalo souhlas.

„Ve Vzdálených Koloniích je práce dost, víte. Pomysleli jste někdy na to, že byste zůstali viset v dolech?"

„Já jsem v dolech tři roky dělal," řekl Lorq.

„Oh." Muž ztichl.

Za chvílku se Lorq zeptal: „Pošlete pro to blaho?"

„Už jsem poslal." Přes rty mu přeletěl slabý úsměv.

Když dívka dokončila báseň, rytmické vytleskávání od baru se změnilo v aplaus. Seskočila z pódia a běžela přes místnost k jejich stolu. Myška postřehl, jak v rychlosti něco vzala od jednoho muže u baru. Objala muže, který s nimi seděl u stolu. Jejich ruce se spojily a když odběhla do stínu, Myška spatřil, že muž položil ruku na stůl hřbetem nahoru a něco pod ní drží. Lorq položil svou ruku přes mužovu a tím ji úplně zakryl.

„Tři libry," řekl muž.

Druhou rukou položil Lorq na stůl tři bankovky. Muž svou ruku odtáhl a vzal si bankovky.

„Pojď, Myško, máme, co jsme chtěli." Lorq vstal od stolu a vykročil na druhou stranu místnosti.

Myška vyběhl za ním.

„Hej, kapitáne. Ten muž nemluvil po způsobu Plejád'anů!"

„Na takovýchto místech s tebou vždy mluví tvým jazykem a je jedno, který to je. To patří k obchodu."

Právě když došli ke dveřím, muž na ně znenadání znovu zavolal. Kývl na Lorqa. „Jen jsem vám chtěl připomenout, abyste přišli znovu, až budete chtít další. Tě bůh, krasavce.“

„Nashle, ošklivče.“ Lorq vyšel ze dveří. Byla chladná noc. Na vrcholku schodů se zastavil, sklonil hlavu k sevřeným rukám a zhluboka se nadechl. „Tady to je, Myško. Bafni si na moje zdraví.“

„Co mám udělat?“

„Zhluboka se nadechni, chvíli zadrž dech a pak vydechni.“

Když se Myška sklonil, padl na něj stín, který však nebyl kapitánův. Myška vykřikl.

„Dobrá. Co to tu máte?“

Myška se podíval nahoru a Lorq dolů na strážníka.

Lorq přimhouřil oči a otevřel ruce.

Strážník se rozhodl, že bude Myšku ignorovat, a pohlédl na Lorqa. „Oh.“ Spodní ret přehrнул přes horní. „Mohlo to být něco nebezpečného. Něco ilegálního, chápete?“

Lorq přikývl.

„To mohlo.“

„Na těchhle místech si člověk musí dávat pozor.“

Lorq znovu přikývl.

Strážník také. „Řekněme, že by se zákon trošku obešel, což?“

Myška spatřil úsměv, kterému ještě kapitán nedovolil ukázat se na tváři. Lorq zvedl ruce ke strážníkovi. „Sám se odrovnejte.“

Strážník se sklonil, nasál vzduch a narovnal se. „Díky,“ a vyrazil do tmy.

Myška ho chvíli pozoroval, zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a pak se na kapitána cynicky zamračil.

Položil ruce kolem Lorqových, nahnul se nad ně, vyprázdnil plíce a pak je naplnil. Když už držel dech skoro minutu, vybuchl: „No tak, co se má stát?“

„O to se nestarej, stane se.“

Vykročili zpět kolem útesu a modrých oken.

Myška se díval na řeku rozzářeného kamení. „Víte,“ zatoužil po chvíli, „přál bych si, abych teď měl syrx. Chci hrát.“

Došli skoro ke schodům s otevřenými a osvětlenými kavárničkami. Z amplionů zaznívalo brnkání hudby. Někdo u stolu

upustil sklenici a ta se na kamení rozbila. Vzduch se vytratil v náporu potlesku. Myška se podíval na ruce. „Ta věc způsobila, že mě svědí prsty.“ Začali stoupat po schodech. „Když jsem byl malý, na Zemi v Aténách byla takováhle ulice. Odós Misicléous. Vybíhala právě z Plaky. Pracoval jsem v Pláce na několika místech, víte? *Zlaté vězení* 'O kai 'H. Za Adrianou se vyleze nahoru na schody a cesta tam tvoří kolonádu Erechthea ve světle zdí Akropole, která je na vrcholu kopce. A lidé u stolků po stranách ulice rozbíjejí talíře, víte, a smějí se. Byl jste někdy v Aténách, na Pláce, kapitáne?”

„Jednou, už je to dávno,” řekl Lorq. „Byl jsem asi tak starý jako ty teď. Bylo to ale jen na jeden večer.”

„To pak neznáte to malebné okolí nad ní. Pokud jste tam byl jen jeden večer, tak ne.”

Myškův chraplavý šepot se rozdmčel. „Jdete ulicí vzhůru po kamenných schodech až tam, kde mizí noční kluby a není nic než smetí, tráva a šterk, ale jdete dál a ty ruiny stále vykukují nad zdí. Pak přijdete na místo zvané Anaphiotika. To znamená Malý Anaphi, víte? Anaphi byl ostrov, který kdysi dávno téměř zničilo zemětřesení, a tam měli malé kamenné domečky přímo na stráni hory a ulice široké osmnáct palců se schody tak strmými, že jít po nich bylo jako šplhat po žebříku. Znal jsem člověka, který tam měl domek. A když jsem skončil práci, měl jsem tam holky. A trochu vína. I když jsem byl jen kluk, mohl jsem ty holky mít!”

Myška luskl prsty.

„Vyšplhalo se rezavým točitým schodištěm před předními dveřmi na střechu a pak jste odháněl kočky. Pak jsme vyhrávali, pili víno a pozorovali město rozprostřené u úpatí hory jak světelný koberec a temeno hory s malým klášteřem jak úlomkem kosti na vrcholku. Jednou jsme hráli příliš nahlas a ta stará paní z domku nad námi po nás hodila konev. Ale my jsme se na ni smáli a křičeli a přinutili ji vstát a zajít dolů na sklenku vína. A nebe za horami, za klášteřem šedlo. Líbilo se mi to, kapitáne.

A tohle se mi líbí taky. Ted' umím hrát mnohem lip než tehdy. Protože hraji často. Chci hrát věci, které vidím kolem sebe. Ale toho, co vidím kolem sebe, je tolik, že to vy nevidíte. A musím to zahrát také. Jen proto, že se něčeho nemůžete dotknout, to neznamená, že to

nemůžete cítit, vidět a slyšet. Sejdu jedním světem dolů a druhým vyjdu nahoru a líbí se mi všechno, co v nich vidím. Rozeznáte čáru své dlaně ve dlani někoho, kdo je pro vás důležitější než kdokoli jiný? To jsou vzájemně propletené spirály galaxií. Rozeznáte čáru své dlaně, když už je ta druhá dlaň pryč a vy se pokoušíte vzpomenout si, jaká byla? Jiná čára jako je tato neexistuje. Chci je zahrát, jednu proti druhé.

Katin říká, že jsem ustrašený, kapitáne. Jsem. Bojím se všeho kolem sebe. A tak, cokoli vidím, to si vtisknu do očí a přilepím si to na prsty a jazyk. Mám rád přítomnost; to znamená, že musím žít ve strachu. Protože přítomnost budí strach. Ale přinejmenším se nebojím strachu. Katin je celý zapletený v minulosti. Jistě, minulost dělá přítomnost a přítomnost vytvoří budoucnost; kolem vás, kapitáne, burácí řeka. Ale my k ní můžeme sejít a napít se jen na jednom místě a to se jmenuje přítomnost. Víte, hraju na syrx a to je jako pozvání všem, aby šli dolů a pili. Když hraju, chci, aby všichni tleskali. Protože když hraju, víte, jsem tam nahoře s provazochodci, kteří balancují na zářícím okraji šílenství, kde pracuje má mysl. Tančím v ohni. Když hraju, vedu všechny ostatní tanečníky, kam se ty a ty..." Myška ukazoval na procházející lidi - „a on a ona nemohou dostat bez mé pomoci. Před třemi lety, když mi bylo patnáct a žil jsem v Aténách, vzpomínám si, kapitáne, na jedno ráno nahoře na té střeše. Byl jsem opřený o konstrukci, na kterou se upínala vinná réva a lesklé listy se mi otíraly o tvář, světla města mizela ve svítání, tanec přestal a dvě dívky se líčily vzadu za železným stolem pokrytým rudou přikrývkou. A náhle jsem se sám sebe zeptal: 'Co tu vlastně dělám?' Bylo to, jako by mi v hlavě uvízla melodie a znovu a znovu se opakovala. Měl jsem strach. Byl jsem rozrušený a šťastný a ustrašený k smrti a vsadil bych se, že jsem se zešířil usmíval tak, jako se směju teď. Takhle je to se mnou. Nemám hlas, abych to vyzpíval nebo vykřičel. Ale hraju na harfu, ne?

A co dělám teď, kapitáne? Šplhám se jinou ulicí po kamenných schodech někde daleko na jiné planetě, šťastný a ustrašený jako ďábel. Tehdy svítalo, teď je noc. Co tu vlastně dělám? Ano. Co tu děláme?"

„Kecáš, Myško." Lorq opustil místo na vrcholku schodů. „Pojď zpátky na Taafite."

„Oh, jasně. Jistě, kapitáne." Myška se náhle zadíval do zohavené tváře. Kapitán se díval na něj. Hluboko mezi zborcenými čarami a matnými světly spatřil Myška veselost a soucit. Zasmál se. „Přál bych si, abych ted' měl syrx. Hrál bych, až by vám oči vylezly z důlků. Nos bych vám obrátil naruby a byl byste dvakrát ošklivější, než jste ted', kapitáne!" Pak pohlédl přes ulici na druhou stranu: mokrý chodník, lidé, světla a odrazy se najednou jevily jako v kaleidoskopu, který se rozprostíral za překvapivě vytrysklými slzami. „Přál bych si mít svůj syrx," zašeptal znovu Myška, „mít ho s sebou... ted'."

Směřovali zpátky k jednokolejce.

„Jídlo, spánek, nynější platy: jak byste vysvětlili dnešní pojetí těchto tří věcí někomu, řekněme, z dvacátého třetího století?"

Katin seděl na okraji skupinky, která sledovala tanečníky (také byl mezi nimi) a před tváří Zlaté se smál. Občas se naklonil nad nahrávací zařízení.

„Způsob, jak s těmito procesy zacházíme, by byl pro někoho z doby před sedmi sty lety úplně mimo hranice porozumění, i když rozuměl intravenózní výživě a nutričním koncentracím. Pořád by se nepřibližoval takové informační vybavenosti, aby porozuměl tomu, jak každý v této společnosti (mimo těch velmi, velmi bohatých nebo velmi, velmi chudých) získává svůj denní chléb. Polovina tohoto procesu by se mu zdála zcela nepochopitelná a ta druhá odporná. A bylo by úplně jedno, že pití zůstalo stejné. V téže době, kdy se tyto změny udaly - bůh žehnej Ashtonu Clarkovi - román víceméně umíral. Rád bych věděl, jestli je v tom nějaká souvislost. Když jsem si tuto archaickou formu umění vybral, musím myslet na lidi, kteří to budou číst zítra

- nebo bych to měl adresovat včerejšku? Minulost nebo budoucnost. Pokud tyto prvky vyjmu z vyprávění, může to té práci poskytnout více gradace."

Senzorické nahrávání zůstalo v poloze nahrávání a přehrávání, a tak byla místnost naplněna četnými tanečníky a jejich duchy. Idas

vyluzoval na Myškův syrx kontrapunkt obrazů a zvuků. Místnost byla vyplněna hovorem, skutečným i nahraným.

„I když kolem mne všichni tancují, své umění tvořím pro mýtické publikum. Za jakých jiných okolností mohu doufat, že navážu kontakt?“

Tyž vystoupila z prostoru mezi Tyž a Sebastiánem. „Na dveřích světlo svítí, Katine.“

Katin vypnul nahrávání.

„To musí být zpátky Myška s kapitánem. Nedělej si starosti, Tyž. Pustím je dovnitř.“ Katin vyšel z místnosti a spěchal halou.

„Hej, kapitáne,“ - Katin rozrazil dveře směrem ven

- „večírek je -“ Ruka mu z kliky sklouzla. Srdce mu dvakrát zabušilo v krku a pak se zrovna tak mohlo zastavit. Odstoupil ode dveří.

„Domnívám se, že jsi mě a moji sestru poznal? Pak se nebudu obtěžovat s představováním. Můžeme dovnitř? “

Katinova ústa se chystala něco říci.

„Víme, že tu není. Počkáme.“

Železná branka s ornamenty z kousků skla se v závoji mlhy zavřela. Lorq se díval na obrysy rostliny na pozadí taafitského jantaru.

„Doufám, že je večírek ještě v proudu,“ řekl Myška. „Jít tak celou cestu a najít je, jak spí stočení v koutku!“

„Blaho je probudí.“ Jak Lorq vystupoval po skalách, vyndal ruce z kapes. Větrík mu vnikal pod záhyby trička a chladil prsty. Lorq vtiskl dlaň do kruhu na dveřní desce. Dveře se otevřely dovnitř. Lorq vešel. „Nevypadá to, že by ztratili vědomí.“

Myška se zazubil a poskakoval přes halu k obývacímu pokoji.

Večírek se nahrál, pak znovu a ještě jednou. Místností tepaly mnohočetné melodie a spousta Tyž tancovala v různých rytmech. Dvojčata teď byla dvanáctčaty. Sebastián, Sebastián a Sebastián si v různých stupních opilosti nalévali červené, modré a zelené nápoje.

Lorq vstoupil dovnitř za Myškou. „Lyncee, Ide! Máme pro vás - nejsem schopen říct, kdo je kdo. Buďte chvilku zticha!“ Bouchl do vypínače senzorického nahrávání na zdi.

Dvojčata vzhledla od okraje písečného bazénu; bílé ruce se rozepjaly a černé spojily.

Tyť seděla u Sebastiánových nohou a objímala si kolena: šedé oči se pod mrkajícími víčky blýskaly.

Prince a Ruby, kteří do té doby pozorovali Zlatou, se otočili. „Zdá se, že na toto shromáždění působíme jako studená sprcha. Ruby navrhla, ať jen pokračují a na nás zapomenou, ale -“ Pokrčil rameny. „Jsem rád, že jsme se tady setkali. Yorgy se zdráhal říci, kde jsi. Je to tvůj dobrý přítel. Ale ne až tak moc, jako já nepřítel.“ Černé tričko z vinylu mu volně plandalo na hrudníku barvy slonoviny. Hrotnatá žebra rýsovala na tričku ostré rýhy. Černé kalhoty, černé boty. A kolem paže nad loktem, pod horním lemem rukavice, bílá kožešina.

Do Lorqovy hrudní kosti udeřila čísi ruka. Znovu a znovu. Ta ruka byla uvnitř.

„Naháníš mi hrůzu - a to docela zajímavě. Jak se to chystáš dovést ke konci?“ Euforie pomáhala Lorqovi unést strach.

Když Prince vykročil, křídlo Sebastiánova miláčka se mu oťřelo o lýtko. „Prosím...“ Prince se podíval na příšerku. U písečného bazénu se zastavil, mezi dvojčaty se sklonil, ponořil svou falešnou ruku do písku a sevřel ji v pěst. „Ahhhh...“ I když neměl rty sevřené, dech mu syčel. Vztyčil se a ruku rozevřel.

Na koberec dopadlo matné sklo. Kouřilo se z něj. Idas odtáhl ruku. Lynceus jen rychleji zamrkal.

„Je toto odpovědí na moji otázku?“

„Považuj to za demonstraci lásky k síle a kráse. Vidíš?“ Kopl do kousků žhavého skla a ty přeletěly koberec. „Bah! Příliš mnoho smetí pro rivala Murana. Přišel jsem, abych -“

„Abys mě zabil?“

„Podebatovat si.“

„Co sis přivezl kromě argumentů?“

„Pravou ruku. Víím, že nemáš žádné zbraně. Já věřím svým vlastním. Oba to hrajeme pouze smysly, Lorqu. Pravidla stanovil Ashton Clark.“

„Co se to pokoušíš udělat, Princi?“

„Uchovat věci takové, jaké jsou.“

„Stagnace znamená smrt.“

„Ale je méně destruktivní než tvá šílená činnost.“

„Jsem pirát, vzpomínáš?“

„Jsi bezpečně na cestě stát se největším zločincem tisíciletí.“

„Chystáš se mi říct něco, co nevím?“

„Upřímně doufám, že ne. Kvůli našim zájmům zde, pro blaho všech světů kolem nás...“

Pak se zasmál. „Z každého logického dosahu argumentů jsem v právu až tak daleko, kam tahle bitva dojde, Lorqu. Došlo ti to?“

Lorq přimhouřil oči.

Prince pokračoval:

„Vím, že chceš illyrium. Jediný důvod, proč ho chceš, je porušit rovnováhu sil; jinak by to pro tebe nemělo cenu. Víš, co se stane?“

Lorqova ústa se srovnala. „Řeknu ti to: zruinuje to celou ekonomiku Vzdálených Kolonií. Bude třeba přemístit obrovskou vlnu dělníků. Budou proudit sem a tam. Říše se přiblíží k válce tak, jak tomu nebylo od potlačení Vegy. Když společnost jako je Red-shift Limited začne v této kultuře stagnovat, rovná se to zkáze. To by v Draku zlikvidovalo takové množství pracovních příležitostí a pro tolik lidí, jako by způsobila zkáza mých společností v Plejádách. Tady začíná tvá argumentace?“

„Jsi nenapravitelný, Lorqu!“

„Ulevilo se ti, že jsem to domyslel až do konce?“

„Jsem konsternován.“

„Poskytnu ti ještě jeden argument, který můžeš, Princi, použít: nebojuješ jen za Drako, ale i za ekonomickou stabilitu Vzdálených Kolonií. Pokud vyhraju já, třetina Galaxie se pohne kupředu a dvě třetiny upadnou. Pokud zvítězíš ty, dvě třetiny Galaxie zůstanou na současné úrovni a třetina upadne.“

Prince přikývl. „No tak mě znič logikou.“

„Musím vydržet.“

Prince čekal. Pak se zamračil. Byl to zamračený výraz se záhadným smíchem: „To je všechno, co mi řekneš?“

„Proč bych se měl namáhat ti vysvětlovat, že dělníci budou přemístěni i navzdory obtížím? Že žádná válka nebude, protože je pro ně dost planet, dost potravy - pokud je distribuována správně, že?

Že nárůst množství illyria vytvoří dostatek nových projektů, které tyto lidi pohltní?"

Princova černá obočí se vyklenula: „Tolik illyria?"

Lorq přikývl. „Tolik."

Ruby zdvihla u velkého okna ošklivé kousky skla. Prohlížela si je a vypadalo to, že rozhovor nebere na vědomí. Avšak Prince natáhl ruku. Ihned mu ty kousky položila na dlaň. Naslouchala jejich slovům pečlivě.

„Rád bych věděl," řekl Prince a zadíval se na úlomky, „jestli to bude fungovat." Prsty se sevřely. „Trváš na znovuoobnovení našeho nepřátelství? "

„Jsi blázen, Princi. Síly, které to staré nepřátelství vyhrabaly, se kolem nás pohybovaly, když jsme byli dětmi. Nač předstírat, že nám tyto parametry vymezují bitevní pole?"

Princova pěst se začala chvět. Rozevřel ruku. Zářivé krystalky byly žíhané modrým světlem zevnitř. „Krystaly heptodynu. Znáš je dobře? 'Lehký tlak na znečištěné sklo často vytvoří -' říkám 'lehký'. To je samozřejmě geologicky relativní výraz."

„Znovu se mi snažíš nahnat strach. Vypadni - a hned. Nebo mě budeš muset zabít."

„Ty nechceš, abych šel. Zkoušíme tady manévrovat v jednoduché bojové akci, abychom se rozhodli, které planety a kde padnou."

Prince potěžkal krystaly. „Jeden z nich ti můžu celkem přesně prohnat lebkou." Obrátil ruku; úlomky znovu dopadly na podlahu. „Nejsem blázen, Lorqu. Jsem žonglér. Chci, aby *všechny* mé planety stále rotovaly kolem mých uší." Sehnul se a odstoupil. Noha mu znovu zavadila o zvíře.

Sebastiánův miláček sebou na řetězu trhl. Perutě vířily vzduchem a trhaly pánovou paží sem a tam.

„Dolů!"

„Dolů hned pojd'...!"

Řetěz se vysmekl Sebastiánovi z rukou. Příšerka se vznesla a zakroužila pod stropem. Pak se vrhla na Ruby.

Ruby zvíře rukama odháněla. Prince k ní přiskočil, hlavu skloněnou před údery křídel. Ruka v rukavici vystřelila vzhůru.

Příšerka zavřeštěla a zapotácela se. Prince znovu rukou švihl proti černému tělu. Příšerka ve vzduchu zakolísala a zřítíla se.

Tyň vykřikla. Běžela ke zvířeti, které leželo na zádech a slabě pohybovalo křídly. Sebastián se zvedl se zaťatými pěstmi ze stoličky. Pak se spustil na kolena, aby zraněného miláčka ošetřil.

Prince otočil černou rukou. Její sametový povrch byl potřísněn vlhkým purpurem. „To byla ta bestie, co tě napadla na Esclaxu, co?”

Ruby odhodila tmavé vlasy z ramen. Ještě stále nepromluvila. Měla bílé šaty, lemované černou obrubou, černý límec a černý rukáv. Dotkla se saténového živůtku v místě, kam dopadly kapky krve.

Prince se zadíval na kňourající předmět mezi Tyň a Sebastiánem: „Tím je účet téměř vyrovnaný, ano, Ruby?”

Podrbal se na ruce: plet' s krvavou černí.

Nad zašpiněnými prsty se zamračil. „Položil jsi mi otázku, Lorqu: kdy se chystám splnit své hrozby? Někdy v příštích šedesáti sekundách. Ale musíme dát do pořádku tu hvězdu, která mezi námi stojí. Donesly se k nám pověsti, o kterých se zmínila Ruby. Nejúčinnější je závoj, který kolem sebe spustila ta velká bílá děvka ze Severu, tvá teta Cyana. Spustila jej v okamžiku, kdy jsi opustil její kancelář. Ale naslouchali jsme u jiných klíčových dírek. A uslyšeli jsme zprávy o hvězdě, která se chystá proměnit v novu. Ta, či jí podobné hvězdy byly po nějaký čas zjevně středem tvého zájmu. " Zvedl modré oči od potřísněné dlaně. „Illyrium. Nevidím v tom souvislost. Nevadí. Aaronovi muži na tom pracují."

Lorqa sužovalo bolestivé napětí v bocích a kříži. „Na něco se připravuješ. No tak. Udělej to."

„Musím vymyslet jak. Skutečnou rukou, myslím... ne." Zvedl obočí, vztyčil tmavou pěst. „Ne, touhle. Vážím si toho, že jsi se pokusil se přede mnou obhájit. Ale jak se chceš obhájit před nimi?" Zakrvavělými prsty ukazoval na posádku.

„Ashton Clark by byl na tvé straně, Princi. Zrovna tak spravedlnost. Nejsem tady proto, že jsem si tu situaci přál. Bojuji pouze proto, abych ji vyřešil. Důvod, proč s tebou musím bojovat, je ten, že si myslím, že mohu vyhrát. Existuje jen tenhle jediný. Ty jsi pro stagnaci. Já pro pokrok. Věci se vyvíjejí. Žádná etika v tom není." Lorq se podíval na dvojčata. „Ide? Lyncee?"

Černá tvář vzhledla; bílá sklopila oči.

„Uvědomujete si, co v tomto zápase riskujete?"

Přikývli; jeden se díval na něj a druhý stranou.

„Chcete z *Rocu* odejít?"

„Ne, kapitáne, my..."

„- chci říct, i kdyby se to všechno -"

„- všechno změnilo, na Tubmanu -"

„- ve Vzdálených Koloniích, možná -"

„- možná, že by odtamtud Tobias odešel -"

„- a připojil se k nám."

Lorq se zasmál. „Myslím, že by vás Prince vzal s sebou - pokud byste chtěli."

„Jseš pomazaný dehtem a obalený peřím," řekl Prince, „vybledlý a očerněný. Přežil jsi svůj vlastní mýtus. K čertu s tebou, Lorqu."

Ruby udělala pár kroků. „Vy!" řekla dvojčatům. Oba se na ni podívali. „Opravdu víte, co se stane, když pomůžete kapitánu Von Rayovi k úspěchu?"

„Možná vyhraje -" Lynceus nakonec pohledem uhnul a řasy se mu zachvěly.

Idas se přisunul blíž, aby bratra zaštítil „- nebo taky ne."

„Co se říká o naší kulturní solidaritě?" řekl Lorq, „to není svět, jaký si myslíš, že je, Princi."

Ruby se prudce otočila. „Tenhle důkaz říká, že je to tvůj svět?" Aniž čekala na odpověď, otočila se ke Zlaté. „Podívej se na to, Lorqu."

„Dívám se. Co vidíš, Ruby?"

„Ty - ty a Prince - chcete kontrolovat vnitřní plameny, které ženou planety nocí. Tady ty plameny vyšlehly na povrch. Jizví tuto planetu, toto město tak, jak tebe zjizvil Prince."

„Abys takovou jizvu unesl," (Lorq cítil, jak mu tuhne čelist; svaly na spánku a čely mu vystoupily) říkal pomalu Prince, „tak musíš být větší než já."

„Abych ji unesl, tak tě musím nenávidět."

Prince se zasmál.

Lorq spatřil koutkem oka, jak se Myška opřel rukama za zády o rám dveří. Ochablé rty odkrývaly bílé zuby. Obě zorničky obklopovalo bělmo.

„Nenávist je zvyk. Nenávidíme se už dlouho, Lorqu. Myslím, že to teď ukončím." Prince ohnul prsty. „Pamatuješ si, jak to začalo?"

„Na São Orini? Vzpomínám si, že jste byli stejně zkažení a zlomyslní jako -"

„My?" Prince znovu pozvedl obočí. „Zlomyslní? Oh, ty jsi ale bezostyšné krutý. A to jsem ti nikdy neodpustil."

„Že jsem si dělal legraci ze tvé ruky -"

„Legraci? Zvláštní, nepamatuji se. Narážky tohoto druhu zapomínám jen zřídka. Ale ne. Mluvím o tom barbarském představení, na které jsi nás vzal do džungle. Zvířata; a to jsme neviděli ta v aréně. Všichni pověšení na zábradlí, potáceli se, křičeli, byli opilí - a bestiální. A Aaron byl jedním z nich. Dodnes si pamatuji, jak se mu lesklo čelo, vlasy měl rozčuchané, obličej zkřivený strašným řevem a mával pěstí." Prince sevřel prsty v sametu. „Ano, pěstí. To bylo poprvé, co jsem otce viděl v takovém stavu. To mě vyděsilo. Od té doby jsme ho takhle viděli mnohokrát, Ruby?" Podíval se letmo na sestru. „Při sjednocení DeTarga; toho večera vyletěl ze zasedací místnosti... nebo ten skandál na Anti-Flamině před sedmi lety... Aaron je okouzlující, kulturní a zcela neřestný člověk. Ty jsi byl první, kdo mi ukázal otcovu zkaženost obnaženou v jeho tváři. To bych ti, Lorqu, nikdy nemohl odpustit. Ten tvůj projekt s tou směšnou hvězdou, ať je to cokoli, musím zastavit. Musím zastavit posedlost Von Rayů." Prince postoupil dopředu. „Pokud Federace Plejád po tvém pádu padne, pak to bude jen proto, že Drako bude žít."

Sebastián se na něj vrhl.

Přišlo to náhle a pro všechny stejně překvapivě.

Prince klesl na jedno koleno. Ruka mu dopadla na kousky krystalů; roztříštily se a modře vzplály. Jak Sebastián Prince udeřil, Prince vymrštil jeden z úlomků do vzduchu: *hvízd!* Úlomek se zabořil kyborgovi do chlupaté paže. Sebastián zařval a odpotácel se. Prince znovu švihl rukou plnou zářících, roztavených krystalů.

...hvízd, hvízd... hvízd.

Sebastiánovi kapala krev ze dvou skvrn na břicho a jedné na stehně. Od okraje bazénu vyrazil Lynceus. „Hej, to nemůžeš -“

„- ale může!“ zadržel Idas bratra; bílé prsty se pokoušely a neuspěly ve snaze odtrhnout tu černou překážku od hrudníku. Sebastián upadl.

Hvizd...

Tyž zavřeštěla a klesla k němu, uchopila jeho krvácející obličej do dlaní a kolébala se nad ním.

...hvizd,...

Sebastián se prohnul v zádech a zalapal po dechu. Rány na stehně, tváři a na hrudníku doutnaly.

„Teď tě zabiju.“ Prince stoupl Sebastiánovi na ruku a ten se zaryl patami do koberce. „Je tohle odpověď na tvoji otázku?“

Vyšlo to odněkud z hloubky Lorqova nitra, kde to bylo z minulých dob zakotvené. Blaho způsobilo, že měl přesné a průzračné vědomí o tvarech a obrysech. Něco se v něm otřásl. Začalo to v pánvi, podrápalo ho to v břicho, přeskočilo do hrudníku, divoce s ním zamávalo a vybuchlo v obličej; Lorq zařval. Ostrým periferním viděním, způsobeným drogou, spatřil Myškův syrx, zanechaný na pódiu. Popadl ho -

„Kapitáne, ne!“

Když po něm Prince vyrazil, Lorq se mu s nástrojem u hrudi vyhnul. Otočil knoflíkem intenzity.

Hrana Princovy dlaně roztříštila zárubeň tam, kde byl před chvílí opřen Myška. Břevno se v délce čtyři až pět stop rozštěpilo ve dvě.

„Kapitáne, to je můj...!“

Myška poskočil a Lorq ho udeřil dlaní naplocho. Myška zavrával a spadl pozadu do písečného bazénu. Lorq uskočil a otočil se ke dveřím. Prince ukročil stranou a stále se usmíval.

Lorq udeřil do ladícího tasteru.

Blesk.

To byl odraz Princova trička; pěkně tvrdý paprsek. Princ vyletěl ruce k očím. Pak potřásl hlavou a zamrkal.

Lorq znovu udeřil do syringů.

Prince se chytil za oči, uskočil a zaječel.

Lorq prudce zatahal za struny zvukové projekce. I když byl paprsek přímý, místností burácela ozvěna a křik se v ní utápěl. Pod nápirem zvuku trhl Lorq hlavou. Znovu však udeřil do zvukové klávesnice. A znovu. S každým nápirem tónů se Prince zapotácel. Klopýtl o Sebastiánovu nohu, ale neupadl. A znovu. I Lorqa zabořila hlava. Část mysli měl stále ještě čistou, oddělenou od vzteku; s utkvělou myšlenkou: *musel* mu už prasknout bubínek... Pak se vztek vyšplhal výš. Všechny části mozku se staly jeho součástí. Zaplavil je.

A znovu.

Prince tloukl rukama kolem hlavy. Rukou bez rukavice vrazil do jedné ze vznášejících se políček. Sochy spadly.

Rozlícený Lorq prudce udeřil do čichové desky. Štiplavý zápach ho začal pálit v nose a popálil mu vnitřek nosní dutiny tak, že mu zaslzely oči.

Prince křičel a vrávoral; pěstí s rukavicí praštil do zrcadlového skla. To prasklo od podlahy až ke stropu.

Lorq šel za ním se zastřenýma a pálicíma očima.

Prince udeřil oběma rukama do skla. Sklo vybuchlo. Úlomky zvonily na podlaze i na skále.

„*Ne!*“ vykřikla Ruby. Rukama si zakryla tvář.

Prince vrávoral ven.

Žár udeřil Lorqa do obličeje, ale nezastavil ho.

Prince se potácel a klopýtal vstříc žáru Zlaté. Lorq pozpátku zlézal drsný svah.

A udeřil.

Světlo šlehlo Prince do očí. Část zraku se mu musela obnovit, protože se znovu popadl za oči. Klesl na jedno koleno.

Lorq zavrávoral. Odřel si rameno o horkou skálu. Na celém těle mu stál pot. Odkapával mu z čela, střídal se na obočí a odtud se lil na jizvu. Ušel šest kroků. Při každém vyrazil ze syringů světlo, které bylo jasnější než Zlatá, zvuk, hlasitější než hřmot lávy, zápach, ostřejší než sirnatý dým, který mu spaloval hrdlo. Jeho vztek byl opravdový, rudý a jasnější než Zlatá. „Ty ničemo... d'áble... hajzle!“

Prince upadl, právě když k němu Lorq došel. Holou rukou chňapal po vroucím kamení. Vztyčil hlavu. Ruce a obličej měl pořezané, jak

prošel sklem. Otvíral a zavíral ústa jako ryba. Zamhouřil slepé oči, zamrkal a znovu je zavřel.

Lorq napráhl nohu a kopl do těžce dýchající tváře.

A bylo to.

Lorq nasál horký plyn. Oči mu běsnily žárem. Otočil se, ruce mu sklouzly k bokům. Země se najednou naklonila. Černý krunýř se rozevřel a Lorqa zasáhl žár. Potácel se zpět vzhůru mezi rozervanými skalami. Světla Taafitu se chvěla za třesoucí se oponou horka. Zavrtěl hlavou. Myšlenky se mu točily kolem hořící kostěné schránky. Kašlal; ten zvuk byl jako vzdálený rachot. A upustil syrxin...

...míjela ho mezi zubatými útesy.

Jeho tváře se dotkl chlad, prosákl mu až do plic. Lorq se narovnal. Upřeně se na něj zadívala. Rty se jí třásly a nebyla schopna slova, Lorq jí vyšel vstříc.

Zvedla ruku (myslel si, že se ho chystá udeřit a bylo mu to jedno) a dotkla se jeho zvrásněného krku.

Těžce polkla.

Lorquv pohled přejížděl její tvář, vlasy, otočil se kolem stříbrného hřebenu. Její kůže měla v mihotavé záři Zlaté barvu ořechové skořápky; oči měla nad vystupujícími lícními kostmi zbarvené načerno a vypadaly obrovské. Její vznešenost však spočívala v lehkém nachýlení hlavy, výrazu měděných úst; byl něčím mezi úsměvem nahánějícím strach a rezignací z něčeho nevýslovně smutného; a v křivce prstů bezděky přiložených na krk.

Její obličej se náhle zhmotnil vedle jeho. Teplé rty se mu přitiskly na ústa a zvlhly. Vzadu na krku mu nehybně spočívaly teplé prsty se studeným prstenem. Ruka sklouzla.

Za nimi zaúpěl Prince. Se zavrčením se odtrhla. Její nehty ho škrábly na rameni. Prosmýkla se kolem něj a běžela mezi skalami dolů. Lorq se za ní ani nepodíval. Vyčerpání ho udržovalo v pohybu. Kráčel po úlomcích skla. Obhlédl posádku: „Jdeme, k čertu s tím! Vypadneme odsud!”

Pod kůží mu přejížděly svaly zauzlené jako řetězy. S každým dechem poskočily chloupky na břiše nahoru a dolů.

„Jde se hned!"

„Kapitáne? Co se stalo s mým...?"

Ale Lorq už vykročil ke dveřím.

Myška přešel divokým pohledem z kapitána na burácející Zlatou. Uháněl přes místnost a kličkoval mezi rozbitým sklem.

Když dvojčata prošla zahradní brankou, chystal se ji Lorq uzavřít, když tu se jimi protáhl Myška se syringem sevřeným v podpaží jedné ruky a vakem na rameni.

„Zpátky na *Roc*, " nařídil Lorq. „Vypadneme z téhle planety!"

Tyň podpírala jednou rukou zraněné zvíře a druhou Sebastiána. Katin se jí snažil pomoci, ale drobný a rtuťovitý Sebastián byl na to, aby mu Katin pomohl, příliš malý. Nakonec si Katin vrazil ruce za opasek.

Pod pouličním osvětlením se válela mlha a osmičlenná skupinka spěchala po dlažebních kostkách Města Strašlivé noci.

„Pohárový Spodek."

„Pohárová Královna."

„*Kočár*. Beru. Devítka v Maršálských Holích."

„Svršek Maršálských Holí."

„Eso Maršálských Holí. Štych pro tichého hráče."

Start proběhl hladce a loď teď řídili Idas a Lorq.

Zbytek posádky se usadil v jídelně. Katin sledoval z můstku, jak Tyň a Sebastián hrají karty pro dva. „Když *Parsifal* - ten ubohý blázen - opustil Malou Arkanu, musel si prorazit cestu zbylými jednadvaceti kartami Velké Arkany. Tady je zobrazen na okraji útesu. Nějaká bílá kočka mu trhá kalhoty na zadku. Nedá se říci, zda skočí dolů nebo odletí pryč. Když ale postupujeme řadou dál, v kartě zvané *Poustevník* objevíme náznak: na stejném útesu se smutně dívá dolů ze skály starý muž s lucernou a poutničkou holí -"

„O čem to k sakru mluvíš?" zeptal se Myška. Prstem stále přejížděl po škrábanci na vyleštěném růžovém dřevě. „Nevykládej mi o tom. Prokletý Tarot!"

„Mluvím o hledám, Myško. Začínám si myslet, že můj román bude nějakým příběhem o hledám." Zvedl znovu nahrávač.

„Vezměte si takový prototyp Grálu. Je to zvláštní, podivné a

znepokojivé, že žádný spisovatel, který se dotkl legendy Grálu v její nahé celistvosti, se nedožil dokončení svého díla. Malory, Tennyson a Wagner, kteří jsou zodpovědní za ty nejpopulárnější verze, zdeformovali základní osnovu natolik, že je mýtická konstrukce v jejich verzích nerozeznatelná nebo zbytečná; to je asi důvod, že se vyhnuli neštěstí. Avšak všechna pravdivá vyprávění, Conte del Graal od Chrétiena de Troyes ve dvanáctém století, Cyklus Grálu od Roberta de Borona. ve třináctém století, *Parsifal* od Wolframa von Eschenbacha nebo Spenserova *Faerie Qusene* ve století šestnáctém byly všechny v době smrti svých autorů nedokončené. Ke konci devatenáctého století začal Richard Hoevy, tuším, že to byl Američan, psát cyklus jedenácti her o Grálu a zemřel, ještě než dokončil pátou. Podobně také George MacDonald, přítel Lewise Carola, zanechal své *Kořeny legendy Svatého Grálu* nedokončené. Stejně to bylo s cyklem básní Charlese Wiliamse *Talliessin od Logres*. A o století později -"

„Nechceš už držet hubu! Katine, přísahám, že pokud bych dával svému mozku zabrat tolik co ty, zbláznil bych se!"

Katin si povzdechl a nahrávač vypnul. „Ach, Myško, já bych se zcvoknul, kdybych ho zaměstnával tak málo, co ty."

Myška uložil nástroj nazpět do vaku, zkrřížil na něm ruce a opřel si bradu o jejich hřbet.

„Ale no tak, Myško. Vidiš, že už jsem přestal blábolit. Nebud' takový mrzout. Z čeho jsi tak skleslý?"

„Můj syrx..."

„Tak ho máš odřený. Už bezpočtukrát ses z toho dostal a říkáš, že kvalitu hry to nepoškodí."

„Ten nástroj mne netrápí." Myškoví naskočily na čele vrásky. „Co kapitán udělal s..." Při té vzpomínce zavrtěl hlavou.

„On."

„A nejen to." Myška se posadil.

„Co tedy?"

Myška znovu zavrtěl hlavou. „Když jsem po tom rozbitém skle vyběhl ven, abych sebral syrx..."

Katin přikývl.

„Tam venku byl příšerný žár. Udělal jsem tři kroky a pomyslel jsem si, že to nedokážu. Pak jsem ho spatřil, tam, kde ho kapitán

upustil. Bylo to v půlce svahu. Tak jsem zavřel oči a šel dál. Myslel jsem si, že mi noha uhoří a polovinu cesty jsem urazil poskoky. Tak či onak, když jsem se tam dostal, zvedl jsem syrx... a spatřil jsem je."

„Prince a Ruby?"

„Snažila se ho vytáhnout nahoru na skálu. Když mě uviděla, zarazila se. A já jsem dostal strach." Podíval se na Katina. Prsty měl sevřené; nehty se zarývaly do tmavých dlaní. „Nasměroval jsem na ni syrx, všechno, světlo, zvuk i zápach, a natvrdo. Kapitán neví, jak dosáhnout toho, aby syrx fungoval podle jeho přání. Já ano. Oslepla, Katine. A pravděpodobně jsem jí zničil oba bubínky. Laser jsem nastavil na tak tvrdý paprsek, že jí začaly hořet vlasy, pak šaty-“

„Oh, Myško..."

„Měl jsem strach, Katine! Po tom všem, co bylo mezi nimi a kapitánem. Ale, Katine..." Šepot se Myškoví zadrhl v hrdle. „Být takhle ustrašený nedělá dobrotu..."

„Mečová Královna."

„Mečový Král."

„*Milenci*. Já беру. Mečové Eso -"

„Pojď sem, Tyž, a pomoz na chvíli Idovi," ozval se z amplionu Von Rayův hlas.

„Ano, pane. Mečová Trojka od tichého hráče. *Císařovna* ode mne. Já беру." Položila karty a odešla do své projekční kajuty.

Sebastian se protáhl. „Hej, Myško?"

KAPITOLA SEDMÁ

„Co?“

Sebastián kráčel po modrém koberečku a masíroval si předloktí. Lodní lékařská stanice mu během čtyřiceti pěti sekund fixovala zlomené předloktí, o něco méně času jí zabraly menší, jasné rány. (Když přinesli tu tmavou věc se zkolabovanými křídly a třemi přerванý-mi žebními chrupavkami, rány ještě blikaly podivně zabarvenými světélky. Dokud se záchranka zabývala zvířetem, Tyž si nervózně pohrávala s programováním. Teď už se potvůrka kolébala za svým pánem, hrozivá i šťastná.) „Myško, proč nenechal jsi lodní záchranku tvé hrdlo opravit?“ Zamával paží. „To by dobré bylo.“

„Nemůžu. Několikrát se o to pokusili, když jsem byl malý. Když jsem pak dostal zásuvky, nechali to být.“ Myška pokrčil rameny.

Sebastián se zamračil. „Ne příliš seriózně to teď zní.“

„To ne,“ odpověděl Myška. „Už to nevádí. Jen to nedokážou opravit. Je to něco s neurologickým kontaktem něco.“

„Co to je?“

Myška obrátil ruce dlaněmi vzhůru a vypadal rozpačitě. „Neurologická kongruence,“ řekl Katin. „To, že se tvoje hlasivky nedotýkají, musí být neurologicky kongruentní vrozená vada.“

„Jó, takhle to říkali.“

„Jsou dva typy vrozených vad,“ vysvětloval Katin. „U obou je nějaká část těla, vnější či vnitřní, deformovaná, atrofovaná nebo jen špatně sestavená.“

„Já tam mám celé hlasivky.“

„Avšak na spodině mozku je malý shluk nervových buněk, který, když ho vidíš na příčném řezu, vypadá víceméně jako otisk lidské bytosti. Pokud je ten otisk úplný, tak má mozek nervovou výbavu, kterou ovládá celé tělo. Velice vzácně obsahuje otisk stejné deformity jako tělo, jako je to v Myškově případě. I když je fyzická překážka odstraněna, uvnitř mozku nejsou k dispozici nervová

spojení, která by manipulovala částí těla, po fyzické stránce opravené."

„To musí být také vada Princovy paže," řekl Myška. „Kdyby byla ta paže odtržena při neštěstí či něčem takovém, mohli by na ni transplantovat novou, pospojovat cévy a nervy a vůbec všechno a byla by jako nová."

„Oh," řekl Sebastián.

Po můstku scházel Lynceus. Bílými prsty si masíroval slonovinové zásuvky na zápěstí. „Kapitán létá opravdu fantasticky -"

K okraji bazénu přišel Idas. „Ta hvězda, jak se k ní chystá, kde je?"

„-její souřadnice leží na vrcholu vnitřního ramene-"

„- tak tedy ve Vzdálených Koloniích -"

„- dokonce až za Velmi Vzdálenými Koloniemi."

„To hodně létání je," řekl Sebastián. „A kapitán celou tu cestu sám poleť."

„Kapitán má hodně věcí k přemýšlení," nadhodil Katin.

Myška si popotáhl řemínek na rameni. „A také hodně věcí, na které myslet nechce. Hele, Katine, co takhle partičku šachů?"

„Máš výhodu věže," řekl Katin. „Ať je to fér."

Posadili se k šachovnici.

Po třech partiích zazněl jídelnou Von Rayův hlas: „Všichni se dostaví do svých projekčních kajut. Objevují se nějaké ošidné boční proudy."

Myška a Katin se vytlačili z bublinových křesel. Katin vyběhl dlouhými kroky ke dvířkům za točitým schodištěm. Myška chvátal přes kobereček, tři schody nahoru. Zrcadlový panel vklouzl do zdi. Myška překročil krabici s náradím, svinutý kabel, tři odložené a zamrazené cívky paměťových tyčinek - které se rozpouštěly v místě, kde louže vyschla a pošpinily desky solí - a posadil se na kanape. Rozmotal kabely a zapojil se.

Olga pod ním, nad ním i kolem něj dychtivě zamrkala.

Boční proudy: červené a stříbrné flitry vrhané po plných hrstech. Kapitán řídil proti proudy.

„Vy musíte být dobrý závodník, kapitáne," komentoval to Katin. „Na jaké jachtě jste létal? Na škole jsme měli závodní klub, který

měl pronajaté tři jachty. Myslel jsem si, že to jeden semestr vyrazím zkusit."

„Bud' zticha a drž pevně svou lopatku."

Tady na spodku galaktické spirály bylo hvězd méně. Gravimetrické posuny se zmírnily. Při letu ve středu Galaxie, kde jsou proudy hustší, se musíte vypořádat se spoustou střetávajících se frekvencí. Tady musel kapitán sbírat na trase chomáče iontových modulací.

„Kam to vlastně letíme?" zeptal se Myška.

Lorq ukázal na souřadnice na nepohyblivé matici a Myška je četl na pohyblivé.

Kde ležela ta hvězda?

Myslete si pojmy jako „slabý", „vzdálený", „izolovaný" a dejte jim matematické vyjádření. V takovém spojení se vytratí.

Avšak těsně předtím než zmizí - to je to místo, kde vlastně leží.

„Má hvězda." Lorq rozhrnul lopatky, aby ji mohli spatřit. „To je moje slunce. Moje nova, se světlem starým osm set let. Dříve se dobře, Myško, a zatáhni prudce dolů. Jestli mě tvoje lajdácké řízení zdrží jen o sekundu, vrazím ti Tyřinu palubu z boku do chřtánu. Trhni dozadu."

A Myška trhl, až se mu nad hlavou přehnala celá noc.

„Kapitáni zvenku," přemítal Lorq, když proudy zmizely, „někdy přilétají do toho modulovaného zmatku tady v centru a neumějí řídit proudy ve složitých shlucích jako jsou Plejády. Vypadnou z paprsku, začnou rotovat a zbrkle letí do chaosu. Polovina neštěstí, o kterých jste slyšeli, se stala excentrickým kapitánům. Kdysi jsem s některými z nich mluvil. Říkali mi, že tady na okraji jsme to vždycky my, kdo v gravitační rotaci ztroskotá loď. Říkali mi, že vždycky usnu na vavřínech." Zasmál se.

„Víte, že už řídíte dlouho, kapitáne," řekl Katin. „Vypadá to celkem dobře. Proč se na chvílku nevypnete?"

„Mám chuť se flákat éterem a pozorovat. Ty a Myška zůstanete připojeni, vy ostatní maňasci si můžete provázky odtrhnout."

Lopatky splaskly a poskládaly se, až z nich zbyl jen jediný paprsek světla. A pak to světlo zhaslo. „Oh, kapitáne Von Rayi, na něco -" „- na něco jsme se vás chtěli zeptat -" „- předtím. Máte ještě

nějaké -" „- měl byste nám říct, kam jste dal -" „- chci říct, a pokud je všechno v pořádku, kapitáne -"

„-blaho?"

Kolem očí jim zlehka narůstala noc. Lopatky je hnaly k dírcě v sametovém příkrovu.

„V dolech na Tubmanu z toho musejí mít pěkné povyražení," komentoval to za chvíli Myška.

„Přemýšlel jsem o tom, Katine. Když jsme tam pod Zlatou zmizeli s kapitánem pro blaho, nějaké individuum se nás pokoušelo přimět, abychom se upsali na práci v dolech. Začal jsem přemýšlet, víc: přípojka je přípojka a zásuvka je zásuvka a když jsem na jednom konci, neměl by to pro mne být velký rozdíl, jestli je na druhém konci lopatka hvězdné lodi, síť na aqualaty nebo bagr na rudu. Myslím, že bych tam na čas mohl jít."

„Ať se ti stín Ashtona Clarka vznáší nad pravým ramenem a chrání ti levé."

„Díky."

Za další chvíli se zeptal:

„Proč si vždycky lidé berou do úst Ashtona Clarka, kdykoli se chystají změnit práci, Katine? V Cooperu nám říkali, že ten člověk, který vymyslel přípojky, se jmenoval Zásuvka nebo tak nějak."

„Zástěrka," řekl Katin. „A přece to musel považovat za nešťastnou náhodu. Ashton Clark byl filozof a psycholog žijící v třiadvacátém století a jeho dílo umožnilo Vladimíru Zástěrkovi vyvinout nervové přípojky. Myslím, že odpověď musí mít něco společného s prací. Práce, tak jak ji lidstvo znalo do doby Clarka a zástěrky, byla od té dnešní velice odlišná, Myško. Člověk mohl přijít do kanceláře a pracovat na počítači, který sledoval obrovské masy číslic ze zpráv o prodeji, řekněme, knoflíků - či něčeho podobně archaického -a prodávat je v určité části Země. Tahle jeho práce byla pro knoflíkářský průmysl životně důležitá: musel tu informaci mít, aby se rozhodl, kolik knoflíků vyrobit příští rok. Ale i když tento člověk zaujímal v knoflíkářském průmyslu nenahraditelné místo, byl najat, placen či vyhozen z práce knoflíkářským průmyslem, a po celé týdny knoflík ani nespátřil. Dali mu určité množství peněz za práci na

počítači; za tyto peníze jeho manželka kupovala jídlo a ošacení pro něj i pro rodinu. Ale přímé spojení mezi tím, kde pracoval a kde jedl a prožíval zbylou část volného času, neexistovalo. Nebyl placen od knoflíku. Když se zemědělství, lov a rybaření staly zaměstnáními pro stále menší procento obyvatel, toto oddělení lidské práce a způsobu života - kde člověk jedl, co si oblékal, kde přespával - se pro mnoho lidí stále prohlubovalo. Ashton Clark poukázal na to, jak je tento fakt pro lidstvo škodlivý. Celý smysl pro sebekontrolu a zodpovědnost za vlastní osud, které člověk získal během neolitické revoluce, když se poprvé naučil pěstovat obilí a ochočovat zvířata a žít na jednom místě dle vlastní volby, celý ten smysl byl ohrožen. Toto ohrožení přišlo v době průmyslové revoluce a mnoho lidí před Ashtonem Clarkem na ně poukázalo. Avšak Ashton Clark došel o krok dál. Pokud byla situace v technické společnosti taková, že neexistoval žádný přímý vztah mezi prací člověka a jeho *modus vivendi*, žádný kromě peněz, přinejmenším musel cítit, že svou prací, tím, že věcem dává tvar, vytváří nové a přemísťuje je z místa na místo, věci přímo mění. Při práci musel vynaložit energii a viděl, jak se mu ty změny uskutečňují přímo před očima. Jinak by cítil, že je jeho život zbytečný.

Kdyby žil o sto let později či dříve, nikdo by dnes o něm neslyšel. Avšak technika dosáhla bodu, kde s tím, co říkal Ashton Clark, mohla něco udělat. Zástěrka vynalezl přípojky a zásuvky a okruhy citlivé na nervová podráždění a celou tu základní technologii, kterou mohl být stroj kontrolován přímým nervovým impulzem, stejným, který je příčinou pohybu ruky nebo nohy. A v pojetí práce nastala revoluce. Veškeré větší práce v průmyslu se zhroutily do zaměstnání, která mohla být řízena člověkem přímo. Továrny byly předtím řízeny jediným člověkem, nezúčastněnou osobou, která ráno stiskla tlačítko, půl dne prospala, v poledne zkontrolovala několik ciferníků a večer, než odešla, vše vypnula. Dnes přijde člověk do továrny, zapojí se a levou nohou může táhnout do továrny suroviny, jednou rukou vytvarovat tisíce a tisíce dokonalých součástí, druhou je smontovat a pravou nohou vytlačit ven šňůru dokončených výrobků, které předtím vlastníma očima zkontroloval. A pracovník je mnohem spokojenější. Většina prací mohla být už ze své podstaty přeměněna

na přípojoiná zaměstnání a prováděna mnohem efektivněji než předtím. Ve vzácných případech, tam, kde byla výroba o něco méně efektivní, poukázal Clark na psychologické výhody pro společnost. Ashton Clark, jak bylo řečeno, byl filozof, který vrátil pracujícimu člověku lidskost. V tomto systému vymizelo ze společnosti mnoho duševních onemocnění způsobených pocitý odcizení. Tato transformace změnila vzácnost války v její nemožnost, a - po úvodním zmatku - stabilizovala na posledních osm set let ekonomickou síť planet. Ashton Clark se stal dělnickým prorokem. Proto i dnes, když se někdo chystá změnit zaměstnání, pošleš mu Ashтона Clarka či jeho ducha."

Myška zíral na hvězdy.

„Vzpomínám si, že ho cikáni někdy proklínali." Chvilku přemýšlel. „Myslím, že bychom mohli žít bez přípojek."

„Existovaly frakce, které myšlenkám Clarka odolávaly, obzvláště na Zemi, která byla vždy trochu reakcionářská. Ale dlouho nevydrželi."

„Jó," řekl Myška. „Jenom osm set let. Všichni cikáni nejsou takoví zrádci jako já." Zasmál se do větru.

„Systém Ashтона Clarka má pouze jednu nevýhodu, kterou vidím. A realizovat nápravu trvá dlouho."

„Jó? Jakou?"

„Něco, co říkali profesoři studentům léta, zdá se. Uslyšíš to nejméně jednou na každém setkání intelektuálů, na které zajdeš. Vypadá to, že v současnosti existuje určitý nedostatek kulturní celistvosti. Proto se v roce 2800 pokusili založit Republiku Vega. Kvůli lehkosti a uspokojení, které nyní lidem práce poskytuje, kdekoli si přejí, došlo během posledních několika generací k takovým přesunům lidí z planety na planetu, že se společnost zcela rozdrobila. Existuje jen nevkusná, kýčovitá meziplanetární kultura, za kterou nestojí žádná opravdová tradice." Katin se odmlčel. „Než jsem se zapojil, vzal jsem si trochu kapitánova blaha. A zatímco jsem hovořil, v duchu jsem počítal, kolik lidí mezi Harvardem a Peklem jsem to slyšel říkat. A víš, co ti řeknu? Myslím, že nemají pravdu."

„Nemají?"

„Nemají. Jen hledají naše sociální tradice na špatném místě. Jsou zde kulturní tradice, které vyžrávaly po staletí a teď kulminují jako něco živoucího, a to výhradně pro současnost. A víš, kdo tuto tradici ztělesňuje víc než kdokoli jiný, koho jsem potkal?"

„Kapitán?"

„Ty, Myško."

„Co?"

„Nasbíral jsi charakteristické vzory, které nám po staletí zanechávaly spousty společností, a učinil jsi je od počátku svými. Jsi produktem tlaků, které se střetly v Clarkově době a které jsi svým syringem roztavil do vzorů podivuhodně dnešních."

„No tak, Katine, přestaň."

„Hledal jsem téma pro svou knihu, které by bylo jak historicky významné, tak bytostně lidské. To téma jsi ty, Myško. Má kniha by měla být tvým životopisem. Měla by vyprávět o tom, kde jsi byl, co jsi dělal, měla by vyprávět o věcech, které jsi viděl a které jsi ukázal jiným lidem. V tom je pro mne sociální smysl, pohyb historie, jiskra mezi články řetězců, která ozařuje plochu sítě."

„Katine, ty jsi blázen."

„Ne, nejsem. Konečně jsem spatřil, co -"

„Hej, vy tam, udržujte lopatky našponované!"

„Promiňte, kapitáne."

„Ano, kapitáne."

„Nemůžete letět ke hvězdám a kecat, když přitom máte zavřené oči."

Oba kyborgové smutně upřeli opět svou pozornost do noci. Myška byl zamyšlený. Katin vypadal agresivně.

„Je hvězda, která se stává jasnou a žhavou. To je jediná věc na obloze. Pamatujte si to. Mějte ji přímo před očima a nenechte ji, aby se chvěla. O kulturní celistvosti můžete mluvit ve svém volném čase."

Za obzorem vycházela hvězda.

Ve vzdálenosti dvacetkrát větší než je Země od Slunce (nebo Ark od svého slunce) nevydávala středně velká hvězda typu G dost světla, aby atmosféru zemského typu rozzářila denním světlem. Z

takové vzdálenosti by i nejjasnější objekt noci stále vypadal jen jako hvězda, ne slunce - velmi jasná hvězda.

Byli od ní teď dvě miliardy mil či o něco víc než dvacetkrát dál, než je Slunce od Země.

Byla ze všech hvězd nejjasnější.

„Krasavice, co?“

„Ne, Myško,“ řekl Lorq, „je to jen hvězda.“

„Jak můžete říct -“

„- že z ní bude nova?“

„Z hromadění těžkých prvků na povrchu,“ vysvětloval Lorq dvojčatům. „Projevilo se jen lehounké zčervenání celkového zabarvení, které odpovídá ochlazení teploty na povrchu. A také slabé zrychlení aktivity slunečních skvrn.“

„Z povrchu jedné z jejích planet to ale nebude možné říct?“

„To je pravda. Zčervenání je příliš slabé, abychom ho pozorovali pouhým okem. Tahle hvězda naštěstí nemá žádné planety. Vznáší se kolem ní nějaké smetí asi velikosti měsíce, ve vzdálenosti o něco menší, než aby se jednalo o neúspěšný pokus o planetu.“

„Měsíce? Měsíce!“ protestoval Katin. „Měsíce neexistují bez planet. Možná planetoidy, ale měsíce, to ne!“

Lorq se zasmál. „Řekl jsem jen *velikosti* měsíce.“

„Oh.“

Aby vehnali *Roc* na oběžnou dráhu kolem hvězdy o poloměru dvou miliard mil, využili všechny lopatky. Katin ležel ve své projekční komoře a váhal, nemá-li se raději než na hvězdu dívat na světélka komory. „A co ty výzkumné stanice, které tu umístil Alkane?“

„Ty se vznášejí stejně osaměle jako my. Dozvíme se o nich v pravý čas. Ale teď je nepotřebujeme a ony nepotřebují nás. Cyana je upozornila, že přiletíme. Ukážu vám je na pohyblivé matici. Tady můžete sledovat jejich polohu a pohyby. Tohle je největší stanice s lidskou posádkou. Je v padesátkrát větší vzdálenosti než my.“

„Když ta hvězda vybuchne, budeme v nebezpečné zóně?“

„Až nova vybuchne, sežere do obrovské vzdálenosti celou oblohu a všechno, co je na ní.“

„Kdy to začne?“

„Cyana to předpověděla v několika dnech. Ale takové předpovědi se mohou mýlit o dva týdny plus i minus. Budeme mít několik minut na to, abychom, až opravdu vybuchne, zmizeli.“

Všechny průhledy fungovaly ne na světlo, nýbrž na ethrickou disturbanci, což jim poskytovalo synchronizovaný pohled na hvězdu.

„Začátek uvidíme ihned, jak to začne.“

„A illyrium?“ zeptal se Sebastián. „To jak dostaneme?“

„To je moje starost,“ řekl mu Lorq. „Zmocníme se ho, až na to bude čas. Všichni se teď můžete na chvíli odpojit.“

Ale nikdo s odpojováním kabelů nespěchal. Lopatky se scvrkly na jednotlivé světelné pruhy, po chvílce zůstaly jen dva, pak zhasly i ty.

Katin s Myškou vytrvali nejdéle.

„Kapitáne?“ zeptal se po několika minutách Katin. „Jen bych rád něco věděl. Řekla stráž něco zvláštního, když jste ohlásil Danovu... nehodu?“

Uběhla skoro minuta, když Lorq řekl: „Nehlásil jsem to.“

„Oh,“ řekl Katin. „Ve skutečnosti jsem si nemyslel, že byste to hlásil.“

Myška se třikrát chystal říci „ale ale“, nakonec neřekl nic.

„Prince má přístup ke všem oficiálním hlášením, která si předávají hlídky v Draku. Přinejmenším to předpokládám; já mám počítač, který zkoumá všechna hlášení v Plejádách. Ten jeho je určitě naprogramován, aby prozkoumal skrz naskrz všechno, co je se mnou, byť jen mlhavě, spojeno. Kdyby sledoval Dana, našel by novu. Nechtěl jsem, aby na to přišel takhle. Přál jsem si, aby nevěděl, že Dan zemřel. Pokud vím, jediní lidé, kteří o tom vědí, jsou na téhle lodi. Tak se mi to líbí.“

„Kapitáne!“

„Co je, Myško?“

„Tamhle se něco blíží.“

Katin se zeptal:

„Zásobovací loď pro stanici?“

„Je příliš uvnitř nebezpečné zóny. Čmucharají po našem 'zlatém prachu'.“

Zatímco se podivná loď pohybovala napříč souřadnicovou maticí, Lorq byl zticha. „Vypněte se a jděte do jídelny. Přijdu za vámi.“

„Ale kapitáne -“ dostal ze sebe Myška.

„Je to sedmilopatková loď jako naše, pouze nese označení Draka.“

„Co tu děláš?“

„Řekl jsem do jídelny.“

Když se identifikační paprsek na spodku souřadnicové sítě přemístil, Katin si přečetl jméno lodi: *Černý Kakadu*. „Jdeme, Myško. Kapitán řekl 'odpojte se'.“

Odpojili se a na okraji bazénu se přidali k ostatním.

Dveře na konci točitých schodů se srolovaly. Lorq vyšel na schodiště skryté ve stínu.

Myška pozoroval jak Von Ray sestupuje a pomyslel si: kapitán je unaven.

Katin sledoval Von Raye a jeho odraz na zrcadlové mozaice a pomyslel si: pohybuje se unaveně, ale je to únava atleta, než nabere druhý dech.

Když byl Lorq na půli cesty, hra světél v pozlaceném rámu se vyjasnila.

Trhli sebou. Myška zalapal po dechu.

„Tak,“ řekla Ruby. „Skoro nerozhodně. Je to fér? Pořád o kousek vedeš. My nevíme, kde si myslíš, že najdeš odměnu. Tenhle závod nemá zastávky.“ Modrýma očima přejížděla po posádce, chvíli pohledem setrvala na Myškoví a vrátila se k Lorqovi. „Až do té poslední noci na Taafitu jsem nikdy nepocítila takovou bolest. Možná jsem žila příliš v bezpečí. Ale ať jsou pravidla jakákoli, krásný kapitáne,“ (teď zaznělo opovržení) „oba jsme byli vychováni ke hře.“

„Chci s tebou mluvit, Ruby...” Lorqovi se zadrhl hlas, „a s Princem, osobně.“

„Nejsem si jistá, jestli chce Prince mluvit s tebou. Ta doba mezi tím, co jsi nás nechal na okraji Zlaté a než jsme se konečně probojovali k záchrance, nepatří mezi mé - *naše* nejpříjemnější vzpomínky.“

„Řekni Princovi, že přijdu na *Černého Kakadu*. Tenhle hororový příběh mě už unavuje, Ruby. Jsou věci, které po mně chcete vědět: A jsou věci, které vám chci říct.“

Nervózně si shrnula pramen vlasů, který se jí uvolnil. Měla tmavý plášť s vysokým límcem.

Po chvílce řekla: „Dobrá.“

Pak zmizela.

Lorq pohlédl na posádku. „Slyšeli jste to. Vrat' se k lopatkám. Tyž, viděl jsem, jak ovládáš své kabely. Určitě máš s létáním mnohem větší zkušenosti, než kdokoli z ostatních. Vezmi si kapitánské zásuvky. A když se stane něco zvláštního - *cokoli*, ať už se vrátím či ne, zmiz s *Rocem* odsud, a rychle.“

Myška a Katin se podívali na sebe, potom na Tyž.

Lorq přešel koberec a vyšplhal na můstek. V polovině cesty se na bílém oblouku zastavil a zadíval se na svůj odraz. Pak si odplívl.

Než se vlnky dotkly břehu, zmizel.

Vyměnili si zmatené pohledy a rozešli se.

Katin se posadil na kanape, zapojil sebe a zapojil i senzorický vstup vně lodi, aby zjistil, zda ostatní jsou už také zapojeni.

Sledoval, jak se *Černý Kakadu* přiblížil, aby přijal raketoplán.

„Myško?“

„Ano, Katine.“

„Mám starost.“

„O kapitána.“

„O nás.“

Černý Kakadu se úderem lopatek do tmy pomalu natáčel k jejich boku, aby vyrovnal oběžné dráhy.

„Potáceli jsme se sem a tam, Myško, ty a já, dvojčata, Tyž a Sebastián, všichni dobří lidé - ale bez cíle. Pak se nás zmocnil jeden posedlý člověk a veze nás až sem, na okraj všehomíra. A my jsme sem přiletěli, abychom zjistili, že jeho posedlost zavedla v naší bezcílnosti pořádek; nebo možná smysluplnější zmatek. To, co mi dělá starosti je, že jsem mu vděčný. Měl bych se bouřit a pokusit se prosadit svůj vlastní řád. Ale já ne. Chci, aby svůj ďábelský závod

vyhrál. Chci, aby vyhrál a dokud nevyhraje nebo neprohraje, nemohu vážně pro sebe chtít nic jiného."

Černý Kakadu přijal raketoplán jako obrácenou střelu z děla. Už nemusel udržovat koordinaci drah a pomalu se od nich vzdaloval. Katin pozoroval, jak temná loď krouží.

„Dobré ráno."

„Dobrý večer."

„Podle greenwichského času je ráno, Ruby."

„Jsem tak zdvořilá, že tě zdravím podle času v Arku. Pojd' tudy." Přidržela si šaty u těla, aby ho nechala projít do černé chodby.

„Ruby?"

„Ano?" Její hlas se mu ozval hned za levým ramenem.

„Vždycky, když jsem tě viděl, byl bych se tě rád na něco zeptal. Ukázalas mi, že jsi vznešená osoba a nikdy jsi mi nedala možnost, abych na to zapomněl. Ale vyzařuješ ze stínu, který vrhá Prince. Před lety, když jsme spolu hovořili na tom večírku na Seině, napadlo mě, jaká by to byla výzva - milovat tě."

„Paříž je strašně daleko, Lorqu."

„Prince tě kontroluje. Zdá se to malicherné, ale je to něco, co mu dokážu odpustit nejméně. Nikdy jsi před ním neprojevila svou vlastní vůli. Jen na Taafitu, tenkrát pod vyhaslým sluncem 'zbývající' planety. Myslela sis, že je Prince mrtvý. Víím, že si na to vzpomínáš. Od té doby myslím trochu jinak. Políbila jsi mě. Ale on zakřičel a běžela jsi k němu. On se pokouší zničit Federaci Plejád, Ruby. To znamená všechny ty planety, které krouží kolem tří set hvězd; a spoustu miliard lidí. Jsou to mé planety. Nemohu je nechat zemřít."

„Povalil bys sloup Draka a poslal bys Hada plazit se prachem, abys je zachránil? Vytrhl bys ekonomickou podpěru Draka a úlomky Země bys nechal padnout do noci? Zahnal bys planety Draka do epochy chaosu, občanských sporů a nedostatku? Planety Draka jsou Princovými planetami. Jsi opravdu tak arogantní, že si myslíš, že je miluje méně než ty miluješ svoje?"

„Co miluješ ty, Ruby?"

„Nejsi jediný, kdo má tajemství, Lorqu. I Prince a já je máme. Když ses vynořil z hořících skal, ano, myslela jsem, že je Prince

mrtvý. V jednom zubu jsem měla dutinku, vyplněnou strychninem. Chtěla jsem ti věnovat polibek pro vítěze. Dala bych ti ho, kdyby Prince nezasténal."

„Prince miluje Drako?" Prudce se otočil, chytil ji za paže a přitáhl k sobě.

Cítil na hrudníku, jak dýchá. S očima otevřenýma se jejich tváře dotkly. Zdrtil její drobná ústa svými plnými rty, až je rozevřela a jeho jazyk se dotkl zubů.

Popadla ho za husté vlasy. Ošklivě zavrčela.

V tu chvíli povolil sevření a ona od něj s rozevřenýma očima odstoupila; potom víčka zastřela modrou září. Když Ruby znovu oči otevřela, sálal z nich vztek.

„No?" Oddychoval ztěžka.

Zahalila se pláštěm. „Když mi nějaká zbraň jednou selže," hlas jí zněl chraplavě, stejně jako Myškovi - „tak ji vyhodím. Jinak bys, krásný kapitáne..." Sípění se ztišilo. „Jinak *bychom*... ale teď mám jiné zbraně."

Jídelna *Kakadu* byla malá a nehostinná. Na lavicích seděli dva kyborgové. Další stál na schůdcích vedle dveří své projekční komory.

Muži s ostrými rysy a v bílých uniformách Lorqovi připomínali jinou posádku, se kterou kdysi pracoval. Na ramenou měli šarlatový emblém Red-shift Limited. Dívali se na Lorqa a Ruby. Ten, co stál vedle komory, ustoupil dovnitř a pancéřové dveře ve vysoké místnosti jasně zazvonily. Druzí dva vstali a odcházeli.

„Prince sejde dolů?"

Ruby kývla hlavou k železnému schodišti. „Setkáte se v kapitánské kajutě."

Lorq začal stoupat. Jeho sandály na děrovaných schodech klapaly. Ruby šla za ním.

Zaklepal na dveře s ozdobnými cvočky.

Otevřely se dovnitř, Lorq vstoupil a rukavice z kovu a umělé hmoty na kloubové paži ho dvakrát udeřila do tváře.

Lorq se zapotácel a vrazil do dveří - zevnitř byly pokryté kůží a osázené bronzovými hlavicemi - tak, že zaklaply.

„To," oznámila mrtvola, „je za hrubé zacházení se sestrou."

Lorq si otřel tvář a podíval se na Ruby. Stála u zdi z nefritu. Závěsy měly stejnou tmavě vínovou barvu jako Rubyn plášť.

„Myslíš si, že nemohu sledovat všechno, co se děje na lodi?" zeptala se mrtvola. „Vy barbaři z Plejád jste opravdu tak neotesaní, jak to vždycky říkal Aaron."

Z nádrže stoupaly bubliny; hladily nahé odřené chodidlo, zachycovaly se a hromadily na svráštělých genitáliích, vlnily se vzhůru po hrudníku - mezi zčernalými cary kůže se rýsovala žebra - a třepotaly se kolem spálené hlavy bez vlasů. Ústa, která neměla rty, byla zešíroka rozevřená a cenila polámané zuby. Nos chyběl. Ze zničených zásuvek se vinuly trubičky a drátky. Trubičky se nořily do břicha, boku a ramene. V nádrži vířila tekutina a jediná ruka se pohybovala sem a tam, se spálenými prsty sevřenými posmrtnou ztuhlostí do pařátu.

„Nikdy tě neučili, že takhle civět je nezdvořilé? Ted' civíš."

Hlas přicházel z reproduktoru ve skleněné zdi.

„Bohužel jsem na 'zbývající' planetě utrpěl trochu větší škody než Ruby."

Jak Lorq odstupoval ode dveří, nad nádrží se přesouvaly dvě mobilní kamery.

„Na někoho, kdo vlastní Red-shift Limited, nebyla tvá koordinace oběžných drah příliš..." tato banalita nedokázala zakrýt Lorqovo ohromení.

Kabely řízení lodi byly zasunuty do čelní strany nádrže. Samotné sklo bylo součástí zdi. Kabely se vinuly přes černé a zlaté dlaždičky a mizely v měděné mříži, která zakrývala čelo počítače.

Ethrické ruchové obrazovky v honosných rámech na zdech, podlaze a stropu ukazovaly všechny stejnou tvář noci.

Na okraji každé z nich byl šedý obrys *Rocu*.

A v centru každé z nich hvězda.

„Bohužel," řekla mrtvola, „jsem nikdy nebyl takový sportovec jako ty. Ale co se dá dělat, chtěl jsi se mnou mluvit. Co mi chceš říct?"

Lorq se znovu zadíval na Ruby. „Většinu z toho jsem řekl Ruby. Slyšel jsi to, Princi."

„Tak nějak pochybuji, že bys nás zatáhl sem, na pokraj hvězdné katastrofy, jen abys nám řekl tohle. Illyrium, Lorqu Von Rayi. Ani ty ani já jsme na hlavní důvod, proč jsi sem přiletěl, nezapomněli. Neodejdeš, dokud neřekneš, kde zamýšlíš získat -"

Hvězda se změnila v novu.

Nevyhnutelné je to, na co nejsme připraveni.

Během prvních sekund se obrazy kolem nich změnily z bodů do světlometů. A světlomety byly čím dál jasnější.

Ruby couvla ke zdi a rukama si zakryla oči.

„To je brzo!" vykřikla mrtvola. „Je to o celé dny dřív...!"

Lorq udělal tři kroky na druhou stranu místnosti, vytáhl dvě přípojky z nádrže a připevnil si je na zápěstí. Třetí přípojku si zasunul do zásuvky na zádech. Vzduch se v něm síla lodi. Zapnul si senzorický vstup. Vidění místnosti mu překryla noc. A ta noc hořela.

Odebral kyborgům kontrolu, otočil *Kakadu* a nasměroval ho ke světelnému zdroji. Lod' vyrazila kupředu.

Dvojitá kamera se k němu natočila a zaostřila.

„Co to děláš, Lorqu?" vykřikla Ruby.

„Zastav ho!" ozvalo se z mrtvoly. „Letí s námi přímo do hvězdy!"

Ruby skočila k Lorqovi a vrhla se na něj. Otočili se a zakymáceli. Lorq měl v očích ve dvojité expozici fixovánu jak kajutu, tak hvězdu. Ruby zachytila smyčku kabelu, přehodila mu ji kolem krku, překřížila lana a začala ho škrtit. Izolace se mu zarývala do krku. Jednou rukou Ruby zezadu sevřel a druhou jí vrazil do obličeje. Zachrčela a trhla hlavou. Vrazil ruku přímo do středu světelné záře. Ruby sklouzly vlasy a uvolnily se a paruka spadla ze sežehlého skalpu na zem. Lékařský tým jí vrátil pouze zdraví. Kosmetická plastická kůže, kterou si nechala napravit tvář, se mu teď trhala mezi prsty. Z jejího rozpadajícího se obličeje se táhl mazlavý film. Lorq prudce odtrhl ruku. Ohněm hvězdy na něj křičel její zničený obličej. Lorq jí ode-rval ruce ze svého krku a odmrštil ji stranou. Ruby se zapotácela, zamotala do pláště a upadla. Lorq se otočil přesně v okamžiku, kdy se na něj ze stropu řítila mechanická ruka.

Zachytil ji.

Byla mnohem slabší než lidská.

Snadno ji od sebe udržel na vzdálenost paže. Prsty ruky se ho snažily odtrhnout od zuřící hvězdy. „Přestaň!“ zařvala mrtvola. V ten okamžik Lorq vypnul senzorické vstupy do celé lodi.

Obrazovky zešedly.

Senzorické vstupy všech šesti kyborgů na lodi oněměly.

Oheň jim zmizel z očí.

„O co se to, Lorqu, proboha *pokoušíš*?“

„Skočit po hlavě do pekla a vytáhnout tam odtud illyrium holýma rukama!“

„Je šílený!“ ječela mrtvola. „Je šílený, Ruby! On nás zabíjí, Ruby. To je to, co chce udělat, zabít nás!“

„Ano! Zabíjím vás!“ Lorq ruku odhodil. Ta se zachytila na kabelu visícím z Lorqova zápěstí a snažila se vytrhnout přípojku. Lorq ruku znovu popadl; loď se zakymácela.

„Proboha, Lorqu, vytáhni nás z toho!“ křičela mrtvola. „Vytáhni nás z toho!“

Loď sebou znovu trhla. To porušilo umělou gravitaci a tekutina postříkala čelo nádrže; když se pak gravitace upravila, voda zaperlila na skle.

„Už je příliš pozdě,“ zašeptal Lorq. „Jsme zachyceni v gravitační rotaci!“

„Proč to děláš? “

„Jen proto, abych tě *zabil*, Princi.“ Na Lorqově tváři zuřil vztek, dokud se po ní nerozlil smích. „To je všechno, Princi! To je to jediné, co chci teď udělat.“

„Nechci znovu zemřít!“ ječela mrtvola. „Nechci vzplanout jako hmyz!“

„Vzplanout?“ Lorqovi se kolem jizvy zkrivil obličej. „Oh, ne! Bude to pomalé, pomalejší než předtím. Nejméně deset nebo dvacet minut. Už se otepluje, co? Ale ještě pět minut to půjde vydržet.“ Lorqova tvář ve zlaté záři potemněla. S každou souhláskou se na jeho rtech objevila slina. „Uvaříš se v té své kádi jako ryba.“ Přestal se drbat pod tričkem na břicho. Rozhlédl se po kajutě. „Co tady může shořet? Závěsy? Ten pult je z opravdového dřeva? A všechny tyhle papíry?“

Mechanická ruka se odtrhla z Lorqovy paže a přehoupala se na druhou stranu místnosti. Prsty popadly Rubyinu ruku. „Ruby, ne! Zastav ho! Nenech ho, aby nás zabil!”

„Ty jsi, Princi, tekutý, takže uvidíš ty věci hořet dřívě, než sám zmizíš. Ta místa, kde jsi byla, Ruby, popálena, se nebudou moci potit. Takže zemřeš první. On tě bude moci krátkou chvíli pozorovat, než se jeho vlastní tekutiny začnou vařit, guma se rozteče a umělá hmota roztaví.”

„Ne!” Ruka se vytrhla z Rubyiny, znovu se přehoupala na druhou stranu místnosti a udeřila do čela nádrže. „Kriminálníku. Zloději! Piráte! Vrahu! Ne - !”

Ruka byla slabší než na Taafitu.

Sklo také.

Provalilo se.

Výživná tekutina stříkla na Lorqa, když tanečními kroky v botách plných kapaliny couval. Mrtvola zapletená v síti drátků a trubiček se zhroutila do nádrže.

Nezaostřené kamery divoce přejížděly sem a tam.

Ruka zachrastila na mokrých dlaždičkách.

Když prsty zůstaly tiše ležet, Ruby vykřikla; křičela znovu a znovu. Vrhla se přes podlahu, po čtyřech přelezla rozervanou skleněnou obrubu, popadla tělo, objala ho, políbila, vykřikla, znovu políbila a kolébala se při tom sem a tam. Plášť v kaluži potemněl.

Pak se její křik ztišil. Upustila tělo, mrskla sebou na stěnu nádrže a v křeči se chytila za krk. Tvář pod popáleninami a zničeným makeupem intenzivně zrudla. Ruby pomalu klouzala po stěně dolů. Když dopadla na dno, měla oči zavřené.

„Ruby...?” Bylo jedno, jestli se, jak přelézala sklo, poranila nebo ne. Ten polibek by to dokončil. Tak brzy po těžkých popáleninách, i přes práci, kterou si s ní lékaři dali, musela být v hyperalergickém stavu. Cizorodé bílkoviny z Princova výživného roztoku jí vstoupily do těla a vyvolaly masivní histaminovou reakci. V několika sekundách podlehla anafylaktickému šoku.

Lorq se zasmál.

Začalo to, jako by se mu v hrudníku převálil kámen. Pak to přerostlo do plného zvuku, který zvonil po vysokých zdech zaplavené kajuty. Ten smích znamenal triumf, byl strašný a byl jeho.

Zhluboka se nadechl. V konečcích prstů se mu vzpínala loď. Stále ještě naslepo poháněl *Černého Kakadu* do explodujícího slunce.

Někde uvnitř lodi křičel jeden z kyborgů...

„Ta hvězda!“ vykřikl Myška. „Vybuchuje v novu!“

Řídícím okruhem proběhl Tyžin hlas. „Odtud letíme! Hned!“

„Ale co kapitán!“ zvolal Katin. „Podívejte se na *Černého Kakadu*!“

„*Kakadu*, můj bože, řítí se -“

„Bože, řítí se do -“

„- řítí se do -“

„- slunce!“

„Tak, všichni své lopatky roztáhněte. Katine, roztáhněte lopatky řekla jsem!“

„Můj bože...“ vydechl Katin. „Oh, ne...“

„Příliš jasná je,“ rozhodla Tyž. „Bez senzorů poletíme!“

Roc se začal otáčet.

„Ó můj bože! Oni - oni opravdu padají! Oh, bože, zastavte je! Udělejte někdo něco! Je tam na palubě kapitán. Musíte něco udělat!“

„Katine!“ zařval Myška. „Zavři k čertu ten senzorický vstup! Zbláznil ses?“

„Padají dolů! Ne! Je to jako jasná díra ve středu toho světla! A oni se řítí do ní. Oh, padají. Padají -“

„Katine!“ zaječel Myška. „Nedívej se na to!“

„Roste to, je to tak jasné... jasné... ještě jasnější. Stěží je vidím!“

„Katine!“ Najednou to Myškoví došlo a zařval: „Zapomněl jsi na Dana? Zavři ten senzorický vstup!“

„Ne! Ne, já to musím vidět. Teď to burácí. Celá noc se s rachotem rozpadá na kusy! Je cítit, jak hoří, jak temnota hoří. Už je nevidím - ne, jsou tamhle!“

„Katine, přestaň!“ Myška se pod Olgou kroutil. „Tyž, vypni mu senzorický vstup!“

„Nemůžu. Já proti gravitaci s lodí letět musím. Katine! Vypni senzor, já rozkazuji ti!"

„Klesají... klesají... znovu jsem je ztratil! Už je nevidím. Všechna světla teď zčervenala... nemohu -"

Myška cítil, jak se loď zapotácěla, když sebou Katinova lopatka začala zničehonic divoce mlátit.

Pak Katin zakřičel: „Nevidím!" Řev se změnil ve vzlykot. „*Nic* nevidím!"

Myška se na kanapi schoulil do klubíčka, rukou si zakryl oči a roztřásl se.

„Myško!" vykřikla Tyť. „K čertu, jednu lopatku ztratili jsme. Dolů to strhni!"

Myška trhl lodí naslepo. Když uslyšel Katinův nářek, prodraly se mu mezi víčky slzy hrůzy.

Roc vylétl ven a *Černý Kakadu* vpadl dovnitř.

A byla tu nova.

Pocházím z rodu pirátů a potácím se naslepo plameny, nazývají mě pirátem, vrahem, zlodějem.

Snesu to.

Brzy si vezmu svou odměnu a stanu se mužem, který vytlačil Drako přes okraj zítřka. Že to udělám proto, abych zachránil Plejády, velikost mého zločinu nezmenší. Ti, kteří mají největší moc, se musejí nakonec dopustit největších zločinů. Tady na *Černém Kakadu* jsem na hony vzdálen od věčnosti. Kdysi jsem jí řekl, že jsme nebyli stvořeni pro něco významného. Ani pro významnou smrt. (Existuje smrt, jejímž jediným smyslem je zemřít, a tak zabránit chaosu. A oni jsou mrtvi...) Takové životy a smrti předem vylučují smysl, vrah se stává nevinným a je radostně vzrušen ze sociálně prospěšného hrdinství. Jak asi ostatní zločinci obhajují své zločiny? Falešné planety rodí jen falešné děti, které vyrůstají jen ke hře či k boji. Je to dost pro vítězství? Srazil jsem třetinu vesmíru, abych jinou pozvedl a jinou nechal se potáčet; a necítím v sobě žádný hřích. Pak to musí být proto, že jsem nevázaný a zlý. Dobře tedy, jsem nevázaný a truchlím pro ni smíchem. Myško, Katine, vy, kteří dokážete nahlas říci, co si myslíte o síti - kdo z vás je více slepcem; protože neviděl,

jak jsem nad tímto sluncem zvítězil? Cítím, jak kolem mě víří oheň. Stejně jako ty, mrtvý Dane, budu se natahovat po svítání a večeru, ale mou cenou bude poledne.

Tma. Ticho.

Nicota.

Pak se zachvěje myšlenka:

Myslím... protože jsem... jsem Katin Crawford? Probojoval se odtud daleko. Ale ta myšlenka bylo jeho já, on byl tou myšlenkou. Neexistovalo místo, kde by mohl zakotvit.

Mihotám.

Cinkání.

Vůně kmínu.

To byl počátek.

Ne. Chňapl zpátky do tmy. Sluchový orgán vědomí si vzpomněl, jak někdo zakřičel: „Vzpomeň si na Dana..." a zrakový orgán vědomí vykreslil vrávorající lidskou trosku.

Další zvuk, vůně a mihotání za víčky. V hrůze z toho přívalu pocitů bojoval za bezvědomí. Avšak hrůza mu zrychlovala tep a zrychlující se pulz ho táhl vzhůru, vzhůru, kde na něj vleže čekala vznešenost umírající hvězdy.

Spánek v něm byl zabít.

Zadržel dech a otevřel oči.

Před ním se zaleskly perleťové barvy. Vysoké struny zvonily tiše jedna přes druhou. Pak kmín, máta, sezam, anýz -

A za těmi barvami - postava...

„Myško?" zašeptal Katin a byl překvapen, jak jasně slyší.

Myška odtáhl ruku ze syringů.

Barva, vůně a hudba přestaly.

„Jsi vzhůru?" Myška seděl na okenním parapetu a levou stranu obličeje měl osvětlenou barvou mědi. Nebe za ním bylo purpurové.

Katin zavřel oči, položil hlavu zpátky do polštáře a usmál se. Ten úsměv se roztahoval do šířky, víc a víc, objevily se zuby a Katin byl znenadání na pokraji pláče. „Ano." Uvolnil se a znovu otevřel oči. „Ano. Jsem vzhůru." Zvedl se. „Kde to jsme? Tohle je stanice Alkanského Institutu?" Ale oknem bylo vidět krajinu.

Myška seskočil z parapetu. „Na měsíci planety zvané Nová Brazílie."

Katin se zvedl z lehátka a šel k oknu. Za kapsou atmosféry, nad několika úzkými budovami, byly jako koberec rozprostřeny černé a šedivé skály až téměř k měsíčnímu obzoru. Vtáhl do plic chladný, ozonem provoněný vzduch a pak se znovu podíval na Myšku. „Co se stalo, Myško? Oh, Myško, myslel jsem si, že se probudím jako..."

„Dan to dostal na cestě dovnitř hvězdy. Tys to dostal, když jsme se vzdalovali. Všechny frekvence podle Dopplerova efektu v rudém posuvu klesaly. Sítníci odtrhují ultrafialové paprsky a ty způsobují takové věci, jaké se staly Danovi. Tyž nakonec získala zlomek času, aby zavřela tvůj senzorický vstup kapitánským ovládním. Víš, na chvíli jsi byl opravdu slepý. Hned, jak jsme byli v bezpečí, jsme tě vzali k doktorovi."

Katin se zamračil. „Tak co děláme tady? Co se stalo potom?"

„Zastavili jsme vedle stanic s posádkami a pozorovali jsme ten ohňostroj z bezpečné vzdálenosti. Než nova dosáhla největší intenzity, trvalo to téměř tři hodiny. Právě jsme mluvili s posádkou z Alkanu, když jsme zachytili signál z *Černého Kakadu*. Tak jsme to tam nakalili, vyzvedli jsme kapitána a vysvobodili všechny kyborgy z *Kakadu*. "

„Vyzvedli ho! Chceš tím říct, že vyvázl?"

„Jó. Je ve vedlejší místnosti. Chce s tebou mluvit."

„On nás nevodil za nos, když mluvil o lodích, které vniknou do novy a vynoří se na druhé straně? "

Šli za kapitánem. Prošli chodbou s prosklenou stěnou, která se dívala na druhou stranu rozlomeného měsíce. Katin se utápěl v nádherných myšlenkách o hromadách šterku venku, když Myška řekl: „Tudy."

Otevřeli dveře.

Světelný paprsek vrazil dovnitř a přešel Lorqovi přes tvář. „Kdo je tu?"

Katin se zeptal: „Kapitáne?"

„Co?"

„Kapitáne Von Rayi?"

„....Katin?" Prsty sevřely opěradla křesla. Žluté oči zíraly, poskočily; poskočily, zíraly.

„Kapitáne, co...?" Katinova tvář se pokryla vráskami. Přemohl paniku a přinutil obličej, aby se uvolnil.

„Řekl jsem Myškoví, aby tě přivedl na návštěvu, až budeš vzhůru a někde poblíž. Jsi... jsi v pořádku. To je dobře." Na rozpraskané pleti se rozprostřela bolest, pak zeslábla a v mžiku tam byla znovu.

Katinovi se zastavil dech.

„Také ses zkusil podívat. To jsem rád. Vždycky jsem si myslel, že ty budeš ten, kdo porozumí."

„Vy jste... vletěl do slunce, kapitáne?"

Lorq přikývl.

„Jak jste se ale dostal ven? "

Lorq položil hlavu na opěradlo křesla. Tmavá kůže, rudé, žlutě žíhané vlasy a nezaostřené oči byly jedinými barevnými body v místnosti. „Co? Říkáš ven?" Propukl ve smích. „To je teď veřejným tajemstvím. Jak jsem se dostal ven?" Na zničené čelisti se zachvěl sval. „Hvězda-" Lorq natáhl jednu ruku a ohnul prsty, aby podepřel imaginární kouli „- se točí; jako planeta, jako některé měsíce. Masa hvězdy a její rotace představuje neuvěřitelnou odstředivou sílu, která se na rovníku tlačí ven. Když na povrchu končí tvorba těžkých kovů, když se vlastně hvězda stává novou, to vše se propadá dovnitř, směrem ke středu hvězdy." Prsty se mu začaly chvět. „Následkem této rotace se materiál na pólech propadá rychleji než materiál na rovníku." Znovu sevřel opěradlo křesla. „Když se hvězda stane novou, do několika sekund už to není koule, ale..."

„Torus!"

Na Lorqově tváři se objevily vrásky. Hlava mu cukla do strany, jako by se snažil uhnout před velkou září. Potom se mu charakteristické rysy vrátily na místa a on se na ně znovu zadíval.

„Říkal jsi torus? Torus? Ano. To slunce se změnilo v koláč s tak velkým otvorem, že by skrz něj prošly bok po boku dva Jupiteri."

„Ale vždyť Alkanský Institut studuje nový téměř sto let. Jak to, že to nevěděli?"

„Celá dislokace hmoty probíhá směrem ke středu hvězdy. Dislokace energie probíhá navenek. Gravitační posun nasměruje

všechno do té díry; dislokace energie udržuje teplotu uvnitř díry asi tak chladnou jako je povrch nějakého rudého obra - hodně pod pěti sty stupni."

Ačkoli bylo v místnosti chladno, postřehl Katin, že z vrásek na Lorqově čele začíná prýštit pot.

„Topologické prodloužení tvaru tímto směrem -korona, která je to jediné, co mohou alkanské stanice spatřit - je téměř identická s koulí. Tak velkou díru, jako je tato - ve srovnání s energetickým obalem - takovou díru by bylo velice těžké najít, kdybys nevěděl, kde je - ledaže bys do ní spadl náhodou."

Prsty na opěradle křesla se náhle natáhly a zachvěly.

„Illyrium -"

„Získal jste... získal jste své illyrium, kapitáne?"

Lorq znovu zvedl ruku před obličej. Tentokrát byla sevřena v pěst. Snažil se na ni zaostřit zrak. Druhou rukou chňapl po první, napůl minul, znovu chňapl a minul úplně, pak znovu. Rozevřené prsty pevně uchopily sevřené prsty druhé ruky. Zdvojená pěst se třásla jako v křeči.

„Sedm tun! Jediným materiálem, který je tak hustý, že se může hromadit uprostřed díry, jsou prvky s číslem vyšším než tři sta. Illyrium! Vznáš se tam volně pro každého, kdo chce vstoupit a vzít si ho s sebou. Zalétneš s lodí dovnitř, rozhlédneš se, kde je, a nabereš ho pomocí projekčních lopatek. Illyrium - skoro bez nečistot." Ruce se rozdělily. „Stačí... jít k senzorickému vstupu a rozhlédnout se, kde je." Sklonil tvář. „Leží tam - s tváří... s tváří úchvatné trosky uprostřed pekla. A já jsem natáhl svých sedm paží napříč oslepujícím dnem, abych zachytil útržky pekla, které se vznášely kolem -" Znovu zvedl hlavu. „Dole na Nové Brazílii je důl na illyrium..." Na obloze za oknem byla zavěšena obrovská pestrobarevná planeta. „Mají tu vybavení na řízení lodní dopravy na illyrium. Ale měl bys vidět jejich obličej, když jsme tam přivezli sedm tun, co, Myško?" Znovu se nahlas zasmál: „Je to tak, Myško? Říkals mi, jak vypadaly, co?... Myško?"

„Bylo to tak, kapitáne."

Lorq přikývl a zhluboka se nadýchl. „Katine, Myško, vaše práce je u konce. Dávám vám padáka. Lodi odtud odlétají pravidelně. Neměli byste mít potíže na nějakou se dostat.”

„Kapitáne,” odvážil se Katin, „co budete dělat vy?”

„Tam, na Nové Brazílii, je dům, kde jsem prožil nejkrásnější chvíle, když jsem byl malý chlapec. Vrátím se tam, abych čekal.”

„Existuje něco, co byste mohl udělat, kapitáne? Já jsem se podíval a -”

„Co? Mluv hlasitěji.”

„Řekl jsem, že *jsem* v pořádku a že jsem se podíval!” Katinovi se zlomil hlas.

„Díval ses na cestě zpět. Já jsem se díval, když jsem prozkoumával střed hvězdy. Ta nervová deformace je nahoře, v mozku. Neurokoagulace.” Zavrtěl hlavou. „Ashton Clark s vámi, Katine, Myško.”

„Ale kapitáne -”

„Ashton Clark.”

Katin se podíval na Myšku a pak zpátky na kapitána. Myška si pohrával s řemínkem vaku. Potom vzhlédl. Po chvílce se oba otočili a opustili místnost bez světla.

Venku se ještě jednou zahleděli na měsíční krajinu.

„Tak,” uvažoval Katin. „Von Ray to získal a Prince a Ruby ne.”

„Jsou mrtví,” řekl mu Myška. „Kapitán říkal, že je zabil.”

„Oh.” Katin vyhlédl ven na měsíční krajinu. Po chvílce řekl: „Sedm tun illyria a rovnováha se začíná přesouvat. Drako jde dolů, zatímco Plejády jsou na vzestupu. Vzdálené Kolonie také projdou nějakými změnami. Děkujeme Ashtonu Clarkovi, že relokace práce dnes není tak obtížná. Přesto tu budou problémy. Kde jsou Lynceus a Idas?”

„Už odletěli. Dostali hvězdogram od bratra a odletěli ho navštívit, když už jsou tady ve Vzdálených Koloniích.”

„Tobiáše?”

„Správně.”

„Chudáci dvojčata. Chudáci trojčata. Až se tohle illyrium dostane ven a vypuknou změny...” Katin luskl prsty. „Už nebude žádné

blaho." Podíval se nahoru na nebe, které bylo téměř bez hvězd.
„Právě se nacházíme na historickém předělu, Myško."

Myška si nehtem malíčku vyškrábal z ucha mazovou zátku.
Zatřpytila se náušnice. „Jó. To jsem si myslel taky."

„Co teď budeš dělat?"

Myška pokrčil rameny. „Opravdu nevím. Tak jsem požádal Tyť,
aby mi vyložila Tarot."

Katin zvedl obočí.

„Tyť je teď se Sebastiánem dole. Jejich milácci se procházeli
kolem baru. Všechny vystrašili skoro k smrti a málem to tam
rozmlátili na padrt'." Pronikavě se zasmál. „Měl jsi to vidět. Jen co
uklidní vlastníka, tak sem přijdou a vyloží mi karty. Možná, že
dostanu jinou práci jako pomocník. Teď není žádný důvod přemýšlet
o dolech." Prsty sevřel kožený vak v podpaží. „Zbývá mi toho vidět
ještě hodně a hodně toho musím zahrát. Možná spolu můžeme nějaký
čas zůstat, nastoupit na stejnou loď. Někdy jsi takový komický. Ale
když mě štveš, není to ani z poloviny tak zlé jako u mnoha jiných
lidí. Jaké ty máš plány?"

„Ve skutečnosti jsem neměl čas o nich přemýšlet." Ruce mu
sklouzly za opasek a sklonil hlavu.

„Co to děláš?"

„Přemýšlím."

„Cože?"

„Že tady jsem na perfektním měsíci; právě mi skončila práce, tak
budu mít na nějaký čas po starostech. Proč bych se neposadil a
neudělal kus pořádné práce na svém románu?" Podíval se na chlapce.
„Ale víš co, Myško? Ve skutečnosti nevím, jestli chci psát knihu."

„Oho?"

„Když jsem se díval na tu novu... ne, až potom, těsně předtím, než
jsem se probudil... a myslel jsem, že budu muset strávit zbytek života
s klapkami na očích a přípojkami do nosu a uší a mezitím zcvoknu,
uvědomil jsem si, jak moc jsem se nedíval, jak moc jsem
neposlouchal, necítil, nechutnal - jak málo toho vím o této podstatě
života, kterou ty máš doslova v konečcích prstů. A pak kapitán -"

„K čertu," řekl Myška. Bosou nohou si vyndal smetí z boty. „Po
vší té práci, co jsi na tom udělal, to nenapíšeš? "

„Rád bych, Myško. Ale pořád nemám téma. A právě jsem se připravil na to, že vyrazím a nějaké najdu. Právě teď jsem jen bystrý mladík, který toho musí tolik říci a neví o čem!"

„To je útěk," zachrochtal Myška. „Co takhle o kapitánovi a o *Rocu*? A říkal jsi, že chceš psát o mně. Dobře, tak do toho. A napiš taky o sobě. A o dvojčatech. Opravdu si myslíš, že by na tebe podali žalobu? Oba by byli polichocení, až by zrůžověli. Chci, abys to napsal, Katine. Možná, že. to nebudu umět přečíst, ale určitě si to poslechnu, když mi to přečteš."

„Určitě?"

„Jasně. Po všem, co jsi do toho až doteď vložil, bys byl určitě nešťastný, kdybys teď přestal."

„Ty mě pokoušíš, Myško. Nechtěl jsem celá léta nic dělat." Potom se Katin zasmál. „Ne, Myško. Stále ještě jsem příliš filozofem. Tahle poslední cesta *Rocu*? Jsem si příliš vědom všech typických vzorů, které budou následovat. Už se vidím, jak bych to přetvořil na nějakou alegorickou výpravu za tajemstvím Grálu. To je jediný způsob, jak bych se s tím mohl vypořádat. Ukryl bych do toho všechny druhy mystického symbolismu. Vzpomínáš si na všechny ty spisovatele, kteří, než dokončili svá vyprávění o Grálu, zemřeli?"

„Oh, Katine. To je samej nesmysl. Musíš to napsat!"

„Nesmysly jako Tarot? Ne, Myško. S takovým závazkem bych se bál o život." Znovu se zadíval po krajině. Měsíc, který mu byl tak důvěrně známý, ho přes to vše, co měl za sebou, uklidňoval. „Chci to. Opravdu. Ale od počátku bych bojoval se spoustou smůly. Možná bych mohl. Ale spíš myslím, že ne. Myslím, že jediný způsob, jak se ochránit před neštěstím, by byl opustit tu práci dřív, než dopíšu konec."

Samuel R. Delany

Nova

Obálka Barclay Shaw

Překlad Jiří Bouda

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Sazba provedena v LaTeXu na počítačích firmy PragComputer

Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod, a.s.

Vydalo Nakladatelství **Laser**

jako svou 93. publikací.

Edice SF svazek 44.

Plzeň 1994, vydám 1.

Náklad 6 000 výtisků.

Prodejní cena 68 Kč

- 230 -